Barbara Cartland.

Din dragoste.

Capitolul 1.

Îmi cer iertare, coniţă, însă doamna Palmer doreşte să vă vadă imediat în biroul ei.

Slujnica făcu o plecăciune, iar lady Novella Crownley puse jos cartea şi scoase un oftat.

- Ce o fi vrând? se întrebă ea în timp ce cobora printre numeroasele coridoare în drum spre biroul directoarei.

Ultimii ani fuseseră foarte grei pentru lady Novella. După ce fusese elevă la Chelford School for Young Ladies, rămăsese acolo ca institutoare după ce tatăl ei, contele de Crownley, murise.

Mama ei considerase că e mai bine să rămână la şcoală până se rezolvau toate treburile pe moşie.

Novella era un copil, mai mult, era fată, iar moştenirea nu-i revenea în mod automat. Prin urmare, răsuflase uşurată când aflase că tatăl ei lăsase un testament prin care ea şi cu mama ei erau singurele beneficiare ale averii.

Toate astea se petreceau în urmă cu optsprezece luni, aşa încât Novella se întreba de ce o mai chema acum doamna Palmer. întâmplarea îi amintea de ziua când aflase vestea îngrozitoare a morţii fulgerătoare a tatălui său, iar fata spera din fot sufletul că nu va afla şi de moartea mamei sale.

De aceea, bătu la uşa biroului doamnei Palmer cu o mână tremurândă. După un lung moment, o pofti înăuntru.

- A, Novella! Mulţumesc că ai venit aşa de repede.

Se opri, apoi scoase o pereche de ochelari pe care-i puse imediat pe nas.

- Am primit o scrisoare de la mama ta.

- Sper că nu sunt veşti proaste, zise fata cu inima cât un purice.

- Probabil pentru tine nu, dar pentru Chelford School cu siguranţă da.

- Mă tem că nu înţeleg.

- Mama ta spune să-ţi dăm voie să te întorci la Crownley Hali.

- Precizează şi motivul? Şi de ce tocmai acum?

- Mă tem că nu mai există şi alte informaţii în scrisoare, zise directoarea scoţând ochelarii, dar sunt sigură că arzi de nerăbdare să te întorci acasă. Ne-am bucurat să te avem aici, dar ştiam că nu va dura. Fetelor le va părea foarte rău că pleci. Erai populară şi frumoasă. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru modul cum te-ai ocupat de educaţia lor. îţi vom plăti salariul pentru toată luna, dar poţi pleca oricând.

- Dar fetele... îngăimă Novella, copleşită de întorsătura pe care o luau lucrurile. Vreau să-mi iau rămas-bun de la ele.

- în cazul ăsta, începu directoarea ridicându-se, sugerez să facem astfel încât să pleci mâine, după adunare. Vei avea timp să ţii lecţia finală şi să-ţi faci bagajele.

Femeia se îndreptă spre Novella şi, cu un gest care nu-i era caracteristic, o îmbrăţişă şi o sărută.

- Intrarea în viaţa adultă nu ţi-a fost deloc uşoară, Novella, dar ai dat dovadă de o admirabilă tărie de caracter şi sunt sigură că te va ajuta în relaţia cu lumea. Fii sigură că viaţa într-o mănăstire te pregăteşte pentru ce e mai dur în viaţă. Sunt sigură că vei face faţă cu brio oricăror încercări.

Novella începu să plângă. Gândul plecării o întrista. Şcoala îi oferise un loc de refugiu după moartea tatălui ei, precum şi tovarăşi de drum.

Ştergându-şi ochii, Novella părăsi biroul doamnei Palmer. In timp ce se îndepărta pe coridor, nu-i venea să creadă că va lăsa toate astea în urmă pentru totdeauna.

Când intră la ea în cameră, se aşeză la masă şi-i scrise mamei sale o scrisoare prin care o informa că va pleca de la şcoală la prânz şi că se aştepta să ajungă la Crownley Hali seara târziu.

"Dragă mamă,

Te rog să-i spui lui Wargrave să mă aştepte cu trăsura la gară. De-abia aştept să te revăd. Mi-e dor de calul meu, Salamander, mai mult decât crezi şi primul lucru pe care îl voi face la întoarcere, după ce te voi săruta, va fi să îl vizitez."

- Sper ca Sally să fie în continuare la Hali, îşi spuse ea în timp

ce împacheta lucrurile. La fel Harry şi Gerald.

Se gândi la ceilalţi membri ai personalului care o serviseră când era mică. Sally era camerista ei personală şi, deşi Novella eta piea tânără pentru un asemenea post, se descurcase de minune. Obişnuia să-i dea lui Sally hainele care nu o mai încăpeau sau pe care nu le mai dorea.

— îmi va fi dor de toată lumea, dar a sosit vremea să ies în lume. Doamna Palmer are dreptate: sunt tânără şi nu ar trebui să-mi mai petrec zilele închisă într-o şcoală.

Novella se gândea la iubire şi la căsătorie. Chiar dacă de la moartea tatălui ei nu se mai gândise la aceste aspecte, ştia că timpul trece şi că membrii familiei îşi puneau toate speranţele în ea că va oferi un moştenitor.

La douăzeci de ani, Novella habar nu avea cât de frumoasă devenise. La fel, nu ştia că tinerii o privesc admirativ în timp ce se plimbă prin oraş cu elevele.

— Sper că mama se simte bine, zise Novella oftând şi scoţând fotografia acesteia din sertar. NU a pomenit nimic despre sănătate sau bunăstare, ceea ce e ciudat, având în vedere că e obsedată de amândouă.

Schiţă un zâmbet amintindu-şi că mama ei trimitea după săruri de câte ori voia să se scuze. Avea o constituţie "delicată", după cum se exprima tatăl ei, iar Novella se bucura că moştenise robusteţea tatălui său.

Contele fusese un bărbat chipeş, care şi în ultimii ani ai vieţii părea mult mai tânăr decât era. Din acest motiv, vestea morţii lui - după o zi de vânătoare - fusese un adevărat şoc. Era mai tot

timpul călare pe cal, iar Novella fusese educată în acelaşi spirit.

„De-abia aştept să îl văd pe Salamander! îşi spuse ea. A trecut atâta vreme de când nu m-am mai plimbat. Sper că grăjdarii l-au scos regulat la plimbări în galop. Se supără foarte tare dacă e lăsat liber pe câmp sau în grajd. La fel de mult cât îmi doresc s-o văd pe mama, vreau să îl văd pe dragul meu Salamander."

***

Timpul trecu pe nesimţite şi se făcu ziuă. Curseră multe lacrimi când anunţă că va pleca a doua zi, iar reacţia elevelor sale o mişcă profund.

Ultima adunare fusese emoţionantă, iar fetele îi aduseseră un buchet cu flori şi un pandant.

Câtorva li se dădu voie s-o conducă pe Novella la gară. Nici nu şi-ar fi dorit o despărţire mai frumoasă.

Când trenul plecă din gara Chelford, îşi flutură batista, clipind din pricina lacrimilor şi a fumului până pierdu peronul din vedere.

Aşezându-se pe bancă, Novella căzu pe gânduri, amintindu-şi de ce se întâmplase în ultimii ani.

Fusese o elevă foarte bună, cu mari perspective în studierea artei până în ziua îngrozitoare când doamna Palmer o chemase în biroul ei pentru a o informa că mult iubitul ei tată murise.

Deşi nu mai avea decât câteva luni pentru a termina studiile, renunţase la orice gând de a pleca la o şcoală de artă la Paris şi tocmai voia să se întoarcă la Crownley Hali în Surrey, când mama ei îi scrisese şi îi spusese că era mai bine să rămână pe loc.

„Şi eu care crezusem că totul se sfârşise, îşi spuse Novella în timp ce privea pe fereastră. Ce tânără şi prostuţă eram!"

Doamna Palmer sugerase că ar putea rămâne la şcoala din Chelford ca institutoare, să le predea fetelor arta şi tricotatul. Dăruindu-se acestora, uita de necazuri.

,,lar acum mă întorc acasă", îşi spuse ea, entuziasmată. „Mă întreb însă ce voi face acum că nu mai predau?"

Până când va fi făcut public testamentul tatălui său, salariul era singura ei sursă de venit.

Nevoia o învăţase să fie foarte cumpătată. Nici prin gând nu-i trecea să-şi cumpere rochii sau pălării frumoase.

La fel cum nu se gândea că e suficient de bogată încât să cumpere o întreagă herghelie de cai.

Era aproape întuneric când trenul ajunse în sfârşit în gara din Crownley. Novella era foarte obosită, întrucât fusese nevoită să schimbe de două ori trenul.

Aproape nu mai recunoscu gara, deoarece trecuse ceva vreme de când fusese aici şi totul fusese complet renovat. Existau ghivece cu flori şi o sală de aşteptare.

- Pe unde e ieşirea? întrebă ea, uimită să constate că sala de aşteptare se afla pe locul de odinioară al ieşirii.

- Pe aici, îi răspunse arţăgos portarul.

O conduse în faţa gării, unde Novella fu dezamăgită să afle că nicio trăsură nu o aştepta.

- Să chem o trăsură? întrebă portarul.

- Nu e nevoie. Cât de curând va sosi trăsura personală.

- Păi... acesta a fost ultimul tren, stăpână, aşa că voi pleca eu însumi cât de curând. Dacă sunteţi sigură că nu aveţi nevoie de o trăsură, vă spun la revedere.

- Ce ciudat! îşi spuse ea când auzi un orologiu bătând ora unsprezece. Mama ar fi trebuit să-şi dea seama că am sosit cu ultimul tren şi să îl trimită pe Harry sau pe Gerald să mă ia.

în clipa aceea, un bărbat apăru de undeva din întuneric în spatele ei.

- îmi cer iertare, coniţă. Ştiţi cumva cât e ceasul?

- Da, zise ea ridicând mâna ca să vadă mai bine

Ce se petrecu apoi, fu ca un vis. Ultimul lucru pe care şi-l aminti fu că era la pământ, iar geanta îi dispăruse.

- Stai! Hoţul! Mi-a furat geanta! strigă ea.

începu să alerge după hoţ, însă acesta dispăruse. Nu era nimeni împrejur, gara se golise. Ochii i se umplură de lacrimi.

întorcându-se spre intrare, văzu că portarul încuia poarta. Observându-i agitaţia, acesta scăpă din mână lacătul şi aletgă spre ea.

- Domnişoară! Domnişoară! Sunteţi rănită?

Novella izbucni în lacrimi. Se simţea atât de singură şi de

vulnerabilă.

- Mi s-a furat geanta, iar trăsura nu a venit să mă ia. Nici măcar o batistă nu am. Era în geantă,

- Gata, domnişoară! Nu trebuie să vă faceţi sânge rău. Cum locuiesc în afara oraşului, am cal. O să vă conduc la secţia de poliţie. Veţi reclama furtul.

Novella îşi şterse ochii.

- Nu e de bun augur pentru venirea mea acasă! exclamă ea. Locuiesc la Crownley Hali şi nu am mai fost acasă de la Crăciun.

- îmi cer iertare, coniţă. Nu ştiam că stăpâna are o fată. Nu sunt de mult aici...

- Nu-i nimic, zise ea privindu-l nedumerită, neştiindu-i numele.

-Jenkins, stăpână.

- Iţi mulţumesc foarte mult, Jenkins. Mergem repede la poliţie, apoi spre casă. Nu înţeleg de ce nu au trimis trăsura. Poate s-a produs un accident pe drum.

Astfel, Novella petrecu primele ore de când revenise în Surrey la secţia de poliţie. Ofiţerul se arătă plin de compasiune şi se ofeii s-o conducă acasă după ce vor fi îndeplinite formalităţile.

- M-aş bucura să te duc înapoi acasă, zise el, întrucât e târziu, iar drumul e întunecat.

Novella îi mulţumi lui Jenkins şi-şi spuse să nu uite să îl recompenseze pentru osteneala lui. Era aproape miezul nopţii când trăsura opri în faţă la Crownley Hali.

Bătând în uşa grea, Novella se simţea istovită.

- Sper că Wargrave nu s-a culcat deja, zise ea cu glas tare.

Dar nu Wargrave îi deschise, ci o femeie străină.

- Da? zise ea, iritată.

- Sunt lady Novella, fata contesei, răspunse Novella, uşor înţepată. De ce nu a fost trimisă o trăsură să mă ia? A fost îngrozitor. Geanta mi-a fost furată de un hoţ şi a trebuit să rog pe cineva să mă aducă acasă.

- îmi pare rău, dar nu mi s-au dat astfel de ordine.

- Unde e Wargrave?

- Cine?

- Majordomul!

- îmi pare rău, stăpână, dar nu mai locuieşte aici.

Novella o privi surprinsă. Nu-i păsa de ea nici cât negru sub unghie. I se păru că e cam acră.

- Dar Harry şi Gerald?

- Ăştia erau valeţii? Habar nu am pe unde mai sunt acum.

- Dar tu cine eşti? întrebă Novella, uşor iritată de atitudinea dispreţuitoare a femeii.

- Sunt doamna Armitage, noua menajeră.

- Prea bine, doamnă Armitage. NU am s-o deranjez pe mama la această oră târzie din noapte. Mă duc drept la mine în cameră. Voiam să dau o raită pe la herghelie, să îl văd pe Salamander. E bine?

Doamna Armitage îi aruncă o privire indiferentă şi, după ce tuşi nervos, evită să răspundă ia întrebare.

- Lucrurile v-au fost mutate în camera albastră. Stăpâna vă va explica dimineaţă despre ce e vorba.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea, supărată că-i fusese oferită o

cameră care altădată era rezervată oaspeţilor. De la Crăciun până

acum jumătate din personal a dispărut, iar eu sunt mutată într-o altă odaie?

Doamna Armitage o conduse sus, la etajul trei.

— Am aerisit camera, iar focul a fost făcut cu multă vreme în urmă.

Nu cred că mai e nevoie de altul.

Novella, amintindu-şi comportamentul femeii, îi mulţumi şi închise uşa în urma ei.

Camera albastră era destul de plăcută, dar nu dădea spre parc, aşa cum se întâmpla cu fostul ei dormitor, şi avea un aer cam stătut.

— Bine că măcar mobila şi hainele mele sunt aici, îşi spuse ea uitându-se la patul de lemn. Aş fi fost foarte supărată dacă aş fi fost nevoită să dorm în alt pat.

Avea o semnificaţie aparte pentru ea, întrucât tatăl ei îl comandase special pentru ea când părăsise camera copiilor. Ţinea cu atât mai mult la el cu cât părinţii ei aveau unele identice în camerele lor.

Novella nu mai pierdu vremea. Se schimbă repede şi se urcă în pat. Aşternutul era cald, aşa că adormi repede, uitând de necazurile de peste zi.

^ ^

Atât de obosită era, încât dormi până când sună gongul pentru micul dejun.

- O, Doamne! Ce târziu e! exclamă ea uitându-se la ceasul de pe noptieră. „Unde e Sally? De ce nu a venit să mă ajute să mă îmbrac? Va trebui să mă descurc singură."

în timp ce cobora, primul ei gând se îndreptă spre mama ei. Era bucuroasă că o va revedea.

- Mă voi duce drept la ea şi o voi îmbrăţişa, îşi spuse.

Când intră în sala de mese, avea răsuflarea tăiată. Mama ei era

deja aşezată şi mânca un fruct. Ochii i se luminară la apariţia fiicei sale.

- Draga mea, te-ai întors! Am fost aşa de îngrijoraţi văzând că nu ai apărut înainte de a ne culca.

- Mamă! repeta Novella, sărutându-şi cu dragoste mama pe obraz. îmi pare rău, dar nu m-a aşteptat nicio trăsură şi am fost jefuită la gară.

- Eşti nevătămată, draga mea?

- Da, sunt bine.

Abia în clipa aceea observă că nu erau singure. Primul gând al Novellei fu că era noul majordom, însă înfăţişarea bărbatului nu era a unui servitor. Era elegant îmbrăcat, iar pe degetul mic purta un inel.

Văzând că Novella îl priveşte nedumerită, bărbatul făcu o plecăciune şi continuă să mănânce.

- Mamă, nu mi-ai spus că avem un oaspete la acest sfârşit de săptămână.

înroşindu-se până în vârful urechilor, contesa îi făcu semn să se aşeze.

- Draga mea, trebuie să-ţi dau nişte veşti.

Novella nu-şi putea lua ochii de la bărbat, studiindu-l cu atenţie. îşi simţea sângele fierbând, întrucât nu-i plăcea deloc cum arăta acest bărbat.

- Draga mea, nu am vrut să-ţi spun în scrisoare, deoarece voiam s-o fac prin viu grai. M-am recăsătorit, iar acesta este lordul Buckton, tatăl tău vitreg.

Novella se prăbuşi pe scaun şi îngăimă:

- De ce nu mi-ai spus mai devreme, mamă?

- Draga mea, eram aşa de abătută după moartea tatălui tău, încât am crezut că îl voi urma în mormânt. Anthony a fost alături de mine chiar din ziua înmormântării, ţinându-mi companie. NU am

fost niciodată singură şi nu puteam suporta o asemenea povară, aşa că atunci când Anthony m-a cerut în căsătorie, am acceptat.

Ochii Novellei se umplură de lacrimi. Ar fi vrut să ţipe de furie. Cum îndrăznea să ponegrească astfel memoria tatălui ei?

Dar fiind o fiică bună, tăcu.

- Draga mea, te rog să nu mă priveşti cu reproş. Nu suport, zise contesa, ştiind prea bine la ce se gândeşte fiica ei.

începu apoi să plângă, iar Novella îşi spuse că nu va trece

mult până să ceară să i se aducă sărurile.

- Vreau să fii fericită, iar acum - având din nou ambii părinţi - acest lucru se va petrece cu adevărat. Ajutorul lui Anthony s-a dovedit indispensabil să scot la capăt treburile de pe moşie. Nu ştiu ce rnu aş fi făcut fără el.

- Mamă, de ce am fost mutată în camera albastră şi ce s-a întâmplat cu Wargrave, cu Harry şi cu Gerald? De ce nu a venit Sally la mine în cameră, azi-dimineaţă? Am fost nevoită să mă îmbrac singură.

- De acum înainte, va trebui să te obişnuieşti, interveni brusc tatăl ei. Personalul trebuie plătit, iar noi nu ne permitem s-o facem. Prin urmare, i-am concediat pe toţi angajaţii. Wargrave era un nebun senil. Nefiind decât eu şi mama ta aici, nu era nevoie de extravaganţe ca valeţi sau cameriste. Cât despre cameră, mi-a plăcut şi am ales-o eu în locul tău. Nu erai aici, aşa că nu văd de ce nu ai accepta o odaie cu o privelişte aşa de frumoasă.

- Dar Wargrave e aici de la căsătoria părinţilor mei, protestă Novella ridicându-se în picioare.

- Şi a condus casa asta foarte prost, încât ajunsese ca bucătăria şi cămara să fie goale, ripostă lordul Buckton. Am sosit la timp ca să opresc declinul.

- Cum aşa? Tata a lăsat provizii suficiente pentru mama, ca şi pentru casă. Sunt mii de lire în cont.

Lordul Buckton se apropie de ea şi o privi cu asprime.

- O tânără nu ar trebui să-şi frământe frumosul capşor cu astfel de chestiuni. Banii trebuie administraţi de bărbaţi, nu de femei.

Mama ta mi-a lasat mână liberă. Sper că nu voi întâmpina opoziţie tocmai din partea ta.

Novella îi susţinu privirea, dispreţuindu-I pentru faţa

împlinită, de om bine hrănit, pe care se puteau vedea urmele

depravării şi ale nepăsării. Nu era chipul unui om cu caracter nobil.

Îşi muşcă buza şi se aşeză din nou pe scaun.

Femeia care-i servea arăta de parcă locul ei ar fi trebuit să fie în bucătărie, nu la servitul mesei în sufragerie.

Novella încercă să nu se gândească la toate aceste aspecte.

- Ai cunoscut-o pe doamna Armitage? întrebă lordul Buckton,

în timp ce aceasta punea pe masă un platou plin cu peste si cu alte bunătăţi.

-Da.

- E o femeie de treabă. A servit în casa tatălui meu mulţi ani. Desigur, când am venit aici, nu avea unde să se ducă.

- Vreţi să spuneţi că aţi vândut propria casă şi moşie? întrebă Novella, pe un ton cât putea de politicos.

Contesa tuşi, iar tânăra înţelese că pusese o întrebare incomodă.

lotuşi, lordul Buckton rămase imperturbabil.

- Era costisitor să le mai ţin, începu el în timp ce tăia o bucată de şuncă. Nu cred că are rost să păstrezi unele lucruri din sentimentalism şi, având unele cheltuieli de făcut, am vândut-o.

- S-a întâmplat înainte, sau după ce v-aţi căsătorit cu mama? întrebă Novella cu răceală, deşi în sinea ei fierbea.

Indignarea ei nu cunoştea margini.

- O, nu-mi mai amintesc exact, zise tatăl ei vitreg. Din păcate, Crownley Hali e într-o stare şi mai deplorabilă decât era propria mea casă.

- Sper că nu veţi conduce Crownley Hali la fel cum aţi condus propria casă, ripostă ea cu îndrăzneală.

- Draga mea, o întrerupse contesa, văzând că atinsese un subiect extrem de sensibil, ştii prea bine că tatăl tău ţi-a lăsat multe. E scris negru pe alb în testament.

- Nu! strigă lordul Buckton spre uluirea Novellei, nu există testament pe care avocatul meu să nu-l conteste dacă i-o cer.

- Ce este al meu este al meu, replică Novella cu fermitate, deşi în adâncul sufletului era speriată de moarte. Avocaţii tatei sunt cei mai buni, iar tata nu ne-ar fi lăsat de izbelişte.

- Acum, eu sunt tatăl tău vitreg, iar legea spune că tot ce e al mamei tale e şi al meu. La fel, ce e al tău e şi al meu.

-Anthony, nu ar trebui să discutăm chestiuni aşa de neplăcute la masă, zise contesa, palidă la faţă. Novella, draga mea, spune-mi ce intenţionezi să faci în prima dimineaţă petrecută aici. Din păcate, grădina nu mai e cum a fost, întrucât a trebuit să-i concediera pe grădinari tocmai când era mai mult de lucru.

- M-am gândit să fac o plimbare cu Salamander. Nici nu ştii de când tânjesc după o asemenea plimbare, iar Salamander e cel mai potrivit să mă poarte pe câmpuri până la râu.

Novella îşi privi mama şi constată că aceasta era foarte stânjenită.

- Draga mea, trebuie să-ţi mai spun ceva...

- Nu! Sper că nu a murit Salamander. Te rog, spune-mi că nu a

murit. NU aş suporta!

Contesa îşi privi fiica, apoi pe soţul ei şi începu să plângă.

- Novella! O, Anthony, nu pot să-i spun.

Inima Novellei bătea cu atâta putere, încât simţea că se va frânge.

- Mamă, ce nu poţi să-mi spui?

Lordul Buckton nu catadicsi nici măcar să-şi ridice ochii din farfurie şi, muşcând dintr-un ou, anunţă:

- Ce încearcă mama ta să-ţi spună - fără succes, având în vedere trupul ei firav - este că Salamander nu mai e la Crownley Hali. Altminteri, se simte excelent.

Novella se ridică, cu ochii aruncând fulgere.

- Vreau să ştiu unde e.

- O fată bine educată nu cere niciodată nimic de la părinţii ei,

răspunse lordul Buckton privind-o cu răceală. Dar dacă ţii

neapărat să ştii, l-am vândut pe Salamander şi toate celelalte

animale mai acătării unui prieten. Sunt sigur că sir Edward îţi va

oferi din când în când privilegiul de a-l vizita, dacă îi vei zâmbi frumos,

Novella era uimită. Se ridică de la masă, tremurând ca varga. Concediind cu mâna slujnica, izbucni:

- Cum i-ai dat voie să îl vândă pe Salamander, mamă? Cum? Spunând acestea, fugi din cameră, cu lacrimi pe obraji.

- Cum a putut s-o facă? strigă ea, aruncându-se pe pat. Cine se crede? Nu merită nici măcar să şteargă pantofii tatălui meu, cu atât mai puţin să-i ia locul în mai puţin de doi ani.

întrucât se simţea năpăstuită, Novella vărsă lacrimi fierbinţi

ceasuri întregi.

- Nu e primirea la care mă aşteptam. Mă tem că propria mea supravieţuire e în joc. Lordul Buckton pare hotărât să ia tot ce-mi aparţine. Trebuie să mă protejez. Trebuie! Mama pare a fi sub vraja lui, dar nu a avut niciodată un caracter tare. 0, tată! Ce mult mi-aş dori să fii aici! Ce îngrozit ai fi dacă ai vedea ce s-a ales de mult iubitul tău Crownley Hali şi de fiica ta.

Capitolul 2

Până ia prânz, Novella hotărî că trebuie neapărat să conceapă

un plan prin care să se protejeze pe ea, pe mama ei si Crownley Hali.

„Nu trebuie să îi las să creadă că sunt o fiinţă slabă ca mama", îşi spuse ea în timp ce îşi spăla faţa cu apă rece. „E clar că e obişnuit ca toată lumea să i se supună, iar eu nu intenţionez s-o fac decât dacă va fi absolut necesar.

Când intră în sala de mese, Novella se calmase, recăpătându-şi cumpătul.

Mama ei coborâse deja şi măsura camera în lung şi-n lat.

— A, Novella! Te simţi mai bine?

— Da, mamă. Mulţumesc de întrebare.

— Di aga mea, îmi pare rău că ai avut un şoc când ai aflat de Salamander, dar ocupa spaţiu şi e mai bine unde se află acum.

Novella nu-i răspunse. Intenţiona să-i facă o vizită lui sir

lidward, oriunde va fi fiind acesta, iar asta cât mai repede.

„Probabil e vreun bătrânel amic de-al lui", îşi spuse ea.

- Nu vine şi lordul Buckton la masă? se interesă Novella.

- Nu, draga mea, are unele chestiuni de rezolvat la Londra şi se va întoarce mai târziu.

„Ce bine, îşi spuse Novella. Voi putea să dau o raită prin casă fără să mă sâcâie în vreun fel", conchise ea în timp ce se servea din supa pe care slujnica i-o pusese în faţă.

- O! strigă ea după prima înghiţitură. Ce e asta?

- E supă de bivol. Tatăl tău a tăiat din bugetul familiei şi vom fi nevoite să ne mulţumim cu mâncăruri mai simple.

Novella se gândi la micul dejun şi la farfuria plină cu bunătăţi a lordului Buckton.

„Normal! Când e pentru el sunt bani", îşi spuse ea, supărată.

- Ce s-a întâmplat cu bucătăreasa? întrebă Novella.

- Bucătăreasa a plecat din păcate. Avem una nouă.

- Lucra şi ea pentru lordul Buckton?

- Nu, draga mea. Novella, sper că nu te vei comporta urât cu el. Nu mulţi şi-ar fi legat viaţa de aceea a unei femei în vârstă, cu viitor incert.

- Mamă, ştii că nu e adevărat. Tata nu ne-ar fi lăsat la ananghie şi intenţionez să aflu ce s-a întâmplat. Doresc să-i vizitez pe avocaţi cât pot de repede.

- Dar draga mea, crezi că e înţelept? La urma urmei, nimeni nu-şi doreşte să facă vâlvă.

Contesa se ridică de la masă.

- Novella, mă doare capul. Mă duc să mă întind puţin. Simt o

apăsare în piept. Cred că am răcit ieri. Te las cu ale tale. Sunt convinsă că vei găsi modalităţi de a te distra.

Novella se aplecă, îşi sărută mama pe obraz, după care merse Ia fereastră.

I ărăsi sala de mese şi intră în salon, locul unde petrecuse multe clipe minunate şi de care o legau numeroase amintiri. Mama ei obişnuia să cânte la pian, iar tatăl ei la bas. îşi amintea până şi cântecele: unele erau sentimentale, altele clasice.

Dar când pătrunse înăuntru, o aştepta un alt şoc.

- Pianul! A dispărut, strigă ea, alergând în locul unde era aşezat. Pânza cu care era acoperit şi candelabrul zăceau acum pe şemineu.

Rotind ochii, Novella observă că pereţii aveau nevoie urgentă de reparaţii, iar covorul se afla într-o stare deplorabilă.

Novella ieşi repede din odaie şi făcu un tur al întregii case. Ceea ce descoperi, o epuiză şi o descumpăni. Indiferent de camera în care intra, descoperea că lipsea ceva.

Jos, în bucătărie, era gol, lucru firesc, având în vedere că majoritatea servitorilor fuseseră concediaţi. O femeie cu faţă roşie şi mâini butucănoase făcu o plecăciune:

- Stăpână! îngăimă ea.

- îmi pare rău, dar nu-ţi cunosc numele, începu Novella.

- Higgins, stăpână.

- Cât personal aveţi?

- Stăpânul e foarte strict în această privinţă. Nu sunt decât eu cu o fată. Doamna Armitage ne ajută dacă avem prea mult de lucru.

- Ce vom avea la cină?

- Copane de miel, cartofi şi legume, stăpână. Puteţi alege şi budincă. Stăpânul are o dantură foarte bună.

- Mulţumesc, Higgins.

în timp ce urca spre aripa de vest, Novellâ abia mai reuşea să-şi păstreze cumpătul. Aici se ţineau pe vremuri petrecerile. Tatăl ei însufleţea casa prin seratele vesele pe care le dădea în timpul sezonului de vânătoare. Ce o aştepta, o făcu să plângă.

- O, Doamne! A fost un incendiu şi nimeni nu a întreprins nimic pentru restaurare, zise ea în timp ce în nări îi venea miros de ars.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce îşi trecea degetele peste ceea ce mai rămăsese din perdelele de mătase şi din draperii. Peste tot era mizerie. în celălalt capăt al aripii, acoperişul căzuse şi se putea vedea cerul liber. Peste tot, umezeală.

„De ce nu mi-a pomenit mama în nicio scrisoare că a fost un incendiu? Mă duc la grajduri, să îl văd pe Charles. Chiar dacă Salamander nu mai e acolo, mă voi simţi bine să fiu printre vechi prieteni şi animale."

Ieşi în grădină pe una din uşile de ieşire.

- Mă aştept la ce e mai rău! şopti ea, întrucât grajdurile i se păreau suspect de tăcute.

Aruncându-şi ochii în grajduri, observă că mai rămăseseră câţiva cai, printre care Bluebell, calul mamei sale, îmbătrânit şi el, dar care se înfrupta din fânul care-i fusese dat.

- Bună, fată bătrână! exclamă Novella încântată.

îi făcea plăcere să vadă în sfârşit o faţă familiară.

- Domnişoară Novella!

Se întoarse şi văzu figura lui Charles, bătrânul grăjdar, stând acolo, cu un sac plin de fân.

- Cât mă bucur să vă revăd!

Novella alergă la el şi-i strânse mâna cu putere.

- Şi eu! Charles, sunt devastată la gândul că tatăl meu vitreg a vândut toţi caii. Cred că tata se răsuceşte în mormânt.

- Aşa cred şi eu, stăpână, zise ei dând din cap cu înţelepciune. Nimic nu mai e la fel de când l-au luat pe Salamander. Singura mea mulţumire este că a ajuns pe mâini bune. Chiar aşa s-a întâmplat. Sir Edward e un bun călăreţ şi iubeşte caii aproape la fel de mult ca tatăl dumneavoastră.

- Mă bucur să aud asta, Charles. Cine a mai rămas, în afară de Bluebell?

- Mai sunt Folly şi Mabel, bietul de el. Mai e şi Jasper, dar a îmbătrânit şi el.

Novella clătină din cap, dezamăgită.

- Nu pot să cred că după ce tata a strâns cei mai buni cai din legiune, acum au dispărut cu toţii. Nu mi se pare în ordine.

- Nici mie, coniţă.

- Iar acum ai rămas singur?

- Mai e un băiat, Ned, care vine din sat când am nevoie de el.

E un băiat de treabă, dar nu locuieşte aici.

Novella luă fân din sac şi se duse la staulul lui Folly.

- Bine că ne-a mai rămas un cal mai acătării. Ai idee de ce nu l-au luat şi pe el?

- Am auzit că trebuie păstrat pentru sora stăpânului. Să aibă cu ce să se plimbe. Dar până acum nu a venit.

-Atunci, îl voi călări eu pe Folly, decise Novella. Charles, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat în aripa ele vest?

- Nu ştiu dacă ar trebui să spun. Sunt numai zvonuri.

Novella se uită la el cu ochii ei mari căprui, aşa cum făcea în

copilărie.

- Poţi să-mi spui, Charles! Nu voi gândi nimic rău despre tine,

indiferent ce-mi spui.

- Ei bine, am auzit că a fost o petrecere dată de stăpân. O petrecere care a scăpat de sub control. însă partea cea mai rea de-abia acum vine.

Novella ridică din sprâncene.

- Mai e şi altceva?

- Presupun că nu aţi văzut turnul, nu-i aşa?

Charles puse jos sacul şi îşi încrucişă braţele. întreaga lui înfăţişare arăta că era scandalizat.

-Nu.

- A fost lovit de fulger, la o săptămână după ce stăpânul s-a căsătorit. Toate decoraţiile frumoase au căzut şi zac pe jos. Mare ruşine! Mare ruşine! Se poate să faceţi ceva în această privinţă? Mă bucur că în sfârşit v-aţi întors.

în timp ce îl asculta, Novellei i se făcu inima cât un purice.

- Mulţumesc, Charles. Sinceritatea ta preţuieşte foarte mult. îl voi vizita pe sir Edward şi-i voi spune verde în faţă ce cred despre un bărbat care ia caii unui alt bărbat de sub nasul familiei.

- E un bărbat de treabă, nu ca majoritatea prietenilor

stăpânului...

- Atunci, sper că va reacţiona ca un om rezonabil când îi voi cere să înapoieze caii tatei.

- l-a cumpătat. A fost un târg cinstit. NU avea de unde să ştie ce se ascunde în spatele poveştii acesteia.

- îţi place sir Edwarcl?

- Da, îmi place. A petrecut multe ore cu mine înainte să-i ia, întrebându-mă o mulţime de lucruri despre ei, ce le place să mănânce şi când.

- Totuşi, e un prieten de-al tatălui meu vitreg, aşa că îmi rezerv dreptul să-mi formez o părere când îl voi cunoaşte eu însumi. Poţi să fii sigur, Charles, că îl voi aduce înapoi pe Salamander la Crownley Hali. Cu siguranţă! Chiar dacă va trebui să plătesc dublu faţă de cât a plătit sir Edward pentru el.

Spunând acestea, îşi luă rămas-bun şi se întoarse în casă.

##*

La ora opt fix, se auzi gongul care anunţa masa.

- Măcar voi avea parte de o masă decentă, dat fiind că tatăl vitreg e acasă, îşi spuse Novella în timp ce îşi punea lănţişorul primit de la unchiul ei anul trecut, de ziua ei.

Nu-i convenea să stea din nou de vorbă cu tatăl ei vitreg, discuţie care se va sfârşi inevitabil cu problema situaţiei lor financiare.

„Sper că mama se simte mai bine", cugetă ea în timp ce deschidea uşa de la sala de mese. „îi voi pune întrebări despre starea de sănătate şi nu mă voi lăsa antrenată în alte discuţii."

Trăgând adânc aer în piept, Novella intră în sala de mese. Aşa cum se aştepta, tatăl ei se aşezase la masă, iar mama ei se plimba nervoasă prin încăpere.

- Novella, draga mea!

- Te mai doare capul, mamă?

- Mi-a trecut mulţumesc.

- L-am văzut pe Charles în această după-amiază şi a pomenit ceva despre starea ta de sănătate nu tocmai grozavă.

Contesa păru uşor surprinsă şi tuşi.

- Nu e nimic, draga mea, o durere în gât foarte persistentă. Charles e un bătrânel care îşi face griji din nimic şi care se comportă faţă de noi de parcă am fi nişte bieţi copii.

Novella râse.

- Este adevărat şi cât se poate de reconfortant. Nu l-aş schimba pentru nimic în lume.

- O asemenea impertinenţă e inacceptabilă din partea unui servitor! izbucni tatăl ei, ridicând privirea din farfurie.

Novella observă că aceasta era pe jumătate goală.

- Charles ne slujeşte încă de pe vremea când contele era în viaţă, îi răspunse contesa cu o voce stinsă. A venit aici pe când era doar un copilandru şi a spus întotdeauna ce gândeşte.

- Atunci, poate a sosit vremea să găsim un alt grăjdar, ripostă lordul Buckton.

- Anthony, dragul meu, te rog. E singurul care a mai rămas şi

stăpânului...

- Atunci, sper că va reacţiona ca un om rezonabil când îi voi cere să înapoieze caii tatei.

- I-a cumpărat. A fost un târg cinstit. NU avea de unde să ştie ce se ascunde în spatele poveştii acesteia.

- îţi place sir Edward?

- Da, îmi place. A petrecut multe ore cu mine înainte să-i ia, întrebându-mă o mulţime de lucruri despre ei, ce le place să mănânce şi când.

- Totuşi, e un prieten de-al tatălui meu vitreg, aşa că îmi tezeiv dreptul să-mi formez o părere când îl voi cunoaşte eu însumi. Poţi să fii sigur, Charles, că îl voi' aduce înapoi pe Salamander la Crownley Hali. Cu siguranţă! Chiar dacă va trebui să plătesc dublu faţă de cât a plătit sir Edward pentru el.

Spunând acestea, îşi luă rămas-bun şi se întoarse în casă.

***

La ora opt fix, se auzi gongul care anunţa masa.

- Măcar voi avea parte de o masă decentă, dat fiind că tatăl vitreg e acasă, îşi spuse Novella în timp ce îşi punea lănţişorul primit de la unchiul ei anul trecut, de ziua ei.

Nu-i convenea să stea din nou de vorbă cu tatăl ei vitreg, discuţie care se va sfârşi inevitabil cu problema situaţiei lor financiare.

„Sper că mama se simte mai bine”, cugetă ea în timp ce deschidea uşa de la sala de mese. „îi voi pune întrebări despre starea de sănătate şi nu mă voi lăsa antrenată în alte discuţii.”

Trăgând adânc aer în piept, Novella intră în sala de mese. Aşa cum se aştepta, tatăl ei se aşezase la masă, iar mama ei se plimba nervoasă prin încăpere.

- Novella, draga mea!

- Te mai doare capul, mamă?

- Mi-a trecut mulţumesc.

- L-am văzut pe Charles în această după-amiază şi a pomenit ceva despre starea ta de sănătate nu tocmai grozavă.

Contesa păru uşor surprinsă şi tuşi.

- Nu e nimic, draga mea, o durere în gât foarte persistentă. Charles e un bătrânel care îşi face griji din nimic şi care se comportă faţă de noi de parcă am fi nişte bieţi copii.

Novella râse.

- Este adevărat şi cât se poate de reconfortant. Nu l-aş schimba pentru nimic în lume.

- O asemenea impertinenţă e inacceptabilă din partea unui servitor! izbucni tatăl ei, ridicând privirea din farfurie.

Novella observă că aceasta era pe jumătate goală.

- Charles ne slujeşte încă de pe vremea când contele era în viaţă, îi răspunse contesa cu o voce stinsă. A venit aici pe când era doar un copilandru şi a spus întotdeauna ce gândeşte.

- Atunci, poate a sosit vremea să găsim un alt grăjdar, ripostă lordul Buckton.

- Anthony, dragul meu, te rog. E singurul care a mai rămas şi

nu are egal în îmblânzitul cailor.

Lordul Buckton mormăi ceva şi sorbi din nou din pahar.

- Probabil ai dreptate, draga mea. Toţi prietenii mei sunt geloşi pe modul cum reuşeşte să îmblânzească până şi cea mai sălbatică bestie. Merită să îl păstrăm, altminteri l-aş fi concediat cu restul neisprăviţilor. E şi ieftin. Nu ştiu dacă aş mai găsi pe cineva care să îl înlocuiască şi să primească un salariu aşa de mic.

O tăceie apăsătoare se lăsă cât timp slujnica aduse supa.

- Excelent! Supă de iepure! exclamă lordul Buckton, ridicând linguta mulţumit. Spune-mi, Henrietta, ai reuşit să mai transferi nişte bani din contul tău în al meu?

- Din păcate, nu m-am simţit bine în această după-amiază şi nu m-am putut duce la bancă, îngăimă contesa.

- Henrietta, ştii prea bine că am nevoie urgentă de bani. Mâine, trebuie să plec din nou la Londra şi am nevoie de bani gheaţă. Chiar nu poţi să faci ceva aşa cum se cuvine?

- Mama nu se simte bine, interveni Novella.

Lordul Buckton se opri din mâncat şi o privi cu asprime.

- Vorbeşti cam mult, domniţă. întrucât îţi plătesc mâncarea şi patul, te sfătuiesc să nu deschizi gura decât atunci când îţi vorbesc.

- Am banii mei, domnule, şi am să-i dau bucătăresei bani pentru propria consumaţie. în plus, am făcut astăzi un tur al casei şi am constatat că trebuie fonduri pentru reparaţii. Şi cât mai repede. Probabil v-a scăpat vederii, având în vedere că agenda vă e încărcată, dar aripa de vest se degradează pe zi ce trece, iar turnul stă să cadă.

Faţa lordului Buckton se înroşi.

- Ce neobrăzare! ţipă el. Să-i spui unui gentleman ce trebuie să facă în propria casă!

- Cred că trebuie să ştiţi că locuinţa e a mea şi a mamei, ripostă Novella.

Lordul Buckton mai avea puţin şi exploda.

- Mai vedem noi! Cât de curând. Şi dacă tot te lauzi că ai bani, ce-ar fi să-mi dai o parte mie din ei? Fii drăguţă şi dă-mi toţi banii pe care-i ai asupra ta.

- Mă tem că nu am o leţcaie, domnule. Mi-a fost furată geanta, la gară. Toţi banii mei erau acolo. Trebuie să mă duc la gară.

- Vei da o semnătură că îmi cedezi dreptul de a avea oricând acces la contul tău.

- Nici vorbă de aşa ceva!

- Mai vedem noi! Nu mai discutăm astfel de subiecte la masă. Henrietta, fii buna şi porunceşte să se închidă aripa de vest, ca să nu se mai plimbe oricine pe acolo.

- Va fi reparat turnul? insistă Novella.

- De unde bani, având în vedere că trebuie să hrănesc atâtea guri?

- Novella, draga mea, nu-l supăra pe tatăl tău vitreg. E ocupat şi încearcă să rezolve cât mai multe, interveni contesa.

în clipa aceea, doamna Armitage bătu în uşă şi intră.

- Ce e?

- Stăpâne, tocmai a sosit sir Edward Moreton. L-am condus în bibliotecă...

- Spune, te rog bucătăresei să aibă grijă ca friptura să fie

caldă, zise el, aruncând şervetul.

Se lidică de la masă şi o lăsă pe Novella şi pe mama ei singure.

- Draga mea, nu-l mai necăji pe tatăl tău, o mustră contesa clupă ce se închise uşa. E iute la mânie.

- Mamă, îmi fac griji în privinţa ta.

- li-am spus deja că nu am nimic. E doar o tuse trecătoare.

- Chiar şi aşa, vreau să te vadă doctorul Jones.

- în clipa de faţă nu ne permitem să apelăm la serviciile lui, Novella.

- Bani. Bani. Bani. Numai despre asta se vorbeşte aici. Tata ne-a lăsat mult mai mulţi bani decât avem nevoie, pentru noi şi pentru întreţinerea casei. Nu înţeleg unde au dispărut. îţi cere des bani?

Spre surprinderea ei, contesa începu să plângă.

- Draga mea, nu înţelegi ... cheltuielile lui sunt foarte mari, Mărturisesc că nu mi-am dat seama cât de serioase sunt problemele lui financiare decât după ce ne-am căsătorit. Nu uita că s-a prezentat drept un bărbat independent...

- Dar trebuie să aibă banii lui. Doar şi-a vândut moşia, nu?

- S-au dus toţi pe datoriile la joc şi pe cheltuielile de înmormântare. Are aşa de mulţi creditori, încât mă tem să nu ajungem la fundul sacului. Nu mai departe de luna trecută, a trebuit să renunţ la smaralde şi să le dau portăreilor, închipuie-ţi ce ruşine! Portărei Ia Crownley Hali!

Novella se ridică şi se duse la mama ei şi o îmbrăţişă.

- Novella, mă tem că am fost o bătrânică nesăbuită! Mă simţeam aşa de singură după moartea tatălui tău, iar lordul buckton părea aşa de amabil, de binevoitor. Ca să fiu sinceră, din clipa în care am ieşit din biserică s-a transformat în bărbatul pe care l-ai cunoscut.

- Dar banii tatei nu aveau cum să dispară...

- Nu toţi, dar suntem aproape ruinaţi, mărturisi contesa. Novella, trebuie să fii puternică!

- Nu se poate întâmpla una ca asta! Trebuie să existe o soluţie pentru a preveni o asemenea catastrofă.

- Mă tem că e prea târziu.

Spunând acestea, contesa începu să plângă, iar hohotele ei se transformară într-o tuse nesfârşită. Faţa i se înroşi, iar ochii i se

umplură de lacrimi.

- Mamă, voi găsi pe cineva să mă ajute. încearcă să respiri

uşor.

Novella se duse şi apăsă butonul soneriei până când în pragul uşii se ivi doamna Armitage, vexată că e deranjată.

- Ajută-mă s-o duc sus pe mama.

- Să îl trimit pe băiatul de la grajd să cheme medicul? întrebă doamna Armitage, când o aşezară pe contesă pe pat.

- Să aşteptăm până mâine dimineaţă, să vedem cum se simte. Mă duc după tatăl meu vitreg, adăugă ea în timp ce se îndrepta spre uşă. Trebuie să ştie în ce stare se află mama.

Ajunse imediat în faţa uşii bibliotecii şi cum aceasta era întredeschisă, bătu încet înainte să intre.

- Lord Buckton, îmi pare rău că vă deranjez, dar mama s-a

îmbolnăvit!

Abia în clipa aceea se uită la celălalt bărbat aflat acolo.

încercă să-şi ascundă surprinderea Ia vederea acestuia. în locul unui bărbat în vârstă, descoperi un tânăr chipeş, cu trăsături nobile.

- îmi pare rău, zise ea, tulburată de înfăţişarea plăcută a lui sir Edward Moreton.

- A, tocmai pe dumneavoastră doream să vă văd, zise el, tidicându-se şi făcând o plecăciune. Nu cred că e cel mai potrivit moment, dar cred că vă doriţi acest obiect înapoi.

Se aplecă şi luă ceva de pe canapea.

- Geanta mea! Unde aţi găsit-o? strigă Novella.

- Poliţistul Tompkins mi-e prieten şi când l-am informat că vizitez Hali, m-a rugat să dau acest obiect încântătoarei tinere pe care a avut onoarea s-o conducă acasă nu cu multe zile în urmă. Se pare că geanta a fost găsită de femeia care face curăţenie în sala de aşteptare a gării.

Sir Edward făcu din nou o plecăciune, iar Novella observă că avea în ochi o sclipire jucăuşă.

- Vă mulţumesc, domnule. Vă sunt foarte recunoscătoare, zise ea.

- Pleacă, Novella! Am multe de discutat cu sir Edward. îngrijirea unui bolnav intră în sarcina femeilor. Voi veni când mă voi simţi pregătit. Acum, te rog să ne laşi.

Novella simţi că i se face rău. Ce fel de bărbat era, dacă punea propriile interese deasupra sănătăţii soţiei sale?

„Iata ar fi străbătut kilometri întregi desculţ pe cărbuni aprinşi dacă mama s-ar fi îmbolnăvit", îşi spuse ea furioasă, în timp ce urca treptele.

Gândul îi zbură imediat la sir Edward.

„Nu mă aşteptam să fie aşa de tânăr, dar nu trebuie să uit că este parţial responsabil pentru faptul că Salamander nu mai e la

Crownley Hali."

Când intră în dormitorul mamei sale, doamna Armitage o

privi cu speranţă:

- A venit şi stăpânul? Stăpâna întreabă de el.

- Spune că e ocupat, doamnă Armitage, şi că va veni la momentul oportun.

- Ţţţ!

Novella ignoră interjecţia dezaprobatoare a servitoarei. Ce să spună? Era întru totul de acord cu ea. Situaţia era cu adevărat deplorabilă.

- Ai trimis după slujnică?

- Da! S-a dus jos, să pregătească o licoare. Reţeta o am de la mama şi jur că e una foarte bună.

- Mulţumesc, doamnă Armitage. Apreciez foarte mult gestul. Novella se aşeză pe patul contesei şi o luă de mână. Faţa îi era

palidă.

- Mamă, sunt aici, şopti ea, în timp ce contesa gemu uşor.

- George, unde e George? mormăi ea.

- Stăpână? întrebă doamna Armitage, uimită.

- întreabă de tata. Mamă, tata e mort.

- O! strigă contesa.

- Să îl chem pe stăpân? întrebă doamna Armitage, neştiind ce să facă.

- Nu, e ocupat şi nu va veni. Rămâi cu mama. Mă duc după

Novella îşi sărută mama pe obraz şi plecă. în timp ce cobora treptele, aruncă o privire ucigaşă spre bibliotecă. Când ajunse în hol, o zări pe slujnică. Aceasta tocmai voia să urce şi ţinea în mână o cană acoperită cu un şervet.

- Spune-i doamnei Armitage că mă găseşte în salon după ce termină ce are de făcut.

- Prea bine, stăpână.

Slujnica făcu o uşoară plecăciune şi urcă treptele.

în salon era aşa de frig, încât Novella începu să tremure. Lumina lunii pătrundea pe fereastră. Se aşeză pe un scaun, cu mintea prinsă într-un vălmăşag de gânduri.

„Ce fel de bărbat este lordul Buckton?" se întrebă ea, tot mai

furioasă. „Nu-i pasă de sănătatea mamei şi nu se gândeşte decât

la bani. Nu-mi place deloc că şi-a cheltuit toţi banii şi după câte

se pare, pe majoritatea celor ai mamei. Ce ar fi spus tata? Nu asta

şi-ar fi dorit pentru ea, oricât de singură se simţea. O, tată!

Ajută-ne, dacă poţi! Mă tem pentru viitorul nostru şi al casei noastre.

începu să plângă încet. Curând, ochii i se închiseră şi adormi, epuizată de evenimentele serii.

Capitolul 3

A doua zi în zori, Novella era foarte îngrijorată de starea mamei sale. Când intră în dormitorul acesteia, o găsi tuşind din greu.

Doamna Armitage se afla la căpătâiul ei, cu o ceaşcă de ceai.

- Nu se simte mai bine, stăpână, îi şopti aceasta când mama Novellei se străduia să soarbă din ceai.

- Ar trebui să trimitem imediat după doctor, zise Novella.

- Dar stăpânul a zis că nu. Doar dacă...

- Nu-mi pasă ce a spus stăpânul, trimite îl pe grăjdar să îl aducă pe doctor. Poate să îl ia pe Folly, e cel mai rapid cal pe care îl avem.

- Foarte bine, stăpână.

- Iar dacă stăpânul întreabă, spune-i că îl plătesc eu pe doctorul Jones.

- Da, stăpână.

Novella luă ceaşca şi o duse la buzele mamei sale.

- Haide, mamă! încearcă să bei ceaiul! îţi va uşura durerea din piept.

- Mulţumesc, draga mea. Mărturisesc că mă simt cam slăbită în această dimineaţă.

- Nu-ţi face griji, mamă. Doamna Armitage trimite după doctorul Jones.

- O, nu vreau să îl deranjez...

- Insist, mamă. Trebuie să aflăm ce anume îţi provoacă tuşea.

în clipa aceea, doamna Armitase reveni în dormitor.

- A plecat băiatul?

- Da, stăpână. Să rămân?

- Mulţumesc, doamnă Armitage. Mamă, mă întorc când vine doctorul. încearcă să te odihneşti până atunci.

Dar contesa adormise deja cu gura deschisă, încercând să respire.

„Nu e deloc bine", îşi spuse Novella în timp ce cobora treptele, plănuind să meargă în bucătărie să ia pâine, iar apoi să se ducă în biroul tatălui ei.

Deschise uşa cu inima cât un purice. Din fericire, biroul rămăsese ca pe vremea când contele era în viaţă. Cu o singură excepţie...

„Unde o fi tabloul cu vânătoarea de la Thaxby?" se întrebă Novella.

îşi spuse imediat că tabloul căzuse pradă lăcomiei tatălui vitreg. Dăduse totuşi o dovadă rară de bunu simţ neocupând el însuşi biroul.

Era una din cele mai mici încăperi din casă. în plus, de la fereastră priveliştea nu era prea frumoasă. Novella presupuse că asta era explicaţia.

- O! strigă ea, cu ochii plini de lacrimi. „Dacă fac abstracţie de lipsa picturii, parcă îl văd pe tata ridicându-se de pe scaun, îmi amintesc cum stătea la birou şi scria până când mama venea şi-l ruga să lase tocul."

Pe lângă faptul că era un bun administrator al moşiei, tatăl ei era şi un foarte bun scriitor. Publicase un volum de poezii şi scrisese versurile la câteva cântece.

„Nu voi întâlni niciodată un om mai talentat", cugetă ea.

Simţea că nu va mai iubi niciodată un alt bărbat mai mult decât îşi iubise tatăl.

„Mă întreb la ce altceva s-a mai gândit tatăl meu vitreg să vândă", îşi zise ea rotindu-şi ochii prin odaie. îi trecu apoi prin minte că poate ar trebui să se uite prin sertare.

„Dacă îmi amintesc bine, aici îşi păstra tata lucrurile valoroase."

Gândul că scotoceşte prin sertare o cam stânjenea. Avea senzaţia că violează intimitatea cuiva. în fundul primului sertar găsi un ceas mare de buzunar, făurit din aur. îl scoase şi-l ascunse la sân.

„Voi avea grijă de el până când mama îşi va reveni", decise fata.

Al doilea sertar era înţesat cu hârtii, dar când îl deschise pe cel de jos, constată că peste un teanc de hârtii era un plic adresat ei.

B scrisul tatei! strigă ea, cu mâinile tremurânde.

Rupse cu emoţie sigiliul. Despături scrisoarea şi se tulbură şi mai mult când recunoscu binecunoscutul scris al tatălui ei.

Citi următoarele:

"Draga mea fiică,

Nu mai sunt tânăr şi chiar dacă sunt încă în plină putere, e bine să vă las nişte bani de rezervă, în caz că mor pe neaşteptate. Gândul acesta nu ni-a mai părăsit de când mi-am dat seama că mă apropii de vârsta pe care o avea tatăl meu când a murit."

— O, Doamne! murmură Novella. Am uitat că bunicii au murit cam la aceeaşi vârstă.

Continuă să citească:

"Cum vă iubesc pe tine şi pe mama ta mai mult decât ştiţi, iar Ctownley Hali îmi place aproape la fel de mult, trebuie să mă asigut că viitorul vă e asigurat. Cum după moartea mea veţi fi amândouă foarte bogate, veţi atrage imediat anumiţi oameni dubioşi, băi baţi care vă vor curta numai pentru bani.

Deşi inii doresc din toată inima ca niciuna să nu cadă în capcana unei persoane lipsite de scrupule, am hotărât să pun deoparte o sumă importantă de bani. l-am lăsat la prietenul meu de cursă lungă şi bancher de mulţi ani, domnul Hubert Longridge, de la Banca Naţională din Stockington.

Dacă această scrisoare a ajuns în mâinile tale, înseamnă că am murit şi că tiebuie să te duci imediat la el şi să-ţi ceri drepturile.

Numai tu şi cu mama ta puteţi avea acces la aceste fonduri, iar domnul Longridge se află în posesia unui document legal care stipulează foarte clar că acest cont nu face parte din bunurile care devin comune în cazul unei eventuale căsătorii.

Draga mea, chiar dacă ai cheltuit toţi banii din testamentul de bază, în acest cont sunt bani suficienţi să-ţi ajungă tot restul zilelor.

Vei intra în posesia lor cu două condiţii: să întreţii Crownley Hali şi să nu-l vinzi niciodată. Este pentru copiii tăi şi prin urmare, le va aparţine,

Draga mea, te sărut fierbinte din mormânt şi, indiferent ce se va întâmpla, voi veghea asupra ta.

Iubitorul tău tată,

George Crownley, al cincilea conte."

- O, tată! strigă Novella, ştergându-şi lacrimile şi sărutând la nesfârşit semnătura tatălui ei. Mi-e tare dor de tine şi avem nevoie de puterea ta mai mult ca oricând.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi când înţelese că avea cum să se protejeze, pe ea şi pe mama ei, de excesele şi de abuzurile lordului Buckton.

„Voi aduce Crowney Hali la gloria de odinioară, îşi spuse ea, indiferent de cheltuieli. Acum, îi voi scrie domnului Longridge şi-i voi cere o întâlnire cât mai repede cu putinţă.

Tocmai voia să se apuce de scris când auzi o uşoară bătaie în uşă. Ascunse repede scrisoarea tatălui ei şi-l pofti pe cel care

bătuse să intre.

Era doamna Armitage, dar chiar şi aşa... nu voia ca aceasta să-i toarne cine ştie ce scorneli lordului Buckton. Novella era sigură că vestea intrării în biroul tatălui ei se va răspândi imediat.

- Stăpână, doctorul Jones tocmai a sosit.

- Mulţumesc, doamnă Armitage. Vin imediat.

Novella închise sertarele biroului, ridicându-se cu tot calmul de care era în stare.

- A, lady Novella! exclamă doctorul Jones când intră în camera mamei sale. Mă bucur nespus să vă revăd. Păcat că întâlnirea noastră are loc în împrejurări nu tocmai fericite.

- Cum se simte mama?

- Cred că ar trebui să coborâm să avem o discuţie, zise încet doctorul.

O luă pe Novella de braţ şi o conduse afară.

- Veşti proaste?

- NU am să vă mint. Mama dumneavoastră e grav bolnavă. Mă tem că nu pot spune cu exactitate ce are, întrucât nu intră în competenţa mea, dar vă recomand să vă adresaţi de urgenţă unui specialist.

- Dar o idee trebuie să aveţi despre suferinţa ei.

- Nu sunt sigur, dar se pare că are o slăbiciune la piept. Doctorul von Hayden va fi în stare să-i pună un diagnostic mai clar. Aceasta e adresa lui. Mă tem că nu e prea ieftin, dar cred că lordul Buckton nu se va uita la bani.

Novella tăcu. Nu i se părea potrivit să vorbească despre adevăratele ei sentimente pentru tatăl vitreg, chiar dacă doctorul era un vechi prieten de familie. Ar fi dat apă la moară celor din sat să bârfească pe seama situaţiei lor financiare.

- Vă asigur că banii nu vor reprezenta o problemă. Vreţi să gustaţi ceva înainte de a pleca?

Doctorul îşi puse pălăria pe cap, zâmbi şi-şi luă geanta.

- Mă tem că nu am timp. Trebuie să îl vizitez pe Farmer Compton a cărui soţie este bolnavă.

- Poate mama s-a contaminat cu vreun gen de febră, presupuse Novella în încercarea de a găsi un motiv pentru deteriorarea bruscă a stării de sănătate a fiinţei care i-a dat viaţă.

- NU am de unde să ştiu, lady Novella. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec. E gata trăsura mea?

- Da, domnule doctor, îi răspunse doamna Armitage. Ned a păzit calul cât aţi lipsit.

Novella şi doctorul coborâră în tăcere.

Putea să-şi dea seama că este foarte îngrijorat de starea de sănătate a mamei sale, dar nu voia să-i pună mai multe întrebări.

Avea o presimţire neagră, o presimţire pe care se străduia din greu s-o ignore.

După plecarea medicului, Novella se întoarse în biroul tatălui

ei.

Scoase o foaie albă de hârtie şi începu să-i scrie domnului Hubert Longridge, cerând să îl vadă de urgenţă.

- Gata! zise ea cu un aer satisfăcut, în timp ce scria adresa. Va trebui să pun eu însămi scrisoarea la poştă. NU am încredere în doamna Armitage, sau în slujnica aia proastă.

Se înfăşură într-un şal subţire, întrucât vremea era frumoasă,

după care alergă la grajd şi-i porunci lui Charles să-i pregătească şareta.

- S-o scot pe Folly? întrebă Ned, în timp ce trăgea şareta în curte. Poate şi Bluebell îşi doreşte puţină mişcare.

- îmi convine Bluebell şi ai dreptate, va face mişcare câtă vreme mama nu se simte bine.

- L-am văzut pe doctor venind, azi-dimineaţă.

- Da, Charles, însă acum va trebui să chemăm un specialist în bolile de piept.

- Stăpânului nu-i va plăcea să audă de cheltuieli, zise Charles, uitându-se pieziş.

- Toate cheltuielile le voi achita eu însămi, Charles.

Novella aşteptă răbdătoare până când Bluebell fu scoasă şi

înhămată la şaretă. Oftă, amintindu-şi de Flash şi de Jock, cei doi armăsari de soi care erau înhămaţi la trăsurile familiei.

„Trebuie sâ-i aduc la cunoştinţă lui sir Edward care sunt adevăratele mele simţăminte", îşi spuse ea în timp ce în faţa ochilor îi apăru profilul frumos al acestuia şi zâmbetul fermecător. „După ce mă întâlnesc cu domnul Longridge, îi voi face o vizită."

Dintr-un motiv inexplicabil, aştepta cu nerăbdare ziua aceea.

Curând porni la drum, însă şareta sălta pe drum. Avea mare nevoie de reparaţii, iar Novella ştia că nu dădea bine să fie văzută cu o astfel de trăsură, dar nu avea încotro.

Ca de obicei, tatăl ei vitreg luase singura trăsură decentă la Londra, iar ea trebuia să se descurce cu şareta.

Când ajunse pe strada principală, simţea ochii sătenilor

urmărind-o. Unii îi făceau cu mâna, semn că o recunoscuseră,

alţii îi evitau privirea.

„Nu contează, îşi spuse ea când o opri pe Bluebell în faţa poştei. Voi sta puţin de vorbă cu doamna Cruickshank. Ştie

întotdeauna ce se întâmplă."

La poştă se afla şi magazinul universal. înăuntru, mirosea a ceai şi a mirodenii. în copilărie, Novella îl vizita adesea. Nu mai trecuse pe aici de vreo doi ani şi jumătate.

- Stăpână, ce vă aduce în sat? Habar nu aveam că v-aţi întors la Hali.

Doamna Cruickshank era înaltă, subţirică şi prietenoasă. Părul ei încărunţit era strâns într-un coc, iar pe umeri purta un şal. Pentru o femeie de şaizeci de ani, era foarte sprintenă.

- Mă bucur să vă revăd.

- Cum se simte iubita dumneavoastră mamă? NU am mai auzit multe despre contesă, de când s-a recăsătorit.

Novella ignoră dezgustul abia mascat al bătrânei, dar resimţi o oarecare satisfacţie la gândul că nu era singura care nu-l avea la inimă pe lordul Buckton.

- Cu regret trebuie să spun că nu se simte prea bine. Chiar azi-dimineaţă a trebuit să trimitem după doctorul Jones.

- Probabil e din cauza umezelii. Mamei dumitale nu-i prea prieşte vremea asta. însă azi e frumos. Cum vă pot ajuta?

- Vreau ca această scrisoare să fie imediat trimisă la Stockington.

Novella îi întinse scrisoarea destinată domnului Longridge.

- Ah! Mai am una, ia fel de urgentă şi destinată aceluiaşi

domn.

- Doamnă Cruickshank, spune-mi ce mai e nou. Ard de nerăbdare să aflu, având în vedere că am fost atâta vreme închisă ia mănăstire.

Doamna Cruickshank zâmbi cu satisfacţie. Dacă exista ceva care-i plăcea la nebunie, era o discuţie lungă despre ce se petrece în sat.

- Vreţi un ceai? Pot închide pentru o jumătate de oră, nu?

Novella încuviinţă, cu un zâmbet larg.

„Cred că am făcut-o fericită pe ziua de azi", îşi spuse ea în timp ce bătrâna doamnă se grăbi să îşi aducă un scaun de la tejghea.

Novella se simţea în largul ei aici, întrucât acasă nu mai putea coborî în bucătărie să bârfească. Nu-i plăcea deloc Higgings, noua bucătăreasă.

Era sigură că era la fel ca doamna Armitage şi prin urmare nu-i inspira încredere. Probabil va raporta totul lordului Buckton.

Paptul că mama ei era bolnavă o făcea să se simtă singură şi să tânjească după compania cuiva.

- Poftiţi!

Doamna Cruickshank apăru din spatele tejghelei, având în mâini o tavă cu biscuiţi şi ceai.

- Să vă ajut, zise Novella, ridicându-se în picioare.

- Nu, nu e nevoie. Am făcut totul.

începu să toarne ceai, după care îi întinse ceaşca. Novella observă imediat că era din porţelan chinezesc, probabil ce avea

mai bun doamna Cruickshank.

- De unde să încep?

- Povestiţi-mi totul, doamnă Cruickshank. Vreau să ştiu totul.

- Păi... doamna Carburton are gemeni, un băiat şi o fată, iar bătrânul Pete şi-a împachetat lucrurile şi a plecat pe mare. Vă închipuiţi aşa ceva? l-am spus că umblă după cai verzi pe pereţi.

- Dar despre senatorii care lucrau la Crownley Hali ce ştii?

Doamna Cruickshank se uită la încălţăminte şi tuşi.

- Nu sunt sigură că ar trebui să vă spun. A fost îngrozitor pentru ei, din clipa când lordul Buckton a venit la Crownley Hali...

Bătrâna ezită şi-i aruncă o privire plină de nelinişte.

- Spune, doamnă Cruickshank. Nu mă voi simţi jignită. Spune, te rog, ce ai pe suflet.

- Păi... am fost cu toţii foarte şocaţi. Unii dintre servitori l-au servit pe conte încă de pe când erau foarte tineri. Wargrave, de exemplu, a început ca valet când era un biet copil.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, doamnă Cruickshank.

Novella o prinse de mână pe bătrâna femeie.

- Vreau să ştiu totul.

Doamna Cruickshank se uită încă o dată peste umăr şi se apropie şi mai mult de Novella.

- Totul s-a petrecut într-o dimineaţă. La nici cinci minute de la căsătorie, lordul Buckton a ordonat ca anumite lucruri să fie date jos şi vândute. A mai fost şi povestea aceea îngrozitoare cu turnul. O, Doamne! Ce început pentru o căsătorie!

Doamna Cruickshank îşi făcu o cruce, de parcă ar fi vrut să se

protejeze de rău.

- Am auzit că stăpâna, contesa, era deprimată şi voia să meargă într-o lungă vacanţă, dar lordul Buckton a refuzat cu obstinaţie. Apoi a hotărât că nu are nevoie de atâţia servitori, că sunt prea scumpi. în două ore, Wargrave, Sally, Gerald şi Harry au fost concediaţi fără preaviz. Când Wargrave a încercat să protesteze, lordul Buckton a rupt referinţa în faţă.

- Dar nu avea cum să găsească altceva fără o referinţă. E şocant! strgă Novella, aproape scăpând ceaşca din mână. Ce i s-a întâmplat?

- Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că s-a dus să locuiască la Chichester, cu sora lui. Dar credeţi-mă, e un om distrus.

Până terminară de băut ceaiul niciuna nu mai vorbi.

Novella se simţea copleşită de o tristeţe fără margini, auzind cum fuseseră trataţi servitorii săi credincioşi. Tatăl ei ar fi fost scandalizat.

Dar oare cu tatăl ei vitreg cum stăteau lucrurile? Ştia că nou-veniţii erau întotdeauna priviţi cu suspiciune până demonstrau că sunt de ispravă. Ardea de nerăbdare să afle ce impresie făcuse lordul Buckton celor din sat.

Dar cum să pună o asemenea întrebare?

- Pot să vorbesc cu sinceritate?

- V-am spus deja că da, aşa că nu trebuie decât să continuaţi.

- îmi fac griji pentru mama dumneavoastră. Contesa e o femeie de treabă şi nu merită să fie tratată cu o asemenea lipsă de respect de către acest bărbat.

- Puteţi să fiţi sigură că nimic din ce îmi spuneţi nu va depăşi

aceste ziduri.

- Umblă vorba prin sat că lordul Buckton vizitează o doamnă - dacă înţelegeţi ce vreau să spun - când se duce la Londra. Nu v-aş fi spus, dacă nu m-aş fi gândit la binele contesei, în sat, o iubeşte toată lumea.

- Ştiam răspunse Novella cu mult calm.

- Nu vreau să vă supăr.

- Nu vă faceţi griji, doamnă Cruickshank. Vă mulţumesc pentru sinceritate. Acum, trebuie să plec, întrucât am multe de făcut. Cât vă datorez pentru postarea scrisorii?

- Nimic, stăpână. Promiteţi-mi numai că veţi salva Crownley Hali de la distrugere.

Novella o îmbrăţişă şi zise:

- Un singur lucru vreau să vă mai rog.

- Orice, stăpână.

- Vreau s-o găsesc pe Sally, fosta mea slujnică. Ştiţi unde o pot găsi?

Doamna Cruickshank se duse repede la tejghea şi scoase un creion şi o bucată de hârtie.

Mâzgăli o adresă şi întinse foaia Novellei.

- Poftim, stăpână! Transmiteţi-i urările mele de bine.

- Willow Cottage, Bell Lane. Nu e căsuţa în care a stat bătrâna profesoară până la moarte?

- Ba da, stăpână.

- Credeam că a fost dărâmată.

- Sunt sigură că aceasta e adresa lui Sally.

- Mulţumesc, doamnă Cruickshank. La revedere! Sper că ne

vom revedea.

- Cu siguranţă, stăpână. Cu siguranţă.

Novella ajunse din nou în stradă. O îndemnă pe Bluebelle şi porni la drum.

„Sper că Sally e acasă", îşi spuse ea în timp ce se apropia de Bell Lane.

Mergea de ceva vreme când, în sfârşit, zări casa.

Când coborî, constată cu întristare starea deteriorată a căsuţei. Una din uşile din faţă fusese spartă şi era acoperită cu scânduri, iar grădina se afla într-o asemenea paragină, încât cu greu reuşi să ajungă la uşă.

- Nu pot să cred că Sally locuieşte aici, murmură ea, bătând cu putere în uşă.

lotuşi, capul care se ivi prin uşa întredeschisă era al fostei sale cameriste.

- Stăpână, v-aţi întors. Slavă Cerului!

Sally deschise larg uşa şi strânse mâinile Novellei cu multă căldură.

- Da, Sally, m-am întors.

- Intraţi, o invită tânăra.

înăuntru era o atmosferă plăcută. Cât poate fi de plăcută o cameră în care zugrăveala stă să cadă, iar jaluzelele acoperă o fereastră spartă.^

- Vă rog să scuzaţi deranjul, spuse Sally, făcând o plecăciune.

- Sally, nu trebuie să faci plecăciuni în faţa mea.

- Probabil nu se cuvine, dar mă bucur că v-aţi întors la Crowney Hali. Mă revoltă răul care se produce acolo. Probabil că

stăpânul se răsuceşte în mormânt.

- Sally?

Fata plecă ochii.

- Stăpână, nu eu sunt cea care ar trebui să spună...

Novella o prinse de mână şi o privi drept în ochi. Lupta cu

lacrimile care mai aveau puţin şi-i curgeau şiroaie.

- Sally, te implor să-mi spui.

Fosta cameristă trase adânc aer în piept şi începu să vorbească. Buza de jos îi tremura.

- Stăpână, dumneavoastră şi contesa vă aflaţi în mare primejdie. NU aş afirma aşa ceva dacă nu aş fi sigură. Stăpână, începu ea dramatic, trebuie să vă mărturisesc ceva...

/

Spunând acestea, trase perdelele şi începu să povestească.

Capitolul 4

Peste o oră, Novella părăsi căsuţa lui Sally cu mintea ameţită. Ceea ce-i spusese Sally o şocase şi o îngrozise.

Chiar dacă îl suspectase pe tatăl vitreg că e puţin scrupulos şi, prin prisma a ceea ce-i spusese doamna Cruickshank imoral, acum îl credea cu adevărat diabolic.

Nu voia să accepte adevărul rostit de Sally cu vocea tremurândă, adevăr pe care îl aflase în timp ce ştergea praful din bibliotecă: o mulţime de oameni poposeau acolo şi făceau tot felul de măsurători.

- Vă spun eu că nu prevesteşte nimic bun, îi spusese Sally cu înflăcărare.

In timp ce încerca să asimileze informaţia, ajunse la aceeaşi concluzie.

îşi aminti faţa palidă a lui Sally când îi repetase cuvintele rostite de unul din prietenii tatălui său vitreg:

- Stăpână, jur pe ce am mai scump că este exact ce am auzit. Jur pe mormântul mamei mele. Lordul Buckton i-a spus prietenului său că de îndată ce "va rezolva problema stăpânei", intenţionează să vândă Crownley Hali unui milionar din Bradford, care probabil că va dărâma totul ca să construiască o nouă casă. A spus că nimic nu-l va opri şi că la nevoie va da o mână de ajutor sorţii.

- Doar nu voia să spună că... începu Novella, oprindu-se imediat întrucât nu dorea să pronunţe cuvântul "crimă".

- Stăpână, are un temperament atât, de impulsiv, încât nimic nu e exclus. L-a snopit în bătaie pe unul din ajutoarele de grăjdar. Numai Charles a reuşit să îl scoată din mâinile lui. Stăpâna l-a plătit pe doctorul care l-a îngrijit în secret. Dumnezeu s-o binecuvânteze.

Novella o ascultase pe Sally cu spaimă crescândă. Slujnica avea dreptate; atât ea cât şi contesa erau în pericol. Dar cum să demonstreze? Cuvântul unui servitor nu valora nici cât o ceapă degerată.

„îi voi vorbi domnului Longridge despre temerile mele. Mă va călăuzi", îşi spuse ea când se urcă din nou în trăsură.

Novella hotărî că după ce va merge la bancă, îi va trimite bani lui Sally.

„Biata fată! Pare foarte afectată de cele întâmplate. Nici nu ştiu din ce trăieşte. Probabil că tatăl meu vitreg s-a considerat un bărbat foarte norocos când s-a căsătorit cu o văduvă bogată, care-i punea la dispoziţie o întreagă proprietate. Numai gândul ăsta e suficient să mă înfurie peste măsură."

Pe măsură ce trăsura înainta, îi reveneau în minte frânturi din cele povestite de Sally: cum se ivise ca din senin lordul Buckton lângă mama ei imediat după înmormântarea tatălui ei şi cum îi spusese să nu-şi bată capul cu nimic, întrucât se va ocupa el de toate.

— E un individ dubios. Şi când te gândeşti că are o amantă la Londra! exclamă ea, şi mai mânioasă, Bărbatul e neruşinat şi lipsit de scrupule. Mama trebuie să scape cât mai repede de el.

Dar în adâncul sufletului ştia că era puţin probabil să se producă un divorţ. Mama ei nu era suficient de puternică, lăsând mereu rezolvarea lucrurilor în seama bărbaţilor. Novella nu-i semăna deloc, fapt care se datora educaţiei primite de la tatăl ei, care o învăţase să fie puternică şi independentă.

- Tata era special, murmură Novella, iar mama a lăsat totul în seama lui.

Novella numără orele până că primi un răspuns de la domnul Longridge. Presupusese că nu va primi foarte repede veşti de la ei, întrucât era un bărbat foarte ocupat.

„Trebuie să am răbdare", îşi spuse ea în timp ce măsura în lung şi în lat biroul tatălui ei. Prefera să se ascundă aici, pentru a se bucura de puţină intimitate.

Cam la vreo oră-două se ducea în camera mamei sale, să vadă cum se simte. O schimbare minoră, dar semnificativă se produsese în starea ei de sănătate: nu mai respira aşa de greu, stătea în capul oaselor, spunând chiar că ar putea coborî la masă. Totuşi, durerea de piept persista.

- Mama are nevoie de îngrijire constantă şi nu e corect ca tot doamna Armitage să se ocupe şi de asta. Voi angaja pe cineva de meserie. Sunt sigură că starea mamei se va îmbunătăţi dacă va fi îngrijită cum se cuvine.

Rămase în birou până foarte târziu. Tocmai se pregătea să iasă când auzi zgomot în hol. Tatăl ei vitreg se întorsese de la Londra.

- Fără îndoială, a fost la amica lui. Asta în timp ce biata lui soţie zace bolnavă, constată ea cu amărăciune.

Aşteptă până nu mai auzi paşii acestuia, după care se strecură la ea în cameră.

Cu un oftat de resemnare, începu să se pregătească pentru masă. Spera că va coborî şi mama ei. Nu suporta gândul să cineze numai cu tatăl ei vitreg.

Când gongul bătu, coborî treptele.

„Trebuie să încerc să nu mă cert cu el", îşi spuse ea.

Când ajunse în sala de mese, constată că aceasta era goală.

Doamna Armitage nu putea fi văzută nicăieri, dar Lily, slujnica, era pregătită să pună masa.

- Bună seara! auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse şi-l zări pe lordul Buckton privind-o zâmbitor.

- Bună seara! murmură Novella, aşezându-se cu spatele la el. Cum vi s-a părut Londra?

- Zgomotoasă, ca de obicei. Murdară. Jur că nu aş putea locui

acolo nici dacă mi s-ar oferi bani.

- Mda! mormăi ironic Novella.

- Dar Londra are avantajele ei şi o mulţime de modalităţi de distracţie, continuă el, făcându-i semn cu mâna slujnicei să-i umple paharul.

- Sunt sigură, zise ea, prefăcându-se preocupată de şervetul din faţa ei.

Novella se aştepta să îl audă întrebând de starea de sănătate a mamei sale. In schimb, el vorbi despre o piesă pe care o văzuse ia matineu.

Tocmai voia să facă o observaţie când uşa se deschise, iar în prag se ivi mama ei, palidă şi slăbită.

- Mamă! strigă ea, ridicându-se de la masă.

- Nu te ridica, draga mea. Mă descurc, zise contesa, îndreptându-se încet spre scaunul rezervat ei.

- Cum te simţi?

- Puţin mai bine, mulţumesc.

In afară de zgomotul produs de lordul Buckton care lovea masa cu inelul, tăcerea era deplină.

- Anthony! zise contesa în semn de salut.

- O, da... te simţi bine?

- Nu prea, dar mă plictisisem sus, aşa că mi-am spus că o schimbare de decor ar fi binevenită.

- Crezi că ai făcut bine? NU ar fi fost mai bine să rămâi în pat?

- Taci, Novella! Am vrut să cobor.

- Doctorul Jones a venit azi-dimineaţă, zise Novella.

- Nemernicul ăla bătrân! exclamă lordul Buckton.

- L-am plătit din banii mei, domnule. Din păcate, nu a reuşit să-i pună un diagnostic exact mamei, aşa că mi-a recomandat un specialist în dureri de piept. îl cheamă doctorul von Hayden şi e din Londra.

- Sunt sigur că e foarte costisitor. Nici vorbă să îl chemăm. Nu-i aşa că te simţi mai bine?

Novella se uită la faţa palidă a mamei sale pe care erau broboane de sudoare provocate de efortul de a fi prezentă. Ţi se făcea milă, iar Novellei i se rupea inima.

- Trebuie să mărturisesc că nu mă simt prea grozav, zise contesa.

- Prostii! NU ai nevoie decât de aer curat şi de ceai. Şi de fiertura doamnei Armitage.

Novella simţi nevoia să intervină.

- Doctorul Jones crede că e ceva grav. Intenţionez să-i scriu doctorului von Hayden şi să-i cer să vină s-o vadă pe mama. Nu voi avea linişte până nu mă voi asigura că suferinţa ei este una trecătoare.

- Iar eu spun că nu e vorba de nimic serios. Mama ta are o constituţie delicată, aşa încât face imediat din ţânţar armăsar şi pretinde că nu se simte bine. Nu, o asemenea risipă de bani este de neconceput.

Novella îşi muşcă buzele şi nu mai zise nimic.

„Nu-mi pasă ce spune. îl voi plăti pe doctor din banii mei", îşi spuse ea.

Tatăl ei era atât de mult timp plecat, încât până să afle de sosirea lui, medicul va fi plecat deja.

- Fiindcă veni vorba de bani, începu lordul Buckton când se aduse felul principal de mâncare, vreau să discutăm despre chestiunea acelei îngrozitoare trăsuri.

Luă un copan din farfurie şi începu să muşte din el.

„Asta ne mai lipsea!" cugetă Novella în timp ce se uita la el.

Manierele lui care lăsau de dorit o făceau să-şi piardă practic pofta de mâncare.

- Ce s-a întâmplat cu trăsura? întrebă contesa, temătoare.

- Nu se cuvine ca un gentleman ca mine să fie văzut într-un vehicul atât de dărăpănat. Când sunt la Londra, trebuie să am la dispoziţie o trăsură mai elegantă.

- Dar cheltuielile pe care... protestă contesa încet.

- Tăcere, tună el. Nu avem nevoie de specialişti, în schimb teputaţia mea tiebuie păstrată. Am nevoie de bani să-mi cumpăr o trăsură nouă.

- Dar nu mai avem bani, dragule. Ultima sută de lire sterline am dat-o croitorului tău.

Lordul Buckton o privi pieziş, mestecând dintr-un picior de potârniche, şi strigă:

- Aşadar, vrei să arăt ca o târfă pe stradă.

- Nu, dar...

- Ce a mai rămas de vândut din această dărăpănătură?

Novella ar fi vrut să riposteze, dar mama ei îi aruncă o privire

de avertisment.

- Foarte puţine, domnule.

- Atunci, va trebui să mai vând din zdrăngăniturile alea pe cate nu le porţi niciodată. De exemplu, lănţişorul cu perle.

- Dar e cadoul pe care mi l-ai dăruit la nuntă! strigă contesa, mâhnită.

- Eu ţi l-am dăruit, aşa încât pot să îl vând când doresc. Să nu mai vorbim, te rog să mi-l dai după cină.

Novella îşi privi neputincioasă mama, care plângea. Curând, lacrimile se transformară într-o tuse care nu se mai sfârşea.

Novella sună imediat după doamna Armitage.

Tatăl ei vitreg ignoră scena care se desfăşura în faţa ochilor săi şi continuă să mănânce.

- Gata! Gata, mamă! Nu-ţi mai face sânge rău. Trage adânc aer în piept.

- Ar trebui să mă întorc în dormitor, zise ea, şi aproape imediat fu cuprinsă de un nou atac de tuse.

- Imediat, mamă. Uite că a sosit şi doamna Armitage.

Cele două femei o ajutară să se ridice.

- Indiferent de ce spune el, îl voi chema pe doctorul van Hayden, mamă, şopti ea mamei sale în timp ce o ajuta să urce.

Odată întinsă pe pat, Novella o trimise pe doamna Armitage după apă fierbinte, miere şi lămâie.

îşi sărută mama pe frunte şi-i netezi părul.

- Mă retrag, dar spune-i doamnei Armitage să mă trezească dacă ai nevoie de mine.

- Da, draga mea, murmură mama ei, somnoroasă.

„Sper ca domnul Longridge să-mi trimită cât mai repede un răspuns, îşi spuse ea în timp ce se îndrepta spre propria ei cameră. Mama e foarte bolnavă, indiferent ce crede tatăl meu vitreg.”

Din fericire, Novella nu trebui să aştepte prea mult, întrucât chiar a doua zi dimineaţă poştaşul aduse răspunsul domnului Longridge.

Încercă să nu se arate prea entuziasmată, întrucât nu voia să trezească suspiciuni tatălui vitreg.

Se întoarse la ea în cameră, încuie uşa şi deschise scrisoarea.

- Slavă Cerului! strigă ea în timp ce citea rândurile scrise.

"Draga mea Novella,

Mă bucur nespus de mult să aflu că te-ai întors acolo unde îţi e locul, la Crownley Hali. Sunt îngrijorat de situaţia materială a mamei tale de când s-a recăsătorit şi avem multe de discutat.

Te rog să vii la mine la birou în această după-amiază, la două şi jumătate, la Banca Naţională din Stockington.

Al tău,

Hubert Longridge."

- în sfârşit, voi afla ce e aşa de important încât tata a ascuns o scrisoare în birou, îşi spuse ea în timp ce cobora.

In timp ce alerga spre grajduri, îşi simţea inima mult mai uşoară, nu numai la gândul că îşi va vedea caii, ci şi pentru că găsise o modalitate de a se proteja pe ea şi pe mama ei.

Pe măsură ce se apropia, auzi o voce necunoscută vorbind cu Charles, grăjdarul. Când dădu colţul, observă că era bărbatul chipeş care-i adusese înapoi geanta.

- Sir Edward, ce vă aduce la Crownley Hali? îl întrebă ea cu răceală. Nu mai avem caii, i-aţi luat deja pe cei mai buni.

Sir Edward făcu o plecăciune, zâmbind.

- Lady Novella, sunt încântat să vă revăd.

Felul în care rostise aceste vorbe o făcu pe Novella să roşească. Tonul lui o făcea să se simtă stângace şi nervoasă.

- Tatăl meu vitreg e plecat, aşa încât mă tem că aţi venit

degeaba, răspunse ea, înţepată.

- Am venit să iau câteva şei pe care mi le-a promis lordul Buckton. NU am putut să le iau data trecută deoarece eram călare,

nu cu trăsura.

Novella nu se putu abţine şi-l întrebă:

- Ce mai face Salamander?

Sir Edward începu să râdă vesel, clipind din ochi.

- E foarte bine. Trebuie să vii cât de curând să te convingi singură. Pun prinsoare că-i lipseşti la fel de mult cât îţi lipseşte el ţie. Aş dori să-ţi arăt casa mea. Nu e desigur la fel de mare precum Crownley Hali, dar îţi va plăcea.

Farmecul şi aerul prietenos al lui sir Edward o deruta. Toată răceala ei se topi în faţa zâmbetului strălucitor al acestuia.

- Mulţumesc foarte mult. Mi-ar plăcea nespus.

- Miercuri e bine? întrebă sir Edward.

Novella avea senzaţia că o invita din cu totul alt motiv, dar nu stătu prea mult pe gânduri.

Trebuie să-mi consult programul. Am să vă scriu să vă comunic decizia mea. E bine? întrebă ea, de-abia reuşind să-şi reprime bucuria provocată de perspectiva de a se plimba iar cu dragul ei Salamander.

Sir Edward făcu iar o plecăciune şi-i zâmbi.

Spte consternarea ei, Novella se simţea complet dezarmată în faţa lui.

în clipa aceea, Charles ieşi din grajd, luptându-se cu şaua ei cea mai frumoasă.

- E ultima, zise băiatul în timp ce punea obiectul greu în trăsură.

Novella nu scoase o vorbă, însă ochii i se umplură de lacrimi.

- Şi eu care am crezut că e un om decent! Vorbe frumoase, dar cu atât mai periculoase.

Nu-şi mai luă rămas-bun, ci alergă spre intrarea din spatele casei.

- Lady Novella, aşteaptă! strigă sir Edward, observând expresia întipărită pe chipul acesteia. Nu e ceea ce pare.

Dar cuvintele sale se pierdură, întrucât fata deja nu se mai vedea.

Chiar dacă îşi vizitase mama de mai multe ori în acea după-amiază, îi făcu încă o vizită după ce îşi reveni de pe urma

întâlnirii cu sir Edward.

Novella o găsi tot slăbită, dar măcar se mai întremase după ieşirea din seara anterioară.

- Mamă, ai făcut o prostie sculându-te aseară, având în vedere că nu te simţi bine, o dojeni Novella.

- Nu vreau să fiu o pacoste, draga mea Novella. Trebuie să-ţi vezi de ale tale, fără să-ţi faci griji în privinţa mea.

- Dar îmi fac, mamă. Fie ce-o fi, vom trimite imediat după doctorul von Hayden.

- Dar tatăl tău vitreg...

- Sst, gata! încearcă să dormi. Mă întorc după prânz. Am o întâlnire la Stockington în această după-amiază.

Novella îşi sărută mama, încercând să nu arate cât de îngrijorată era. Contesa era foarte palidă, aproape livid, şi respira cu mare greutate.

După ce mâncă, se pregăti pentru întâlnire.

- Sper că lordul Buckton a plecat călare, îşi spuse ea în timp ce se îndrepta spre grajduri. Numai trăsura e potrivită pentru o asemenea vizită importantă.

- îmi pare rău, stăpână, dar trăsura a fost luată de lordul Buckton, îi explică Charles în timp ce Novella oftă, exasperată. Va trebui să vă descurcaţi cu şareta.

- Voi arăta ca o rudă săracă nu ca fiica unui conte, zise ea.

- NU am ce face. în schimb, îl am pe Folly care e în plină formă. Calul necheza cu încântare.

- Vedeţi? Se bucură să vă vadă.

- Iar eu ard de nerăbdare să îl văd pe Salamander.

Chiar dacă era scandalizată că sir Edward îi luase cea mai frumoasă şa pe care o avea, dorinţa de a-l vedea pe Salamander era mai puternică.

- Ii voi scrie că accept invitaţia, îşi făgădui ea când se urcă în şaretă. Va trebui să trec peste supărare, întrucât ard de nerăbdare să îl călăresc din nou pe Salamander.

Nu avu nevoie de mult timp să ajungă la Stockington, dar spre marea ei dezamăgire, înaintă anevoios, întrucât era zi de târg.

Când ajunse la bancă, avea o întârziere de aproape douăzeci de minute. Novella îl legă pe Folly şi intră.

Grijile ei erau inutile. Domnul Longridge o întâmpină zâmbitor.

Era un bărbat mic de statură, rotofei, cu o faţă prietenoasă. îi plăcea să poarte costume în culori deschise.

- îmi pare rău că am întârziat, se scuză Novella, căreia îi displăcea profund să nu fie punctuală.

- Intră, draga mea! Ai ajuns. E tot ce contează. Vrei nu ceai? II pot ruga pe Thomas să ne aducă.

- Mulţumesc, răspunse Novella, prăbuşindu-se pe scaunul pe care i-l arătase domnul Longridge.

- Draga mea, habar nu ai cât mă bucur că în sfârşit ai venit. Aştept de mult această zi.

în clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă, iar Thomas intră cu două ceşti de ceai.

- Lasă-ne singuri şi să nu fim deranjaţi.

Domnul Longridge închise uşa şi se aşeză în spatele biroului.

- Iar acum să trecem la afaceri, draga mea, începu el. Avem multe de discutat, lady Novella. Multe, foarte multe. Mult iubitul tău tată a fost cât se poate de clar. Vei fi o femeie foarte bogată, dar cu anumite condiţii...

Capitolul 5

Domnul Hubert Longridge o ascultă cu mare atenţie pe Novella în timp ce aceasta îi povestea ce se petrecuse la Crownley Hali de când se întorsese. Dădea din cap aprobator, iar uneoti scotea exclamaţii prin care îşi exprima simpatia. Din când în când, clătina din cap, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Itebuie să mărturisesc că habar nu aveam unde ascunsese tatăl tău această scrisoare. Am fost nevoit să aştept până mă vei contacta tu însăţi. Dacă nu ai fi făcut-o, aş fi fost pus în mare încurcătură.

- Iar eu habar nu aveam că tata ne-a lăsat fonduri suplimentare înainte de a găsi această scrisoare. Din păcate, tatăl meu vitreg intenţionează să vândă totul. Ca să fiu sinceră, trăiesc cu spaima a ceea ce se va alege de noi dacă acesta îşi va impune voinţa.

Domnul Longridge căută prin hârtii şi tuşi:

Din acest motiv tatăl tău a pus la punct toate aceste

aranjamente. Obişnuiam să stăm de vorbă despre ce s-ar putea întâmpla după moartea lui, iar temerea lui cea mai mare era ca nu cumva Hali să cadă în mâinile altcuiva şi să fie vândut. Am toate motivele să cred că tatăl tău vitreg are gânduri dubioase cu privire la soarta moşiei.

- Trebuie făcute urgent reparaţii, îi explică Novella. Ştiaţi că în aripa de vest a avut loc un incendiu, iar turnul a fost lovit de trăsnet? în timp ce sunt atâtea de făcut pe moşie, singura preocupare a lordului Buckton pare să fie că trăsura nu e suficient de elegantă pentru vizitele sale la Londra. Crownley Hali este ultimul lucru la care să se gândească.

- De asta se temea şi tatăl tău. O cunoştea foarte bine pe mama ta şi ştia că va fi pierdută fără o prezenţă masculină în viaţa ei. înţelesese că dacă se va recăsători, soţul va încerca s-o păcălească şi s-o spolieze. Contele avea încredere în tine. Ştia că iubeşti casa şi caii la fel de mult ca el.

- Din păcate, pentru cai e prea târziu. Ne-au rămas numai cei bătrâni, oftă Novella. Lordul Buckton nu a vândut calul mamei, Bluebell, şi încă un cal. Restul, inclusiv dragul meu Salamander, au ajuns la sir Edward Moreton.

- Hm! îl cunosc pe acest domn. E un bărbat de treabă şi foarte înstărit. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa cailor. Vor fi trataţi mai bine decât unii oameni.

Domnul Longridge schiţă un zâmbet, dar când văzu cât de nefericită era Novella, reveni la discuţie.

- Contele a fost foarte clar în codicilul la testament. Spune că în cazul că mama ta se recăsătoreşte, sau dacă te căsătoreşti tu însăţi, spune că sub nicio formă soţul sau soţii nu au dreptul de a pretinde moşiile acestora sau banii din fondul separat.

- Să înţeleg că mai există şi alţi bani pentru noi, nu-i aşa?

- Exact. O sumă substanţială. Suficientă pentru a face toate reparaţiile necesare la Crownley Hali şi de a vă întreţine ani buni de acum încolo. Tatăl tău ştia că aceşti bani puşi deoparte te vor proteja pe tine şi pe mama ta de indivizi dubioşi, de vânătorii de avere în stare de orice. Dorea să vă protejeze pe amândouă, dar şi Crowney Hali. Ascultă pasajul acesta...

Spunând acestea, începu să citească lunga scrisoare care însoţea testamentul. în timp ce citea, ochii Novellei se umpleau de lacrimi.

- Parcă tata ar fi aici, îşi spuse ea ştergându-şi lacrimile.

Când domnul Longridge sfârşi de citit, Novella îşi recăpătă

stăpânirea de sine. Avea atâtea întrebări de pus!

- Spuneaţi că există o singură condiţie pentru punerea în aplicare a voinţei testamentare a tatălui meu. Care e aceasta?

- E foarte simplu, răspunse domnul Longridge. Nu trebuie să vindeţi Crownley Hali cât timp trăiţi. Altminteri, testamentul devine nul şi nu mai aveţi acces la fonduri.

- Aşadar, pot cheltui bani pentru un specialist care s-o vadă pe mama, nu?

- Nu se simte bine? întrebă domnul Longridge, îngrijorat.

- Mă tem că nu. Doctorul Jones nu a putut să-i pună un diagnostic exact, dar m-a sfătuit să apelez la serviciile unui specialist de la Londra. E de prisos să vă mai spun că tatăl meu vitreg îmi interzice s-o fac.

- Scandalos! Ce bărbat refuză să ofere cele mai bune îngrijiri medicale soţiei sale când o ştie bolnavă?

Novella dădu dovadă de tact şi nu comentă. Totuşi, mai exista o întrebare pe care voia neapărat să i-o pună.

- Pot să-mi recuperez caii, dacă sir Edward e de acord să se despartă de ei?

- Sigur că da. Tatăl tău nu a impus reguli stricte cu privire la modul cum să fie cheltuiţi banii. Singura lui dorinţă a fost să păstraţi Crownley Hali. Trebuie să pui pe picioare planurile pe care le-ai făcut. Ce spui de o vacanţă frumoasă şi lungă, pentru tine şi pentru contesă? După ce se reface, fireşte.

Novella clătină din cap.

- Nu prea cred că îşi va mai reveni vreodată pe deplin, domnule Longridge. Mama nu a avut niciodată o constituţie prea puternică. Mă tem de ce e mai rău. Dar e bine că vom avea bani să reparăm Hali. Voi angaja imediat nişte muncitori, aşa încât să termine treaba până la începutul iernii.

- E o decizie înţeleaptă. Vremea rea nu ar face decât să deterioreze totul, iar apoi vei fi nevoită să plăteşti de trei ori mai mult.

Domnul Longridge se ridică şi puse dosarul în raft.

- îţi stau oricând la dispoziţie. Aminteşte-ţi că nu trebuie să te îngrijorezi. Tatăl tău vitreg nu are cum să pună mâna pe bani, dacă nu-i vei oferi tu însăţi.

- Mama ar putea s-o facă. Mă tem să nu o păcălească.

- Dacă ceea ce mi-ai spus e adevărat, probabil acea zi nu va veni. O, mai e ceva! Mai există o persoană care cunoaşte această parte a testamentului tatălui tău - domnul Humbert Senior de la Rumbold & Humbert, avocaţii familiei. Dacă ai greutăţi, lui trebuie să i te adresezi, nu fiului sau asociatului său.

- Mulţumesc, v-am răpit deja suficient timp preţios. Trebuie să fac o mulţime de vizite înainte de a ajunge acasă.

- Pe la zidari şi constructori, nu?

- Exact, zise Novella, simţindu-se ca prin farmec întinerită la o asemenea perspectivă. Vă mulţumesc foarte mult, domnule Longridge. Aveam senzaţia că sunt singură, dar acum cred că am un aliat.

- Nu uita că tatăl tău mi-a fost foarte bun prieten, nu numai client. Nu mint când spun că nu eşti singură, draga mea.

înainte de a pleca, Novella ceru să scoată nişte bani, ca să înceapă imediat renovarea casei. De asemenea, îi ceru să i se trimită bani lui Sally. Ştia că dacă ar fi făcut-o ea însăşi, fata ar fi refuzat.

Novella părăsi banca mult mai fericită decât intrase.

- Mă simt de parcă mi s-ar fi luat o povară de pe suflet, zise ea când se urcă în şaretă. Mai întâi, voi merge la zidari, apoi la familia Gross, cei care se ocupă cu construcţiile.

Trecuse de vremea ceaiului când Novella reveni la Crowney Hali. Constată că trăsura familiei era la grajduri.

„înseamnă că s-a întors şi tatăl meu vitreg", conchise ea. „Ei bine, nu am de ce să mă tem. Poate spune tot ce doreşte, cuvintele lui nu mă vor răni. Nu mai poate să mă atingă."

Ştiindu-se la adăpost în privinţa finanţelor, se simţi cuprinsă de curaj. îşi va putea înfrunta tatăl vitreg.

Nici nu apucă bine să pună piciorul în pragul holului că Lily, slujnica, se repezi spre ea.

- Stăpână, lordul Buckton doreşte să vă vadă în salon.

- Prea bine. Vin imediat, acceptă ea, neliniştită la gândul de a avea aşa de repede parte de nişte scene urâte.

- Pe unde ai umblat toată după-amiaza? o apostrofă el îndată ce intră în odaie.

Era clar că se afla într-o dispoziţie proastă.

- Am avut unele treburi de rezolvat la Stockington, îi răspunse ea cu răceală.

- Ce treburi?

Novellei i se păru că simte miros de băutură venind dinspre el, dar nu se lăsă intimidată.

- E ceva ce mă priveşte numai pe mine.

- Nu atâta vreme cât te afli sub acoperişul meu.

- Domnule, nu e acoperişul dumneavoastră. Hali aparţine mamei şi mie.

Lordul Buckton vru să vină spre ea, dar se opri.

- Sunt soţul mamei tale şi prin urmare casa e a mea. Te întreb încă o dată: ce treburi aveai de rezolvat?

Novella se îmbărbătă şi apoi, cu ochii spre uşă, zise:

- Domnule, vă repet că nu am nimic a vă spune. Acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă, mi s-a stricat coafura în şaretă şi trebuie să mă schimb. Scuzaţi-mă.

Spunând acestea, ieşi din încăpere. Auzi în urma ei imprecaţiile tatălui vitreg, porunca de a se întoarce. însă îşi continuă netulburată drumul spre camera mamei sale.

„Sper că mama e trează, îşi spuse ea. Mă îndoiesc că lordul Buckton a trecut astăzi pe la ea".

Când deschise uşa, simţi mirosul loţiunii pregătite de doamna Armitage. Miros de eucalipt şi de camfor plutea în aer.

Doamna Armitage stătea la căpătâiul bolnavei.

- Stăpână, şopti femeia, tocmai a adormit. îmi cer iertare că nu o trezesc.

- Cum se simte?

- Tuşeşte foarte mult.

- Mâine dimineaţă îi voi scrie doctorului von Hayden. Să vedem dacă poate veni s-o consulte, zise fata. O să mă interesez şi de angajarea unei infirmiere. Te-ai descurcat foarte bine, dar cred că ai alte sarcini de îndeplinit.

- Ei bine, nu ştiu ce va spune lordul Buckton în această privinţă. Va trebui să scoată ceva bani din buzunar. în rest, aveţi dreptate: leneşa aia de Lily are nevoie de cineva care s-o împingă de la spate. Iar eu nu o pot face petrecând o jumătate din zi aici. Nu m-am angajat pentru a face pe infirmiera, ci pentru a fi menajeră.

Ridicându-se de pe scaun, doamna Armitage părăsi încăperea.

Novella se aşeză lângă mama ei şi-i supraveghe respiraţia grea. Ţi se frângea inima să o vezi aşa de bolnavă.

- O, mamă, fă-te bine cât mai repede. Jur că am să fac tot ce-mi stă în putinţă să te ajut, aşa cum ar fi procedat tata. Am găsit o scrisoare ia el în birou în care spunea că mai sunt şi alţi bani, dar trebuie să rămână secretul nostru.

Contesa clipi uşor, iar Novella crezu că se va trezi, dar nici vorbă de aşa ceva.

Novella rămase la căpătâiul mamei sale. Nici măcar la auzul gongului care vestea masa nu se ridică. Peste vreo oră, Lily îi aduse mâncare rece.

- Tatăl dumneavoastră a întrebat unde sunteţi, dar doamna Armitage i-a răspuns că se săturase să facă pe infirmiera şi că trebuie angajat cineva special în acest sens. S-a înfuriat, dar nu a avut ce să spună. Bine că nu aţi fost acolo să îl vedeţi.

- Da, mă bucur că nu am fost acolo. Tatăl meu vitreg e prost dispus în această seară, iar eu voiam să-i ţin companie mamei.

- Eu mă duc, stăpână. Mai vreţi altceva?

- Nu, mulţumesc. Mă voi retrage curând. Şi eu sunt obosită.

După plecarea slujnicei, Novella mâncă şi rămase la căpătâiul

mamei sale. într-un târziu, oboseala puse stăpânire pe ea.

Rămase în fotoliu până a doua zi dimineaţă, la şase şi jumătate, când Lily veni să cureţe soba şi să reaprindă focul.

- O, Doamne! exclamă ea, întinzându-şi picioarele. Sunt aşa

de înţepenită!

Coborî, dar cum nu dorea să dea ochii cu tatăl vitreg, se

strecură pe scara din spate ca să ajungă în bucătărie.

Cum doamna Armitage era de negăsit, Novella se servi singură cu o felie de pâine cu unt. Găsi o tavă pe care era ceai

care urma să fie dus în sala de mese.

„Nu contează dacă beau ceaiul aici", îşi spuse ea în timp ce îşi umplea o ceaşcă.

De la fereastra bucătăriei, se vedea turnul ruinat.

Schiţă un zâmbet când îşi aminti de banii lăsaţi în secret de tatăl ei.

- Nu peste multă vreme vei arăta la fel de splendid ca înainte, şopti ea, de parcă turnul ar fi fost viu şi putea s-o audă.

După ce termină ceaiul, se întoarse sus.

„Trebuie să scriu scrisoarea pentru doctorul von Hayden, îşi spuse ea, intrând în biroul tatălui său.

De fiecare dată când închidea uşa în urma ei se simţea cuprinsă de un sentiment de uşurare. Mirosul primitor de cărţi şi de piele o făcea să se simtă extraordinar.

în pofida acestui fapt, o dureau oasele de la statul în fotoliu întreaga noapte.

Nu reuşise să compună decât jumătate din scrisoare când auzi o bătaie în uşă.

- Cine e? întrebă ea, ascunzând biletul pe jumătate scris în sertar.

- Doamna Armitage, stăpână.

Fără a aştepta să fie invitată, doamna Armitage deschise uşa şi

o privi cu acreală.

- A sosit un domn care doreşte să vă vorbească. Sir Edward

Moreton.

„O, Doamne! îşi spuse ea privindu-se în oglindă. NU am timp să mă fac prezentabilă. Sir Edward va trebui să mă accepte aşa cum sunt".

în timp ce se îndrepta spre salon, se întrebă care era motivul vizitei sale. Abia în clipa aceea îşi aminti că promisese să-i scrie pentru a-i spune dacă îl va vizita a doua zi.

„Am uitat complet", îşi spuse ea, ezitând în faţa uşii.

Când intră înăuntru, se simţea stânjenită. Probabil ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus sus şi s-ar fi schimbat.

- Novella, sper că nu te-am deranjat sosind aşa de devreme.

- Probabil arăt îngrozitor, zise ea, încercând să-i evite privirea.

Când ridică ochii spre el, observă că erau verzi-cenuşii. îl privi atât de atent, încât nici măcar nu auzi ce-i spune.

- Lady Novella? repetă el.

- O, îmi pare rău, sir Edward, ce spuneaţi?

- Am spus că de când ne-am întâlnit nu m-am gândit decât la faptul că ai spus că îţi doreşti să îl revezi pe Salamander. Am venit să te asigur că invitaţia mea eraa sinceră, onestă. Cred că am stabilit ziua de miercuri. Adică mâine. Accepţi? Te rog, lady Novella, am senzaţia că trebuie să mă revanşez.

Felul cum o privea - atât de profund şi de plin de subînţeles

- făcu să-i stea inima în loc.

,,NU am cum să mă împrietenesc cu un bărbat care e prieten cu

tatăl meu vitreg şi care a cumpărat caii tatei fără să stea pe gânduri, cugetă ea. Să accept ar fi neloial."

Numai că o luă gura pe dinainte şi zise.-

- Mi-ar plăcea, sir Edward.

- în cazul ăsta, te aştept după prânz. Pe curând, lady Novella.

îşi puse pălăria, luă' mâna Novellei şi o sărută. în tot timpul

acesta, nu o slăbea din ochi.

Tânăra se simţi străbătută de un fior. Senzaţia pe care o resimţea era asemănătoare cu cea încercată când executa o săritură cu Salamander.

îşi retrase imediat mâna, ca şi cum ar fi fost arsă. Era şocată să constate că inima îi bătea aşa de repede.

„Oare de ce mă face să mă simt astfel?" se întrebă ea.

- Să vă conduc, se oferi ea imediat, nerăbdătoare să-şi recapete stăpânirea de sine, chiar dacă un vălmăşag de gânduri pusese stăpânire pe ea.

„Sunt încântată la gândul că îl voi revedea pe Salamander. Probabil despre asta e vorba", îşi spuse ea în timp ce se îndrepta spre uşă.

- Pe miercuri după-amiază, atunci.

- Da, pe miercuri...

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi reveni în grabă pe hol. Primul ei gând fu să se ducă să se schimbe.

„Trebuie să mă întind puţin. Mă voi simţi mai bine după aceea", îşi spuse ea.

Dacă s-ar fi oprit în pragul uşii şi s-ar fi întors, l-ar fi observat pe sir Edward încercând s-o mai zărească puţin...

Capitolul 6

Restul zilei se desfăşură ca într-un vis. După plecarea lui sir Edward, urcă în dormitor să se schimbe, dar adormi imediat.

- Scrisoarea pentru doctorul von Hayden! strigă ea când se trezi, amintindu-şi brusc că nu o terminase.

Se întoarse în biroul tatălui ei, scoase scrisoarea şi o termină repede. Deşi nu avea timp s-o ducă ea însăşi la poştă, coborî la grajduri, să vadă dacă Ned e liber.

- Cum se simte stăpâna? o întrebă Charles când se apropie.

- La fel. Trebuie să îl trimit pe Ned undeva. Se poate?

- Sigur că da. Ce trebuie să facă?

Novella îi întinse scrisoarea.

- E foarte importantă. E pentru specialistul de la Londra care ştie totul despre durerile de piept. Sper că va putea să ne spună care e boala de care suferă mama.

- Atunci, Ned trebuie să plece imediat. Vino încoace, băiete!

la-o pe Folly! Arde de nerăbdare să alerge puţin. S-a odihnit toată ziua.

- Este la fel de plină de viaţă ca întotdeauna?

- Mai încape vorbă, stăpână! Pentru o iapă bătrână, e foarte energică.

Novella zâmbi în sinea ei.

- Prea bine, Charles. Ned, grăbeşte-te să ajungi cât mai lepede în sat. Scrisoarea e urgentă. Cu cât ajunge mai repede doctorul von Iayden, cu atât mai bine.

***

Novella ştia că nu putea refuza să ia cina cu tatăl ei vitreg. Mai ales că nu erau decât ei. Prin urmare, trebuia să-şi adune tot curajul pentru a înfrunta o asemenea situaţie.

Dezgustul ei era aşa de mare, încât simplul fapt de a se afla în aceeaşi încăpere cu el îi repugna.

Intră în sala de mese cu inima strânsă, aşa că răsuflă uşurată văzând că nu apare.

— Sper că e cu mama, îşi spuse ea în timp ce se aşeza.

Lily îi aduse imediat o farfurie goală.

- Lordul Buckton a cerut să îl aşteptaţi, zise fata.

Astfel, Novella îl aşteptă cu mâinile în poală vreo douăzeci de minute.

Stomacul ei începuse să se revolte când, dintr-odată, uşa se

deschise, şi apăru lordul Buckton.

Nu scoase o vorbă de salut, de-abia înclinând capul, după care se aşeză la masă, cu un mormăit de nemulţumire.

- Pot să aduc mâncarea? întrebă servitoarea.

Era limpede că servitorii erau speriaţi de stăpân, întrucât lui Lily îi tremura vizibil mâna.

- încă o porţie, proasto, ripostă el, uitând cu dispreţ la cantitatea prea mică de mâncare pusă în farfurie.

- Lordul Buckton poate s-o ia pe a mea, zise Novella. Nu mi-e poftă de caviar.

- Prea bun pfentru tine, nu-i aşa?

- Nici vorbă.yPur şi simplu nu-mi place.

- Mă întreb, îâdy Novella, ce îţi place în afară de cai? Iar caii, oricât de grozavi ar fi, nu îţi vor aduce cereri în căsătorie,

- Deocamdată nu intenţionez să mă căsătoresc. Mi-am dorit doar să mă întorc la Crowney Hali, răspunse ea cu calm.

- Şi cu cât vei sta mai mult după fustele mamei, cu atât mai puţin probabilă va fi găsirea unui soţ. Data viitoare când mă duc la Londra, mă voi interesa care sunt tinerii celibatari cu poziţie bună.

Novella înţelegea prea bine unde bătea.

- Presupun că aveţi pe undeva o rudă îndepărtată numai bună pentru mine, nu-i aşa? sugeră ea cu sarcasm.

- îţi displace aşa de mult perspectiva de a face parte din familia mea?

Novella consideră că era mai bine să schimbe subiectul.

- Cum se simţea mama când ai vizitat-o?

- La fel, îi răspunse el cu indiferenţă.

- Sper că medicul specialist va fi în stare s-o ajute...

- Poftim? Credeam că ţi-am interzis să trimiţi după el.

- Mama trebuie văzută de cineva.

- Dacă ea spune că se simte bine, atunci nu e nevoie. Un doctor înseamnă bani mulţi, iar noi avem prea puţini să-i pierdem pe tot felul de vrăjitori dubioşi.

- Doctorul van Haydn este un profesionist respectat şi cunoscut. în privinţa banilor, văd că avem suficienţi încât să cheltuim pe tot felul de mâncăruri exotice...

-Ajunge! strigă furios tatăl ei vitreg. Dacă ai bani de cheltuit, atunci trebuie să mi-i dai mie. Am datorii presante de achitat, aşa încât trebuie să mi-i dai.

Novella îşi fixă privirea în farfurie. Se săturase de aceeaşi conversaţie pe care o avea de fiecare dată cu tatăl ei vitreg. De data asta însă, nu-i răspunse.

„Banii sunt unicul subiect de discuţie!" îşi spuse ea.

îi aruncă o privire lui Lily şi observă că aceasta era îngrozită. Nu ştia dacă trebuie sau nu să le ia farfuriile.

- Lilly, poţi să strângi masa.

Fata strânse repede vasele, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva lordul Buckton să arunce în ea cu vreun obiect şi aduse felul principal: fazan prăjit.

In timp ce mânca. Novella sesiză că tatăl ei vitreg e tot mai furios.

- Repet: dacă ai bani dintr-o sursă necunoscută, vreau să ştiu.

Novella se încăpăţână să nu-i răspundă.

Tăcerea ei fu picătura care umplu paharul.

- Răspuude-mi! urlă el. De unde ai bani? îţi poruncesc să-mi

spui.

Lovi cu pumnul în masă aşa de tare, încât paharul Novellei se prăbuşi la podea şi se sparse.

- O, Doamne! exclamă Lily, alergând.

- Du-te şi adu o mătură şi un făraş, îi porunci Novella cu calm. Domnule, ai fost foarte clar în privinţa faptului că nu vrei să plăteşti pentru medic. Cum îmi stă în putere s-o fac, voi scoate bani din buzunar. Banii mei sunt ai mei şi voi face tot ce doresc cu ei.

Spunând acestea, ieşi din sala de mese, în timp ce tatăl ei vitreg ţipa, iar biata Lily alerga după ceva ca să cureţe mizetia.

H* H»

A doua zi dimineaţă, după micul dejun pe care Novella îl luă în camera mamei sale, se uită pe fereastră, sperând să îl vadă pe doctorul von Hayden ivindu-se la orizont.

îi precizase în scrisoare să nu-i mai trimită răspuns, ci să vină

imediat.

- Novella, draga mea, eşti aici?

întorcându-se de la fereastră, Novella se grăbi să ajungă la

căpătâiul mamei sale.

Contesa era mai palidă ca oricând, iar ochii îi ieşiseră parcă

clin orbite. Respira cu mare greutate.

- Ce s-a întâmplat, mamă?

- Vreau să beau ceva. Avem?

- Nu. Mă duc în bucătărie să-ţi aduc.

Novella alergă imediat în bucătărie. Lily se arătă şocată s-o vadă.

- Stăpână? strigă ea, cu mâinile afundate în chiuvetă.

- Nu-i nimic, Lily. Am venit să iau nişte apă pentru mama. Pană ajunse din nou sus, mama ei adormise. Umplu un pahar

şi-l puse la îndemână.

„Când se întoarce doamna Armitage, mă duc să-mi pregătesc costumul de călărie", îşi spuse ea fără cea mai mică satisfacţie.

In ziua aceea îl va revedea pe dragul ei Salamander. Aşteptând-o pe doamna Armitage, merse încă o dată la fereastră. Era o zi frumoasă, iar soarele strălucea sus pe cer. Florile îmboboceau.

Bobocii o umpleau de speranţă. Speranţa într-un viitor mai bun.

După prânz, Novella tocmai voia să se ducă la herghelie să-l

ia pe Bluebell ca să meargă la sir Edward, când Lily dădu buzna înăuntru.

- Stăpână! Stăpână! A sosit un domn pe nume Gross. Spune că a venit să se uite la aripa de vest.

Novella nu pierdu vremea şi se grăbi să îl întâmpine pe domnul Gross.

- îmi pare rău că nu am trimis vorbă, stăpână, dar eram prin preajmă şi am găsit de cuviinţă să trec pe aici.

- Tocmai voiam să plec, dar am să vă conduc în aripa de vest, să vedeţi despre ce e vorba. După cum vedeţi, totul a ajuns

într-o stare jalnică.

Când plecă, Novella îi spuse domnului Gross că dacă se va amesteca tatăl ei vitreg şi va încerca să-i pună beţe în roate, să-i spună că ea va fi cea care va suporta cheltuielile.

în clipa aceea, se ivi lordul Buckton cu o falcă în cer şi una în pământ. VăzânduT, domnul Gross îşi chemă oamenii şi plecară cu toţii.

- Ce înseamnă asta? Cine sunt aceşti bărbaţi? tună el.

- Ei bine, nu pot tolera ca Hali să se ducă de râpă şi cum aţi refuzat să cheltuiţi, voi scoate bani din propriul buzunar, îi răspunse Novella cu fermitate.

Spunând acestea, vru să plece.

Dar lordul Buckton nu voia ca lucrurile să rămână aşa. O prinse pe Novella de încheietura mâinii.

- Dacă nu-mi spui de unde vin aceşti bani, vei regreta.

- Te rog, opreşte-te! Mă doare, strigă Novella, încercând să se

elibereze.

Dar lordul Buckton, deşi era mai în vârstă, era în putere şi o

strânse cu şi mai mare forţă.

- Spune-mi de unde vin aceşti bani! Nu cred că ai fonduri

personale aşa de mari.

între timp, ochii Novellei se umplură de lacrimi. Oricât se străduia, nu reuşea să se elibereze din strânsoarea acestuia.

- Te rog să-mi dai drumul, îl imploră ea.

-Atunci, spune-mi!

Din fericire, în clipa aceea apăru doamna Armitage. Când văzu ce se petrece, fu cuprinsă de groază.

- Stăpâne, vă aşteaptă trăsura. Nu mai ajungeţi la întâlnire. Lordul Buckton se opri o clipă, după care o eliberă pe

Novella din strânsoare.

- Mai vorbim noi despre asta, zise el ameninţător.

Când îşi văzu chipul îngrozit în oglindă, trase adânc aer în piept. Abia după ce îşi mai reveni se duse la grajd.

- Nu e în toane prea grozave azi, stăpână. Aveţi grijă! o avertiză Charles în timp ce Novella îi dădea pinteni lui Bluebell.

Când ieşi de pe pământurile moşiei, Novella simţi că i se ia o piatră de pe inimă, lira bine să alerge peste câmpuri. Redevenea ea însăşi.

„Aici mă simt liberă”, îşi spuse ea când zări porţile de la moşia lui sir Edward.

Nu era la fel de mare ca a lor, dar era foarte frumoasă. Familia Moreton era o familie veche care trăia din averea făcută de înaintaşi. Bunicul lui sir Edward Moreton lucrase pentru compania indiană de vest.

Pe măsură ce se apropia, observă că sir Edward stătea în faţa casei, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

- Lady Novella! strigă el, luminându-se la faţă. Duceţi-vă la

herghelie, în spatele casei. îl găsiţi acolo pe Salamander. Vă

aşteaptă!

Un grăjdar îl luă pe Bluebell.

- Unde e Salamander? întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

- în stal, în capătul îndepărtat.

- Salamander! Salamander! strigă Novella uitându-se după cal.

Un nechezat o avertiză de prezenţa acestuia. Salamander îşi scoase capul din staul şi necheză încăo dată.

- Salamander!

Novella nu aşteptă şi se duse imediat la cal începând să îi mângâie gâtul. Era la fel de mulţumit s-o vadă pe cât de încântată

era ea.

- Frumosule! strigă ea cu bucurie. Mi-a fost aşa dor de tine.

- în acest caz, trebuie să vii să îl vezi cât de des poţi. După cum vezi, o duce bine, se auzi în spate vocea lui sir Edward.

- Vă... mulţumesc foarte mult, zise ea, luată prin

surprindere.

„Nu e ca tatăl meu vitreg, se gândi ea în timp ce sir Edward scotea un morcov din buzunar şi-l întindea lui Salamander. E aşa

de bun şi de grijuliu”.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, sir Edward chicoti şi spuse:

- Probabil te întrebi cum de îl cunosc pe Buckton, având în vedere că ne despart atâţia ani. Am fost la şcoală cu nepotul lui, John. Ne petreceanţ vacanţele la vechea moşie a familiei

Buckton...

- Moşie pe care a vândut-o când s-a căsătorit cu mama,

adăugă Novella. Nu prea se ştie pe ce a cheltuit banii.

Sir Edward zâmbi enigmatic.

- Presupun că arzi de nerăbdare să te plimbi cu Salamander. Vino! Calul meu e gata şi nu e nevoie de mult timp ca să fie înşeuat.

Novella nu avu nevoie să i se spună a doua oară.

- Şaua mea! strigă ea văzându-l pe Salamander.

- Nu ţi-am spus, lady Novella, dar am luat-o numai ca s-o foloseşti. Cred că te-ai temut de ce era mai rău, având în vedere că nu am apucat să-ţi explic situaţia.

„Sunt o prostuţă", îşi spuse ea în timp ce se urca în şa.

- Mergem la râu? o întrebă el, pregătit de drum.

Salamander porni imediat în galop. Ba chiar luă o distanţă

considerabilă de calul lui sir Edward.

- Hai, băiete!

Peste o jumătate de oră erau la râu, sir Edward rămas mult în urma lor. Salamander era plin de sudoare. Novella coborî, lăsând calul să se adape.

- Bea cât ai nevoie! îl îndemnă ea.

- Mă tem că nu pot ţine pasul cu tine, zise sir Edward când descălecă. Eşti o călăreaţă neîntrecută, lady Novella.

- Te rog să-mi spui Novella, zise ea zâmbind. Nu trebuie să fim aşa de formali. Mă leagă atâtea amintiri de locul acesta.

- Şi pe mine, mărturisi sir Edward.

- Tata mă aducea aici în fiecare vară de câte ori avea timp. înotam şi făceam picnic. în locul acesta nu era conte, ci un tată care se distra de minune cu fiica lui.

- Cred că ţi-e foarte dor de el, zise sir Edward.

- Aşa e. Iar acum mă tem pentru mama. Nu se simte deloc

bine.

- Ai chemat doctorul, nu?

- Da, însă nu a putut s-o ajute, aşa că am trimis după un specialist de la Londra. Un medic von Hayden. îl aştept...

- Crezi că e ceva serios?

- Ştiu că aşa e, altminteri doctorul Jones ar fi fost în stare s-o trateze. Mărturisesc că mă aştept la ce e mai rău.

Sir Edward o privi cu intensitate. Ochii lui verzi-cenuşii erau plini de îngrijorare.

- Cum te descurci?

- Vrei să spui, acum că tatăl meu a concediat majoritatea servitorilor?

- Păi...

- Nu trebuie să te scuzi, sir Edward. îmi dau seama că situaţia de la Crownley Hali este cunoscută de toată lumea. Am descoperit această realitate în cursul unei vizite la nişte meseriaşi.

- Lordul Buckton pune mai presus de orice bunurile materiale.

- Nu-i pasă deloc de mama, sunt sigură.

Novella mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Sir Edward se îndreptă spre ea, dar se opri. Tânăra continuă să vorbească, recunoscătoare că există cineva plin de compasiune care doreşte s-o asculte.

- E limpede că tatăl meu vitreg nu mă are deloc la inimă, ceea ce nu-l împiedică să încerce să-mi ia banii. Tata ne-a lăsat suficienţi pentru a trăi în belşug, însă acum ne găsim în această situaţie disperată.

După o pauză, sir Edward zise:

- Când un părinte se recăsătoreşte, lucrurile sunt întotdeauna complicate. Am prieteni care s-au aflat în situaţii foarte stânjenitoare în urma unor asemenea evenimente. Din fericire, după moartea mamei, tatăl meu nu a dorit să se recăsătorească, rămânând până la sfârşitul zilelor un văduv neconsolat. Moartea lui m-a şocat. Nu eram pregătit să-mi asum responsabilitatea administrării casei şi a pământurilor. Nici nu vreau să mă gândesc cum te simţi cu povara unei asemenea moşii pe umeri.

Novella se uită la sir Edward şi inima i se umplu de tandreţe.

- Se pare că înţelegi ce simt pentru Crownley Hali, murmură

ea.

- E evident pentru oricine te cunoaşte că ţii la Hali la fel de mult ca la mama ta şi la Salamander.

Sir Edward îl mângâie pe Salamander.

De mult nu se mai simţise Novella aşa de fericită. Era în largul ei în compania lui sir Edward. înţelegea prea bine că, în afara câtorva prietenii, nu avea experienţă în relaţiile cu bărbaţii.

Fuseseră câţiva pretendenţi care o căutaseră la locuinţa pe care o ocupa când mergea Ia şcoală, dar camerista îi alungase, spunându-le că nu e acasă.

Novella nu fusese niciodată îndrăgostită şi habar nu avea cum era.

Dar în timp ce stătea pe marginea râului şi se uita la sir Edward jucându-se cu Salamander, avu o senzaţie ciudată, pe care nu şi-o putea explica.

„Nu trebuie să mă las dusă de astfel de gânduri, îşi spuse ea, scuturându-se. Nu trebuie să mă gândesc la altceva decât la mama şi la Crownley Hali.”

Pe de altă parte, nu putea tăgădui că o senzaţie ciudată pusese stăpânire pe ea şi că prezenţa lui sir Edward o tulbura.

- Ar trebui să plecăm, sugeră ea, aducându-l pe Salamander mai aproape. Mă ajuţi să mă urc?

După o cursă lungă şi epuizantă, soarele era la asfinţit, iar sir Edward sugeră că ar trebui să se întoarcă la Tithehurst.

- E târziu şi ai de mers până acasă.

Mintea Novellei era un vârtej de gânduri. Nu înţelegea de ce se simţea aşa. Să fi fost oare din pricina faptului că se plimbase cu Salamander, sau avea legătură cu sir Edward?

- Vrei să rămâi la ceai? o întrebă sir Edward.

- Trebuie să mă întorc la Hali, în caz că vine doctorul von Hayden.

- Atunci, promite-mi că vei reveni. Eşti liberă să te plimbi cu Salamander de câte ori doreşti.

Novella îşi luă rămas-bun de la Salamander, cu inima grea şi cu lacrimi în ochi.

- îţi făgăduiesc că mă voi întoarce cât de curând, spuse ea, după care se întoarse la Bluebell.

- Dă-i drumul! îşi îndemnă ea calul. După Salamander, am senzaţia că m-am suit pe o mârţoagă, oftă Novella, străduindu-se

din răsputeri să-şi mâne iapa mai repede.

Când reveni la Crownley Hali, Novella se simţea epuizată.

- Mă voi întoarce la Salamander, decise ea. Nu-l pot lăsa atâta vreme singur.

în timp ce se îndrepta spre casă, observă că trăsura domnului Gross dispăruse.

- Ce ciudat! Sper că nu au fost alungaţi de tatăl meu vitreg. Răspunsul deveni evident în clipa când în pragul uşii de la

intrare se ivi lordul Buckton, care ţinea în mână un baston nou. Novella nu-I mai văzuse până atunci.

- Ce era cu acel constructor care făcea măsurători la turn? zise el în loc de salut.

Indreptându-şi umerii, Novella răspunse:

- L-am plătit pe domnul Gross în avans să se ocupe de turn. Trebuie făcute reparaţii.

- Ei bine, mâine le vei spune că ne dispensăm de serviciile lor costisitoare.

- Domnule, nu aveţi dreptul... Având în vedere că eu plătesc cheltuielile, nu văd ce vă priveşte pe dumneavoastră ce se întâmplă cu turnul.

- Cum îndrăzneşti? urlă el venind ameninţător spre ea. Cum îndrăzneşti să-i angajezi pe oamenii aceia fără permisiunea mea?

Eu sunt stăpânul de la Crownley Hali, nu tu. Aminteşte-ţi asta de acum înainte.

- Sunt banii mei şi fac ce cred de cuviinţă. Mă priveşte dacă vreau să-i cheltuiesc mai degrabă pe casă decât pe rochii frumoase. Trăiesc aici de mai multă vreme decât dumneata şi nu te-am văzut preocupat să repari casa, deşi toate se prăbuşeau sub ochii tăi.

- Vei face aşa cum spun, o ameninţă lordul Buckton aruncând cu bastonul după ea. Te-am avertizat deja că e ridicol felul cum încerci să-mi ascunzi ceea ce îmi aparţine. Dacă ai bani de risipit, atunci eu, ca tutore, sunt îndreptăţit să ţi-i iau.

Novella încremeni. Era epuizată din pricina călătoriei şi incapabilă să facă vreo mişcare.

în clipa aceea, se auziră bătăi în uşa de la intrare.

- E acasă lady Novella?

Novella răsuflă uşurată când auzi vocea cu un pronunţat accent străin. Nu putea fi decât doctorul von Hayden.

- Intraţi, domnule doctor! Mă bucur să vă văd, zise Novella, alergând să îl întâmpine. îi întinse mediat mâna şi-l plăcu instantaneu pe omuleţul cu faţa rotundă. Când Novella trecu de lordul Buckton, acesta o prinse de mână.

- Vorbim noi mai târziu. Fii sigură, mormăi el ameninţător.

- Te rog să mă însoţeşti, domnule doctor, îl pofti Novella, încercând să nu arate cât de devastată era. Mama e sus.

Parcă simţea ochii lordului Buckton aţintiţi asupra ei.

„Am dat de bucluc", îşi spuse ea în timp ce închidea uşa.

Capitolul 7

Novella aşteptă răbdătoare afară în timp ce medicul o examina pe contesă.

Ameninţările tatălui vitreg o făcură să-şi amintească vorbele bătrânei sale slujnice, Sally: vieţile amândurora erau în mare pericol.

Oare ce-i spusese?

"Lordul Buckton nu se va da în lături de la nimic ca să pună mâna pe Hali."

„Doar nu se referea la omor, nu?" se întrebă ea în timp ce măsura coridorul în lung şi în lat. Oare nu cumva boala mamei sale fusese pricinuită de cine ştie ce băutură otrăvitoare strecurată în ceai sau de altceva de genul ăsta?

Mintea îi era în fierbere când doctorul von Hayden deschise uşa şi ieşi pe coridor.

- Mă tem că nu am veşti bune. Mama dumneavoastră are o

tumoră. Una rară. E pe plămâni şi mă tem că sunt neputincios. Tot ce-i trebuie acum, este o infirmieră care s-o îngrijească, un regim sănătos şi rugăciunile dumneavoastră, desigur.

Novella păli.

- Va... muri?

- Diagnosticul nu e prea bun. Dar putem spera într-un miracol. Orice va cere, oricât de ciudat ar părea, daţi-i!

- O, mamă! Nu! Nu! strigă Novella. Mi-am pierdut tatăl acum

doi ani. E prea mult.

Izbucni în lacrimi, iar bietul medic nu prea ştia ce să facă.

- S-o chem pe slujnică? întrebă el.

- Nu, nu. îmi revin imediat, zise Novella, adunându-se. Vestea nu e chiar aşa de surprinzătoare. îmi e greu să aud

adevărul de la altcineva.

- înţeleg. Dacă mai aveţi nevoie de mine, trimiteţi degrabă pe cineva. Dacă starea de sănătate a contesei se înrăutăţeşte, voi veni imediat.

- îţi mulţumesc foarte mult, doctore, răspunse Novella. Novella îl conduse până la uşă şi observă că afară se afla

Charles.

- Lordul Buckton a spus când se întoarce?

- Da, stăpână. Mâine dimineaţă.

Când se întoarse înăuntru, Novella era furioasă.

- Mai mult ca sigur s-a dus să îşi viziteze amanta. NU are niciun pic de decenţă.

Doamna Armitage se întoarse la căpătâiul contesei, aşa încât Novella îşi sărută mama pe obraz şi se retrase.

„Voi angaja o infirmieră şi-i voi cumpăra tot ce are nevoie", decise ea în timp ce îşi pieptăna părul. „Mama nu va duce lipsă de nimic, atâta vreme cât îmi stă în putere să-i îndeplinesc dorinţele."

•!' $ $

Ziua următoare trecu greu. Novella nu reuşea să se concentreze, şi nu numai din cauza stării precare de sănătate a mamei sale.

Pe măsură ce ziua înainta, gândurile ei reveneau la sir Edward Moreton.

„E limpede că-i stă bine în şa", cugetă ea.

Novella îi admira pe călăreţii de seamă - tatăl ei aproape nu avusese egal în regiune - ea însăşi fusese pusă în şa înainte să înveţe să meargă.

„Aproape nu mă mai deranjează că ne-a cumpărat caii, întrucât am văzut că îi pasă de ei. Tatăl meu vitreg nu s-ar fi ocupat de ei deloc, iar asta mi s-ar fi părut insuportabil."

Puse cartea pe care o citea în poală şi începu să viseze. Retrăia parcă fiecare clipă petrecută cu Salamander, precum şi conversaţia pe care o avusese cu sir Edward.

„Pare că înţelege necazul în care mă aflu", îşi spuse ea. „Nu m-am simţit niciodată mai în largul meu cu altcineva. Cu nimeni, în afară de familia mea."

îşi dădu seama că era în plină reverie, aşa că ridică din nou cartea.

Citea o poveste scrisă de un anumit domn Henry Wood, în care era vorba despre un sat nu foarte diferit de Crownley şi de o moşie foarte asemănătoare cu Hali.

în timp ce citea peripeţiile doamnei Isabel, care descoperise cât de mult îşi iubea soţul în timpul unei calamităţi naturale, Novella lăsă din nou cartea din mână, întrebându-se:

„Oare aşa e iubirea? Nu-ţi dai seama de sentimentele pentru celălalt decât în clipa când îl pierzi? O, ce mult mi-aş dori ca mama să fie bine şi să-mi explice de ce sunt aşa de întoarsă I astăzi."

îi trecu prin minte că poate, în secret, îl dorea pe sir Edward. „Cum m-aş simţi dacă acesta şi-ar anunţa ca din senin căsătoria? Mi-aş da seama, ca lady Isabel, cîncl va fi prea târziu?" Oftă din greu şi se supără pe ea însăşi.

„Dar e o poveste stupidă. Nu cred că iubirea e aşa. Ce nerozie! Sunt sigură că mi-aş da seama când sunt îndrăgostită.” Se bucura că tatăl ei vitreg întârzia să apară. Prânzul, deşi mai frugal, fu mult mai plăcut. Spera din suflet că va lipsi şi la cină, chiar dacă fierbea de furie la gândul că era necredincios mamei sale într-un moment când acesta avea mai mult ca oricând nevoie de el.

De fapt, evita să meargă în camera contesei în afară de ceasurile când dormea. Femeia întrebase de mai multe ori de el, iar Novella fusese nevoită să mintă şi să-i spună că era la Stockington.

De la plecarea doctorului, starea de sănătate a mamei sale se înrăutăţise, iar ea nu ştia dacă trebuie să trimită după doctorul von Hayden sau după doctorul Jones.

Scrisese unei agenţii din Londra pentru a-i trimite o infirmieră şi spera să nu aştepte prea mult un răspuns.

- Ce e asta? întrebă ea când slujnica îi întinse o bucată de hârtie.

- A fost adusă de un mesager de la Tithehurst, stăpână. NU a aşteptat răspuns, a plecat imediat.

- Ce ciudat! murmură Novella rupând sigiliul şi începând să citească.

"Draga mea Novella,

Nu voi uita frumoasa noastră plimbare călare. Mi-a făcut mare plăcere să fiu în compania ta şi sper să ne revedem cât de curând. Intre timp, imediat după ce vei citi această notă, îţi sugerez să vizitezi herghelia, întrucât vei găsi acolo o mică dovadă a stimei pe care ţi-o port.

Invitaţia de a vizita Tithehurst oricând doreşti rămâne în picioare. Sper din suflet că mă vei onora cu prezenţa ta în viitorul apropiat.

Al tău,

Edward Moreton."

După ce termină de citit, Novella cântări conţinutul scrisorii.

Până la urmă, curiozitatea fu mai puternică.

în pofida întunericului care se lăsase, luă lanterna şi se duse

la herghelie.

- Poate mi-a trimis şaua înapoi, presupuse ea, sau poate mi-a

cumpărat una nouă.

Imediat ce dădu colţul, îl zări pe Charles stând acolo,

zâmbind larg, de parcă ar fi primit un sac cu aur.

- Stăpână! Veniţi!

- Ce e, Charles?

- Veniţi să vedeţi, stăpână.

„Ce ciudat!” îşi spuse Novella.

Pe măsură ce se apropia, auzi un nechezat familial. Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, alergă spre staul şi în faţa ei

se afla Salamander.

- O, nu-mi vine să cred! strigă ea, aruncându-şi mâinile în

jurul gâtului calului.

- Priviţi! E şi un bilet agăţat de gât. Nu ştiu să citesc, aşa că nu ştiu ce scrie. Poate vom afla de ce dragul nostru Salamander s-a

întors acasă.

Novella luă biletul şi citi:

"Doamna mea, după ce am văzut cât de bine îl stăpâneşti pe Salamander, am ajuns la concluzia că ar fi mare păcat să fie călărit de altcineva. Prin urmare, am hotărât să îl returnez proprietarului de drept. Consideră îl un dar făcut unei foarte talentate şi frumoase călăreţe care nu are egal în acest ţinut sau în altul."

- Ce generos! exclamă Novella, scoţând frâul lui Salamander,

încât acesta să se simtă liber. Iar sir Edward crede că sunt frumoasă.

Cuvintele acestea stârniră în ea un sentiment ciudat. Unul deloc neplăcut...

Visarea se sfârşi când auzi tropăit de cai. Era lordul Buckton, cu o falcă în cer şi alta în pământ.

- Ce e cu dobitocul ăsta aici? urlă el. Credeam că l-am vândut.

Cum a ajuns să mănânce din nou fân de la mine şi să stea sub acoperişul meu?

Când sări din trăsură, Novella putea să jure că simţise de parfum de violete de Parma.

- Sir Edward a fost aşa de bun încât să mi-l trimită să mă plimb cu el, răspunse ea.

în clipa aceea, avea senzaţia că dacă ar fi avut la dispoziţie vreo ranga, l-ar fi lovit numai să încerce să îl alunge pe Salamander.

- Ce înseamnă asta? Ce l-a apucat pe omul ăsta?

- Daca vă gândiţi la banii din care va fi întreţinut Salamander, nu trebuie sa va faceţi griji. Voi plăti totul din propriul buzunar.

Lordul Buckton zâmbi, cu un aer triumfător.

- Mai vedem noi ce ai şi ce nu. Astăzi am fost la avocatul meu - nu la perechea de tăntălăi angajată de familia ta, iar acesta mi’3 SPUS ca am toate drepturile să pretind banii pe care-i deţii in cont, oricare va fi acela. Ce îţi aparţine e al meu, întrucât sunt soţul mamei tale şi după moartea ei voi moşteni totul.

- Bestie lipsită de inimă! ţipă Novella, furioasă. Chiar nu-ţi

pasă deloc de sănătatea mamei? Va pieri, iar singura ta preocupare sunt banii.

Spunând acestea, se îndreptă spre casă, lăsându-şi tatăl vitreg râzând cu poftă.

„Cine se crede? se întrebă ea în timp ce trântea uşa. Domnul Longridge nu-i va permite şă aibă acces la contul meu. Nici măcar sub ameninţarea armei. Omul ăsta şi-a pierdut minţile."

O sună pe Lily şi-i porunci să-i aducă masa pe o tavă, după care se duse la mama ei.

Contesa era trează, dar foarte slăbită.

- Infirmiera va apărea cât de curând, zise Novella. Nu vei mai petrece nicio clipă singură.

La puţină vreme după aceea adormi. Novella stătu puţin lângă ea, dar când auzi paşii lui Lily, ieşi în vârful picioarelor din odaie şi se retrase la ea în cameră.

- Mă culc devreme, iar mâine îl voi călări pe Salamander, murmură ea la sfârşitul mesei. Poate am să vizitez Tithehurst şi-i voi mulţumi personal lui sir Edward. Da, o voi face mâine...

***

Novella era aşa de obosită, încât dormi profund. Când se trezi a doua zi dimineaţă, simţi că era în stare să înfrunte orice îi

rezerva ziua aceea.

Se sculă, se îmbrăcă şi apăsă pe clanţă, dar constată că uşa era

încuiată.

- Ce ciudat! Poate s-a blocat în timpul nopţii, îşi spuse ea.

Dar toate încercările ei de a deschise uşa erau zadarnice.

Adevărul i se impuse îndată ce observă că în broască nu era nicio cheie.

- Tatăl meu vitreg m-a încuiat. Ce proastă! Am uitat să iau cheia ieri, când am ieşit. E neîndoielnic că, la instrucţiunile lui, doamna Armitage a luat-o şi i-a dat-o, iar după ce am adormit, a venit şi m-a încuiat.

întrebându-se ce să facă, ochii i se umplură cu lacrimi din pricina frustrării. îi mai rămăsese ceva de mâncare din seara anterioară, iar în carafă se mai afla apă. Prin urmare, nu va fi cu desăvârşire fără hrană sau apă.

Chiar şi aşa, Novellei nu-i venea să creadă că tatăl ei vitreg recursese la o asemenea metodă.

„Ce îndrăzneală!" îşi spuse ea în timp ce încerca să găsească o modalitate de a ieşi.

Se duse la fereastră şi se uită în jos.

„Nu, să mă arunc de aici e moarte curată", reflectă ea. Ce să fac? Ce să fac? strigă ea, măsurând camera în lung şi-n lat. Oare ce încearcă să dobândească întemniţându-mă? Am trimis deja după o infirmieră care să aibă grijă de mama, iar doctorul von Hayden a pus deja diagnosticul. Probabil că speră să mă poată controla astfel.

Gândul acesta o făcu să verse lacrimi de frustrare.

„Nu-i voi permite să mă controleze. Nu, strigă ea în timp ce lovea cu pumnul. Sper că nu va încerca să aibă acces la contul

meu", îşi spuse ea ştergându-şi lacrimile. „NU am auzit niciun zgomot în această dimineaţă, încât nu cred să fi apătut infirmiera. Bine că nu a sosit, pentru că ar fi alungat-o imediat." Gândul că nu va putea să-şi vadă mama o afectă profund, aşa

că începu din nou să plângă.

„Dacă mama a murit în timpul nopţii? Va veni doamna

Armitage după mine?"

Până la urmă, copleşită de emoţii, începu să moţăie. Nu-şi dădu seama cât dormi, dar se trezi ceva mai târziu, când auzi voci pe hol, iar apoi cheia răsucindu-se în uşă.

„Probabil e doamna Armitage, care îmi aduce veşti despre

mama", îşi zise ea.

Prin urmare, fu surprinsă când în pragul uşii se ivi tatăl ei

vitreg.

- Să vedem dacă puţină temniţă te-a adus la sentimente mai bune, zise el ameninţător. Am un act de la avocat şi dacă îl vei semna, voi avea acces la contul tău bancar. M-a informat că daca

nu o faci, nu voi putea retrage bani.

- Niciodată! Niciodată! strigă ea. Banii sunt pentru mine, pentru mama şi pentru casă. Nu sunt ca să fie cheltuiţi pe trăsuii

noi şi pe femei deocheate.

Lordul Buckton o privi cu asprime.

- Văd că trebuie să mai stai o vreme închisă. Las hârtia aici şi până la întoarcere, sper s-o semnezi. Doamna Armitage îţi va aduce ceva de mâncat. Acum, am nevoie de un obiect cât de mic

pentru a face rost de bani.

Novella se uită neputincioasă la el în timp ce scotocea prin

cutia ei cu bijuterii.

- Ăsta e foarte bun, zise el scoţând un diamant de pus la gât.

- Dar e lănţişorul pe care l-am primit de la unchiul Richard, când am împlinit şaisprezece ani.

- E prea frumos să fie purtat de o fată ca tine. îl voi lua. Sper să-ţi fie învăţătură de minte. Cu cât îţi dai mai repede seama că tot ce e la Crownley Hali îmi aparţine, cu atât mai bine.

Spunând acestea, ieşi şi încuie uşa în urma lui.

- Bruta! exclamă No vel! a. Era singurul cadou pe care îl aveam de la fratele mamei, care acum e mort.

Înţelese însă că nu avea cum să îl oprească. Până nu găsea o modalitate de a evada din odaie, nu avea cui să ceară ajutor.

îi trecu pi in minte să se ducă la Titliehurst, dar renunţă imediat la idee.

- Nu ştiu dacă pot avea încredere în sir Edward, murmură ea. Nu, domnul Longridge e singura mea speranţă. Singura problemă e cum să ies de aici.

Simţindu-se înfrântă, se prăbuşi pe pat şi aşteptă.

Insă în clipa când auzi strigăte afară, se duse la fereastră.

în giâdină era Charles cu Folly. Fără să stea pe gânduri, deschise fereastra şi strigă din toate puterile:

- Charles! Charles!

Văzu cum grăjdarul întoarce capul, încercând să afle de unde venea strigătul. Părea zăpăcit.

- O, Doamne! Probabil nu ştie că sunt aici, sus. Probabil nu se aşteaptă la un asemenea comportament din partea mea.

Strigă din nou.

- Charles! Charles! Uită-te în sus. Sunt la etajul trei.

- Stăpână, ce Dumnezeu faceţi acolo?

- Sunt închisă, Charles. Nu pot ieşi din cameră.

- El a făcut-o? întrebă el, încruntându-se.

- Mă tem că da.

- Ce pot face să vă scot de acolo? Nu pot aduce o scară. Nu mă ţin picioarele, iar tânărul Ned e plecat cu Bluebell.

Novella stătu câteva clipe pe gânduri. Domnul Longridge ar putea-o ajuta.

- Charles, poţi să te duci la Stockington, să îl vezi pe domnul Longridge de la bancă? Spune-i ce se întâmplă şi roagă îl să vină aici degrabă.

Charles nu ezită: o luă pe Folly de frâu şi o trase spre grajduri.

- Nu vă faceţi griji. Pun şaua şi am plecat. Haide Folly, avem treburi importante de rezolvat.

Novella se aşeză din nou pe pat şi se pregăti pentru o lungă aşteptare. Chiar dacă Charles plecase imediat, vor trece câteva ore înainte de întoarcerea acestuia.

„Sper că domnul Longridge va sosi înaintea tatălui meu vitreg, îşi spuse ea. Fără intervenţia lui, tare mă tem că lordul Buckton va găsi o modalitate de a avea acces la banii tatei."

- O, Doamne Dumnezeule! Ascultă-mă! Dacă a existat vreodată cineva care să aibă nevoie în clipa de faţă de ajutorul tău, eu sunt aceea. Te rog, ascultă-mi ruga!

Capitolul 8

Aşa cum i se promisese, doamna Armitage îi aduse ceva de mâncare pe o tavă, dar nici măcar nu catadicsi să intre, ci împinse tava prin crăpătura uşii.

Novella se gândise şi la posibilitatea de a forţa uşa, dar se simţea prea obosită şi slăbită.

- Cum se simte mama? strigă ea când cheia se răsuci din nou în uşă, dar nu primi niciun răspuns.

Soarele era la asfinţit când auzi din nou tropot de cai. Auzi o voce care o făcu instantaneu să se simtă mai bine.

- Stăpână! Stăpână! Ne-am întors şi l-am adus şi pe domnul Longridge cu mine.

în grădină, mulţumit de el, stătea Charles.

- Unde e? strigă Novella, nezărindu-l pe domnul Longridge.

- în trăsura din faţă.

- Charles, du-te şi spune-i s-o caute imediat pe doamna

Arraitage şi să-i ceară să mă elibereze.

- Imediat, stăpână.

Parcă trecu o eternitate până auzi cum se deschide uşa de la dormitor. Uşa se deschise larg, iar în prag se ivi domnul Longridge. Chipul lui exprima îngrijorare.

- Lady Novella! Sunteţi rănită?

Novella alergă la el şi-i luă mâna, scuturând-o cu căldură.

- Sunt bine. Puţin supărată, atâta tot!

- La ce se gândea diavolul ăla? Auzi, să te încuie în propriul dormitor.

- încearcă să aibă acces la contul meu şi crede că, întemniţându-mă, voi semna asta.

Novella îi întinse bucata de hârtie lăsată de tatăl ei vitreg.

- Ei bine, zise domnul Longridge după citirea documentului, nu sunt avocat, dar nu prea văd cum l-ar ajuta hârtia aceasta. Testamentul tatălui tău e foarte clar şi niciun om al legii, oricât de deştept s-ar crede, nu va putea să îl schimbe.

- Ce uşurare! murmură Novella. Veniţi, vă rog, în biblioteca tatei. Aici nu putem vorbi deschis.

Novella observă că doamna Armitage vârâse cheia din nou în buzunar, ceea ce-i dădea un sentiment de nesiguranţă.

Novella îl pofti pe domnul Longridge în biblioteca tatălui ei.

- După chipul şi asemănarea tatălui tău, exclamă el, privind apreciativ în jur. Dar unde e pictura cu vânătoarea de la Thaxby?

- Mă tem că a fost vândută. La fel ca multe alte obiecte de valoare.

- E un impostor! izbucni domnul Longridge în timp ce se aşeza pe scaunul de piele pe care i-l indicase Novella. Te asigur că nu ai de ce te teme. Nu poate ajunge ia fondul secret lăsat de tatăl tău.

- Mă bucur să aud asta. Există totuşi ceva care mă nedumereşte.

- Care ar fi acest lucru?

- Cum aţi reuşit s-o convingeţi pe doamna Armitage să deschidă? îi e aşa de teamă de tatăl meu vitreg, încât face tot ce acesta îi porunceşte. Singura dată când l-a sfidat - dacă poate fi numită sfidare - e când a stat şi a îngrijit-o pe mama. Altminteri, nu-i iese din vorbă. Parcă ar avea putere asupra ei...

- Pot să pun prinsoare că e vorba de puterea de a o duce în faţa legii.

Novella îl privi uimită.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Din ziua când ai venit la mine la birou, am făcut unele cercetări şi am descoperit că doamna Armitage are probleme cu legea. Tatăl lordului Buckton a pus să fie arestată din cauza unor obiecte de argint dispărute. Sigur, bătrânul lord a murit, iar cazul nu a ajuns niciodată în faţa legii. Prin urmare, nu a trebuit decât s-o ameninţ că-i voi aduce poliţia pe cap. A cedat imediat.

- Inteligentă mişcare! M-am tot întrebat de ce îl slujeşte pe lordul Buckton cu atât devotament.

- Nu e prudent să mai rămâi aici. îţi sugerez ca în seara asta

să te adăposteşti în altă parte. Ai unde?

- Dar nu am cum să o părăsesc pe mama, protestă ea. E foarte

bolnavă, pe moarte chiar.

- Lady Novella, nu pot să garantez că vei fi în siguranţă dacă mai eşti aici la întoarcerea lordului Buckton. Un om care te-a închis ca pe un animal, este în stare de orice pentru a te forţa să semnezi acel document.

Novella îl ascultă şi-şi spuse că avea dreptate. Dar unde să se refugieze? în afară de sir Edward, nu avea niciun prieten în zonă. Putea oare să facă apel la el într-un asemenea moment?

- Ei bine, sir Edward a spus că îl pot vizita oricând să îl văd pe Salamander, rosti ea cu voce tare.

- E un om decent şi nu te-ar refuza, dacă ar şti că te afli în încurcătură. Dacă te îngrijorează faptul că nu poţi rămâne singură cu un bărbat, menajera lui ar putea ţine locul unei însoţitoare.

- Nu, nu e vorba de asta. Sunt sigură că sir Edward e un gentleman adevărat şi nu mi-ar periclita în niciun fel reputaţia, zise ea oftând. Problema e că e prieten de familie cu tatăl meu vitreg şi nu cred că i-ar pica bine să fie implicat în certuri de familie.

- Eu, unul, nu aş sta pe gânduri. Sir Edward e pe cât de nobil,

pe atât de discret.

- Să văd mai întâi cum se simte mama, apoi îmi fac bagajele, acceptă ea într-un târziu. Poate mă lăsaţi la sir Edward după ce mergem la domnul Humbert, nu?

- Sigur că da. Te aştept în hol.

Novella reveni sus, să vadă cum se simte contesa. Aceasta dormea şi părea foarte liniştită.

O sărută pe frunte şi-şi luă rămas-bun de la ea.

- Ne vedem mâine, mamă.

Când ajunse în propriul dormitor, îşi umplu o mică valijoară şi-şi luă haina. Seara era călduroasă, dar nu voia să răcească dimineaţa.

Domnul Longridge o aştepta în josul scărilor, iar când coborî, cesul bătu de trei ori.

- Vino! Trebuie să ne grăbim, zise el grăbind-o spre trăsură, înainte de a te duce la sir Edward, trebuie să mergem la bancă, să scoatem nişte bani. Am impresia că vei avea nevoie.

•!* $ '1'

Nu peste multă vreme, Novella era în birou la Rumbold şi Humbert. Domnul Rumbold Junior le oferi ceai, iar într-un târziu fură conduşi în biroul domnului Humbert Senior.

- Lady Novella, cărui fapt datorăm această plăcere? De două ori într-o săptămână, nu?

Novella se uită la domnul Humbert, apoi la domnul Longridge.

- Povesteşte, draga mea! Trebuie să afle şi domnul Humbert ce face tatăl tău vitreg.

- Domnule Humbert, sunt foarte îngrijorată. Lordul Buckton, tatăl meu vitreg, încearcă să aibă acces la fondurile tatălui meu.

Domnul Humbert se uită la ea peste ochelari şi oftă.

- Atunci, va aştepta mult şi bine. După cum cred că d-a spus deunăzi colegul meu, tatăl tău a luat toate precauţiile necesare pentru a fi sigur că tu şi cu mama ta nu veţi avea de sufeiit. înţelegi că, la moartea mamei tale, totul îţi va reveni ţie, nu-i aşa?

- Da, aşa m-am gândit şi eu.

- Prin urmare, lasă îl pe lordul Buckton să se înfăţişeze înti-o lumină cât se poate de proastă. Nu va face decât să îl transforme pe unul dintre clienţi într-un om mai bogat.

- Aşa o fi, domnule Humbert, dar astăzi a aplicat măsuri extreme. A încuiat-o pe lady Novella în încercarea de a o obliga să semneze un document prin care să-i cedeze drepturile, interveni scandalizat domnul Longridge.

J'ţ

Domnul Humbert clătină din cap.

- Acest tip de comportament nu-i va aduce lordului Buckton ceea ce doreşte. Va apărea ca o persoană care a ameninţat o tânără pentru a obţine ce doreşte. Lady Novella, trebuie să rămâi fermă pe poziţii, legea e de partea ta.

Când părăsiră biroul domnului Humbert, Novella se simţea

mult mai.bine.

- Ţi-am spus că lucrurile sunt în favoarea ta, temarcă domnul Longridge când se suiră în trăsură. Acum, trebuie să ne grăbim să ajungem la bancă. Lipsesc de ceva vreme de la birou, iar noi doi avem unele chestiuni de rezolvat.

Imediat ce ajunseră la bancă, un funcţionar exclamă:

- Ce bine că aţi venit, domnule Longridge!

- Ce s-a întâmplat, Jones?

- Ei bine, domnule, a avut loc un incident.

- Ce fel de incident?

Funcţionarul îi aruncă o privire neliniştită Novellei şi zise, cu o voce scăzută:

- E vorba de o chestiune foarte delicată, domnule.

- Poţi vorbi de faţă cu lady Novella. Deşi bănuiesc ce îmi vei spune. Are legătură cu lordul Buckton?

Bărbatul încuviinţă.

- îmi cer iertare, doamnă, dar s-a manifestat violent faţă de casier. A cerut să aibă acces la contul dumneavoastră în calitate de tată vitreg, l-am spus, desigur, că în afara unui document legal semnat de dumneavoastră, este cu neputinţă. S-a înfuriat aşa de tare, încât a lovit cu bastonul în masă şi l-a rupt în două. O călimară cu cerneală a zburat în aer. Mary-Anne, secretara, plângea, aşa că am trimis-o acasă.

- Aţi chemat poliţia? întrebă domnul Longridge.

- Nu, domnule, dar l-am ameninţat că aşa vom face. S-a mai calmat şi a plecat, dar ce scenă! A zis că va obţine un ordin judecătoresc şi că vom fi cu toţii închişi pentru că l-am obstrucţionat.

- Poţi să spui colegilor tăi că nimeni nu va fi concediat, zise domnul Longridge cu un oftat.

O invită pe Novella în biroul lui, pentru ca aceasta să poată scoate liniştită nişte bani.

- Chiar poate obţine un ordin judecătoresc prin care să aibă acces la contul meu? întrebă Novella, nervoasă.

- Nu, sigur că nu. Doar dacă eşti declarată nebună sau moartă.

- Nu s-ar da în lături de la nimic pentru a obţine ce doreşte.

- Iar eu voi fi aici pentru a depune mărturie că eşti vie şi în deplinătatea facultăţilor mintale, replică domnul Longridge. Vino, acum! Trebuie să ne îndreptăm spre casa lui sir Edward. Nu-mi place deloc gândul că, îndată ce va descoperi că ai dispărut, va porni în urmărirea ta.

Novella puse banii în geantă. Intenţiona s-o plătească pe infirmieră îndată ce va ajunge acasă.

„Sper că nu se va întâmpla câtă vreme voi lipsi", cugetă ea în timp ce îl urma pe domnul Longridge înapoi pe stradă.

Ar fi îngrozitor dacă lordul Buckton ar prinde-o şi ar duce-o cu forţa acasă. Contesa avea nevoie de ea mai mult ca oricând.

„Tare mult mi-aş mai fi dorit să nu o părăsesc."

Pe de altă parte, ştia că clacă voia să-şi recapete tăria pentru a lupta împotriva lordului Buckton, va avea nevoie de acest scurt răgaz departe de Crownley Hali.

^

Astfel, Novella şi credinciosul domn Longridge porniră spre Tithehurst. Seara era plăcută, prin urmare nu avea nevoie de haina pe care o adusese cu ea.

Porţile se ridicau în faţa lor. Când trăsura se opri, Novella se simţi cuprinsă de emoţie.

- Mă voi duce mai întâi eu şi-l voi întreba pe sir Edward dacă doreşte să te găzduiască peste noapte, sugeră domnul Longridge coborând din trăsură. în felul acesta, vom evita eventuale momente stânjenitoare.

Novella rămase în trăsură şi aşteptă răbdătoare.

într-un târziu, sir Edward se năpusti afară, alergând spre ea.

- Novella, eşti teafără? o întrebă el în timp ce deschidea portiera.

- Sunt bine. Presupun că domnul Longridge ţi-a spus totul.

- Da. Ce grozăvie! Nici nu concep să nu rămâi peste noapte la mine.

- Mulţumesc foarte mult. Ce uşurare să te aud rostind aceste vorbe!

- Menajera pregăteşte camera de oaspeţi. Mă bucur că ai venit la mine. Sub nicio formă nu puteai rămâne acasă tocmai în această seară.

- Mărturisesc că rnu am săturat de accesele de mânie ale tatălui meu, adăugă Novella. Singura pentru care îmi fac griji este mama. Infirmiera trebuie să sosească dintr-un moment în altul şi mă tem că dacă nu voi fi de faţă, va fi trimisă înapoi.

- Din ce mi-a spus Hubert despre ea, cred că doamna Armitage o va aduce imediat înapoi, fie şi trăgând-o de păr.

Novella râse pentru prima dată după foarte multă vreme.

- Ai dreptate. Doamna Armitage m-a tot bătut la cap să găsesc o infirmieră. Spune că nu a fost angajată să îngrijească o bolnavă.

- Cred că toată lumea e de acord că mama ta are nevoie de cele mai bune îngrijiri cu putinţă. Nici măcar doamna Armitage nu ar putea să-i tăgăduiască acest drept.

- E o fiinţă ciudată, zise Novella când intrară în salon. Nu ştiu

dacă îmi e prietenă sau duşmană. Pare devotată mie, dar cu toate astea, îl ajută pe lordul Buckton să mă încuie în propria cameră.

Ce să mai înţeleg?

Sir Edward îi întinse un pahar cu coniac. Deşi nu bea niciodată când nu mânca, de data asta Novella luă bucuroasă paharul.

Se simţea în largul ei în prezenţa lui sir Edward încât ar fi fost în stare să se culce pe canapeaua din faţa ei.

„E într-adevăr un bărbat chipeş, îşi spuse ea în timp ce acesta continua să vorbească despre situaţia neplăcută în caie se afla. Oare cum de nu umblă femeile după el? Nu mi-a ajuns la urechi

nicio bârfă pe seama lui."

De fiecare dată când îl privea, se tulbura. Era singură, iar ajutorul lui - oferit într-un moment de cumpănă - o făcea să se

simtă şi mai atrasă de el.

Se asigură că-i era bine şi o întrebă ce doreşte la cină.

- O, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, voi mânca orice

pregăteşte bucătăreasa.

- Prostii! Am un invitat special în această seară şi vreau să se

simtă ca acasă.

- Dar nu mi-am luat o altă rochie cu mine în seara asta, remarcă Novella, uitându-se dezolată la rochia albastră, cu doi-trei nasturi drept decoraţie. Nu e suficient pentru a onora ocazia.

- Dimpotrivă. Eşti perfect aranjată pentru ocazie. Eşti frumoasă aşa cum eşti.

Novella plecă ochii şi roşi.

Dar în adâncul sufletului era nespus de încântată. Sir Edward nu-şi lua ochii de la ea şi, pe măsură ce seara înainta, privirile amândurora erau tot mai languroase.

Novell a nu avea noţiunea timpului, aşa că nu-şi dădu seama că îi este foame decât în clipa când majordomul anunţă că masa era gata.

- Mă tem că e cam târziu, zise sir Edward, oferindu-i braţul.

- O, Doamne! S-a făcut deja nouă! remarcă Novella, surprinsă.

- Cred că eşti lihnită de foame.

- Acum, că ai adus vorba, aşa cred şi eu, zise ea, arzând de nerăbdare să petreacă mai mult timp numai cu sir Edward.

•!'-I'

După mesele sărăcăcioase de la Crownley Hali, cina oferită de sir Edward însemna o diferenţă cât se poate de evidentă.

Fiecaie fel de mâncare părea mai delicios decât cel dinainte, iar ea le savura cu poftă.

- Văd că îţi place mâncarea, comentă sir Edward.

- Delicioasă! Aş vrea să-i mulţumesc bucătăresei tale că a ptegătit feluri de mâncare aşa de bune într-o perioadă atât de scurtă de timp.

- De fapt, e bucătar, unul francez. îl cheamă Jeanu Charles şi l-am găsit la Paris. Lucra pentru un văr de-al meu care urma să se

căsătorească şi să intre într-o familie tipic franţuzească. Francezii îşi fac treaba cu mare seriozitate.

- Şi foarte bine. Eşti foarte norocos. Nu sunt multe case care să-şi permită un bucătar francez.

- A, lady Novella, nici vorbă de lăudăroşenie. Ar însemna că după aceea voi fi nevoit să întreţin fiecare familie cu un standard de viaţă cât de cât ridicat de aici până la Crăciun. Jur că aşa ceva m-ar epuiza.

- Aşadar, nu-ţi pasă de agitaţia socială, nu? întrebă ea, încercând în acest fel să afle câte ceva despre viaţa sentimentală a gazdei sale.

- Nu prea. Prefer viaţa liniştită. Caii, pământurile mele, puţină vânătoare e tot ce vreau pentru a avea o existenţă fericită.

- Mi se pare perfect, declară Novella, simţind tot mai mult că doreşte să petreacă timp îndelungat alături de acest bărbat.

Cu mai multă îndrăzneală, aduse vorba despre subiectul pe care dorea cel mai mult să îl abordeze.

- Presupun că eşti invitat la foarte multe baluri, având în vedere că eşti cel mai râvnit burlac din regiune. Nu m-ar mira ca numele tău să se afle pe buzele tuturor tinerelor de aici.

Sir Edward râse.

- Mă flatezi, Novella, dar ai dreptate când presupui că primesc multe invitaţii. Totuşi, nu la asemenea evenimente găseşti o tânără care să îndeplinească toate condiţiile cerute de o soţie. Ca s-o aleg, femeia respectivă trebuie să fie una specială.

- Să înţeleg că nu te gândeşti la căsătorie? întrebă Novella, nevenindu-i să creadă că mersese aşa de departe. Tata obişnuia să spună că iubirea este raţiunea de a exista. El şi cu mama erau aşa de fericiţi împreună...

Novella era uimită de îndrăzneala că dezvoltase subiectul. Roşi până în vârful urechilor, se uită într-o parte, prefăcânclu-se că examinează o pictură de pe perete.

- Un bărbat se gândeşte întotdeauna la un asemenea subiect, zise sir Edward, privind-o drept în ochi, însă eu voi alege la momentul potrivit, iar tu vei fi prima care va afla.

Cât timp se uită în ochii ei, tăcerea se dovedi stânjenitoare. Nu ştia ce o găsise să pună asemenea întrebări.

„E ceva neobişnuit pentru mine”, îşi spuse ea în timp ce împăturea şi despăturea şervetul. „La urma urmei, nu mă interesează.

Dar ştia că se minte. Interesul pentru sir Edward era la fel de mare ca pofta de mâncare. Se lupta cu propriile simţăminte.

- Novella?

- O, îmi pare rău, eram pierdută în gânduri.

- Iar eu am fost un egoist reţinându-te atâta vreme. Eşti fără îndoială epuizată, după cele întâmplate astăzi.

- Nu, deloc, recunoscu ea. Cum mama e aşa de bolnavă, nu prea am cu cine să port conversaţii interesante. Toate discuţiile se purtau în jurul unor teme cât se poate de practice. Mă bucur că acum am avut parte şi de alt gen de conversaţie.

- Ce-ar fi să mergem în salon, să bem cafeaua?

- Mi-ar plăcea, îi răspunse Novella, bătând încântată din palme.

Când sir Edward îi oferi din nou braţul, se simţi din nou

tulburată de atingerea lui. Mirosea a săpun şi a briantină, aceleaşi

pe care le folosea şi tatăl ei.

„îmi aminteşte în multe privinţe de tata”, îşi spuse ea în timp ce se aşeza pe canapea. „îmi vorbeşte ca şi cum aş fi cea mai

importantă persoană pentru el.”

Gândul acesta o ţinu trează toată noaptea. Se tot răsuci in pat,

deşi acesta era foarte confortabil.

Prin urmare, când slujnica îi aduse a doua zi dimineaţă ceai, nu se simţea mai odihnită decât în clipa când pusese capul pe

pernă.

- Bună dimineaţa, stăpână. Sir Edward spune că veţi lua micul dejun la ora nouă. Vreţi să vă pregătesc baia?

- Da, mulţumesc.

După ce se îmbăie, îşi puse încă o dată rochia de mătase albastră, îşi pieptănă părul şi-l strânse în creştetul capului. Se obişnuise să se îmbrace singură, şi ajunsese să inventeze tot felul

de coafuri pentru părul ei negru.

„Mare păcat că nu mi-am mai luat o rochie cu mine’, zise ea în timp ce se uita la rochia şifonată. „Probabil sir Edward s-a

săturat să mă vadă aşa.”

Dar când intră în sala de mese, acesta se lumină la faţa.

- Novella! Ce bine arăţi în această dimineaţă!

- Mulţumesc, răspunse ea, considerând că arăta oricum,

numai atrăgătoare nu.

Luă un ou şi începu să mănânce.

„Oare de ce mă simt aşa de stângace în această dimineaţa?’ se întrebă ea în timp ce întindea unt pe pâine. „Aseară eram în

largul meu, iar acum sunt ca o şcolăriţă.”

Era conştientă că sir Edward continua s-o privească.

- Novella, nu te gândeşti niciodată că la un moment dat vei părăsi Crownley Hali?

- O, Doamne! Nu-mi închipui aşa ceva, răspunse ea imediat.

- Dar te vei căsători...

- Atunci, soţul meu va trebui să vină să locuiască la Crownley Hali.

- Cu tatăl tău vitreg, ar fi o problemă.

- Până voi găsi bărbatul potrivit, sper că va fi murit de mult.

Sir Edward părea uimit. Novella avea sentimentul că discuţia

mergea înti-un anumit sens, dar nu voia să se gândească mai mult.

- Aşadar, deocamdată nu doreşti să te căsătoreşti?

Novella nu ştia cum să răspundă la această întrebare.

Cată vreme mama e bolnavă, nu sunt sigură de nimic, zise ea într-un târziu.

- înţeleg, dar după ce se va duce la Cel Drept, presupun că vei lua în considerare şi această posibilitate.

„Ce să-i răspund?" se întrebă ea, panicată. „Nu prea înţeleg unde bate, dar mi-aş dori să aflu."

- Ai dreptate, nu mi-aş dori să fiu singură pe lume, răspunse ea pe un ton uşor încordat.

- Aşadar, nu e exclus să accepţi o cerere în căsătorie? zise el cu ochii plini de iubire.

Inima Novellei începu să bată atat de repede, încât crezu că va leşina. Pierzându-şi pofta de mâncare, ridică ochii spre sir

Edward.

- Eu... eu... se pierdu ea.

înainte de a reuşi să răspundă, se auzi o bătaie în uşă.

- La naiba! zise sir Edward.

- Sir Edward, trăsura e gata. Când să spun să tragă la uşa din faţă?

- Peste vreo cincisprezece minute, porunci sir Edward.

Novella sesiză că era supărat şi se întrebă ce voia să-i spună.

- Tocmai spuneai ceva, zise ea când se ridică de la masă.

- Nu e ceva important. Discutăm altă dată. Mai poate aştepta. Vino, nu te mai reţin. Probabil mama ta are nevoie de tine.

Novella reveni la ea în cameră, confuză. Nu ştia ce să creadă.

„Oare ce încerca să-mi spună?" se întrebă din nou. „Deşi mi-a spus că nu e ceva important, a părut foarte supărat când a fost deranjat de majordom."

îi trecu prin minte că poate voia s-o ceară de soţie, dar alungă imediat din minte o asemenea idee.

„Doar nu voi începe să cred că ţine la mine aşa cum ţin eu la el", îşi spuse ea în timp ce aştepta ca cineva să-i ia valiza. „în plus, am o mulţime de alte probleme la care să mă gândesc. Iubirea trebuie să mai aştepte."

Novella se urcă în trăsură, temătoare. Pe de o parte, nu voia să plece, însă pe de altă parte dorea foarte mult să-şi vadă mama.

- Eşti oricând binevenită la mine, zise sir Edward după ce închise portiera. Gândeşte-te la Tithehurst ca la un refugiu.

- Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, zise Novella cu respiraţia tăiată, aplecându-se în afară.

- A fost o plăcere, zise el, prinzându-i vârful degetelor. Fii sigură că voi trece curând pe la Hali, adăugă el. Deocamdată, la revedere!

Când trăsura ieşea pe poartă, Novellei i se umplură ochii de lacrimi.

- Il iubesc aşa de mult! zise ea cu voce tare, nepăsânclu-i că o aude birjarul. Numai că nu e momentul potrivit pentru aşa ceva. Şi, oricum, nu ştiu dacă sentimentele sunt reciproce.

Restul drumului spre Crownley Hali se petrecu într-o stare de anxietate.

Când trăsura opri în faţa uşii de la Crownley Hali, era foarte neliniştită. în timp ce vizitiul îi scotea valiza, doamna Armitage dădu buzna pe uşă.

- Stăpână, ai venit!

- O, Doamne! Sper că mama...

- Nu, stăpână. Infirmiera a ajuns acum vreun sfert de oră. E la căpătâiul contesei.

- Ce fel de femeie e?

- Tăcută şi blândă, stăpână. Cred că veţi fi mulţumită de ea. Fără a mai sta pe gânduri, Novella se duse în dormitorul

mamei sale.

înăuntru era o femeie înaltă, graţioasă, cu păr blond şi chip

plăcut.

- Trebuie să fiţi lady Novella, zise ea în timp ce ştergea fruntea contesei.

- Da, iar dumneavoastră sunteţi...

- Sora Shanks. Am fost trimisă de cei de la agenţie şi am sosit la timp. Mama dumneavoastră este grav bolnavă.

- Cât de bolnavă?

- Nu cred că mai are mult de trăit. Câteva zile, cel mult o săptămână.

Ochii Novellei se umplură de lacrimi.

- Mulţumesc, soră, zise ea îndepărtându-se.

- Mamă! O, mamă! exclamă ea când ajunse jos. Nu-mi vine să cred că i-a sosit sorocul.

Pe hol, în timp ce se gândea dacă să trimită sau nu după sir Edward, auzi dintr-o dată voci dinspre bibliotecă.

Se strecură în vârful picioarelor până la uşă şi auzi un râs cristalin alături de timbrul inconfundabil al vocii tatălui ei vitreg.

„Poate are un vizitator, deşi e foarte ciudat, având în vedere ora", cugetă ea.

Rămase acolo câteva clipe şi auzi clar că vocea cealaltă aparţinea unei femei.

„Nu am cum să rămân aici, trebuie să aflu. "

Dar nimic nu o pregătise pentru tabloul ce se înfăţişă ochilor ei când deschise uşa.

- A, Novella! Ai catadicsit în sfârşit să te întorci.

Fata făcu ochii mari când văzu o femeie îmbrăcată într-o rochie roz. Pe cap avea o pană aşa de mare că aproape atingea tavanul, iar pe faţă era machiată cu roşu.

A

Îngrozită, Novella privea înlemnită scena. Când îşi recăpătă cumpătul, întrebă cu calm:

- Nu mă prezinţi oaspetelui tău, lord Buckton?

Tatăl ei vitreg păru stânjenit, tuşi, după care îngăimă:

- Novella, ţi-o prezint pe doamna Emma Byesouth. O actriţă faimoasă cunoştinţă de-a mea din Londra. însăşi regina a spus că interpretează o lady Macbeth de zile mari. A venit să stea cu noi.

Novellei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Oare omul acesta îşi pierduse minţile să-şi aducă amanta în casă în timp ce mama ei trăgea să moară?

îşi înăbuşi un hohot de plâns şi părăsi în grabă biblioteca.

- O, ce fiinţă simţitoare! o auzi pe doamna Byesouth comentând.

- Nu-mi vine să cred că e aşa lipsit de inimă, zise Novella printre lacrimi. Cum poate fi aşa de crud? Dacă încearcă s-o înlocuiască pe mama înainte de a muri, ce va face cu mine?

Niciodată nu se simţise aşa de singură.

Capitolul 9

După o vreme, se adună şi-şi şterse lacrimile. înţelese că nu-şi ajuta mama zăcând în pat şi plângând.

în timp ce îşi spăla faţa, reflectă la situaţia ei actuală. Nu se mai simţea neputincioasă, ci era foarte furioasă pe tatăl ei vitreg.

„Trebuie să merg mai departe, în pofida comportamentului său îngrozitor", decretă ea în timp ce se îndrepta spre odaia mamei sale. „Tot ce pot face, este să-i asigur mamei tot ce are nevoie cât mai e în viaţă."

Lampa cu ulei era aprinsă când Novella deschise uşa. Sora Shanks ridică nişte ochi plini de tristeţe.

- Cum se simte mama?

- E foarte slăbită, lady Novella. Ar fi mai bine săi rămâneţi aici peste noapte.

- Atunci, aşa voi face, zise Novella, prăbuşindu-se pe scaun.

Puţin după ora unsprezece, îi era tot mai greu să rămână

trează. Era aşa de istovită, încât abia îşi mai ţinea ochii deschişi. De fapt, de când se întorsese la Crownley Hali, viaţa ei fusese un chin.

„Uneori, îmi lipseşte rutina de la şcoală”, îşi spuse ea în timp ce urmărea respiraţia grea a mamei sale.

In unele momente, avea senzaţia că mama ei nu mai respira, aşa că sărea imediat în picioare, speriată, ca să vadă că totuşi pieptul i se înalţă.

Pe Ia miezul nopţii, auzi râsete în camera de dedesubt. Infirmiera o privi nedumerită, însă Novella întoarse ochii. Obrajii i se înroşiseră.

„E prea mult! Oare la ce se gândeşte sora Shanks? Crede probabil că a nimerit într-o casă de moravuri uşoare.”

- Stăpână, trezeşte-te!

- Ce s-a întâmplat? îngăimă ea, cu ochii cârpiţi de somn.

- Starea de sănătate a mamei dumneavoastră se înrăutăţeşte. Cred că este timpul să-I chemaţi pe soţul său.

- Mamă! strigă Novella.

- Sst! E inconştientă. Nu vă aude.

Novella se ridică şi se duse la căpătâiul mamei sale. Chipul acesteia devenise pământiu, iar respiraţia îi era sacadată.

- Stăpână, insist să...

Novella ieşi imediat pe hol. Nu voia să-şi deranjeze tatăl vitreg, dar dorea să-i ofere şansa de a-şi răscumpăra greşelile.

Gândul că doamna Byesouth ar putea fi în dormitorul lordului îi repugna profund, dar îşi adună curajul şi bătu la uşă.

Niciun răspuns.

Bătu din nou şi aşteptă.

- La naiba! exclamă ea cu obidă. Trebuie să-i mai fi rămas vreun simţământ pentru mama.

întărindu-se, bătu cu şi mai mare forţă în uşă.

- Lord Buckton, mama! strigă ea. Trebuie să vii imediat.

De data asta, auzi un zgomot, iar tatăl ei vitreg întredeschise uşa. Avea hainele în dezordine.

- Ce s-a întâmplat? Nu-ţi dai seama cât e ceasul?

- îmi pare rău, dar mama e pe moarte. Vino la ea în cameră.

- Pleacă, Novella! Sunt obosit. Probabil mama ta se preface că are una din obişnuitele ei crize. Te rog să pleci şi să nu mă mai

deranjezi.

- Dar lord Buckton, este soţia ta!

Bărbatul se înfurie şi, cu ochii ieşiţi din orbite, ţipă:

- Nu pentru multă vreme, dacă ce mi-ai spus e adevărat.

Apoi îi trânti uşa în faţă.

- Bestie lipsită de inimă! strigă ea, bătând iar în uşă.

- Ieşi de acolo! Soţia ta moare. NU ai niciun pic de inimă?

Era în zadar. Novella nu se clinti din loc, dar lordul Buckton

nu catadicsi să apară.

înfrântă, reveni în dormitorul mamei sale.

Dar când intră, ce văzu îi frânse inima.

- Nu! Mamă!

- îmi pare rău, stăpână, dar cum nu ştiam unde e camera lordului Buckton, nu am putut veni după dumneavoastră. Totul s-a petrecut foarte repede. A scos un oftat şi şi-a dat duhul.

Novella îngenunche lângă patul mamei sale, ţinându-i mâna

între ale sale.

- O, mamă! strigă ea, cu ochii plini de lacrimi. Ai murit, iar eu nu am fost lângă tine.

- Vă rog să nu vă învinovăţiţi. Nimeni nu putea să prevadă când va muri, încercă s-o liniştească infirmiera.

- Dar să moară fără să-i fiu alături! NU a fost nici când a murit tata. Scenariul s-a repetat. Sunt o fiică îngrozitoare! NU ar fi trebuit să plec.

Retiăgându-se cu discreţie, sora medicală o lăsă singură cu mama ei.

- Măcar acum eşti cu tata, murmură Novella, în timp ce-i acoperea faţa. Sunteţi din nou împreună, în Cer. O, ce binecuvântare!

O clipă aproape o invidie, dorindu-şi să plece cu ea.

„Dar trebuie să merg mai departe, îşi spuse ea cu fermitate. E nevoie de mine la Crownley Hali.”

Când se făcu dimineaţă, era fierbere mare la Hali. După ce sora Shanks a alertat-o pe doamna Armitage, Lily şi Charles s-au trezit în frig şi beznă.

Charles îl înşeuâ pe Salamander şi cu permisiunea Novellei goni spre locuinţa doctorului Jones.

Până la sosirea medicului, nu ieşi din dormitorul mamei sale.

Gândurile îi zburau la sir Edward. Sâ-i trimită oare vestea morţii mamei sale? Nu, era mai bine să lase lucrurile aşa.

„Cine îmi va purta de grijă acum?” se întrebă ea, în timp ce privea chipul liniştit al mamei sale. „Sunt singură pe lume.”

îi zbură mintea la sir Edward şi la expresia întipărită pe faţa lui când se despărţiseră şi în adâncul sufletului ştia că nu e singură.

Refuză să mai acorde atenţie acestor gânduri.

„Nu trebuie să-mi pun speranţa în el”, decise ea în timp ce auzea zgomotul unei trăsuri oprindu-se. „NU ar fi înţelept.”

Pe de altă parte, îi venea greu să îl dea uitării.

Se grăbi să ajungă la fereastră şi-l văzu pe Charles coborând de pe Salamander şi ajutându-l pe doctorul Jones să coboare din trăsură.

Doctorul Jones părea foarte afectat când pătrunse în casă.

- Parcă ieri am venit să constat decesul tatălui dumneavoastră, îi spuse el Novellei.
- Vă las singur să faceţi toate cele necesare, zise Novella.
- După ce termin, las certificatul doamnei Armitage, dacă vă convine.
- Da, e foarte bine.

Din capul scării, îl zări pe lordul Buckton în hol. Era îmbrăcat cu straie de oraş şi era evident de-abia se întorsese. Novella habar nu avea că plecase şi conchise că probabil o condusese pe doamna Byesouth la gară dis-de-dimineaţă, aşa încât nimeni să nu bage de seamă.

- Ce neobrăzare!

Zărind-o, lordul se îndreptă spre ea începând să urce câteva trepte.

-Ei bine? zise el fără cea mai mică umbră de emoţie.

- Mama a murit în zori, domnule, răspunse ea cu răceală.
- Mai multe cheltuieli, comentă el, ridicând din umeri.

Era mai mult decât putea suporta Novella. Oboseala pusese stăpânire pe ea, de-abia se mai ţinea pe picioare, aşa încât clocotea de furie.

Alergă la el îşi începu să-i lovească pieptul cu pumnii.

- Animalule! NU ai dreptul să pui piciorul la Crownley Hali, cu atât mai puţin să te comporţi ca şi cum ţi-ar aparţine. NU au trecut decât câteva ceasuri de la moartea mamei, iar tu te gândeşti

numai la cheltuieli, la cât de scumpă va fi înmormântarea. Chiar nu simţi nimic? Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti?

Dar lordul Buckton se uită la ea şi râse.

- Stăpâneşte-te, draga mea, zise el. Acum, eşti foarte bogată. Nu e suficient?

- Numai la bani te gândeşti. Faci de ruşine seminţia omenească. Ai păcălit-o pe mama şi ai făcut-o să te ia de soţ cu speranţa că vei primi o întreagă avere. Află că nu vei avea parte nici de Crownley Hali, nici de banii mamei. Tata a stipulat în testament că totul îmi va reveni mie. Mă auzi?

Novella nu se mai comportase niciodată astfel. Din ochi arunca fulgere, iar vocea îi era puternică şi fermă.

Şi pentru ca tacâmul să fie complet, doamna Byesouth se ivi în susul scărilor. Aşadar, nu plecase, şi părea că de-abia se îmbrăcase.

- Cât despre faptul că ai adus-o pe fiinţa aceasta lipsită de caracter în casă, cuvintele îmi lipsesc. Ai pângărit memoria mamei aducând-o aici. Iar dumneata, doamnă Byesouth, eşti o neruşinată dacă te bucuri să iei locul unei femei când trupul acesteia nici nu s-a răcit încă.

Doamna Byesouth roşi până în vârful urechilor şi arăta de parcă şi-ar fi dorit s-o înghită pământul.

încercând să adopte o atitudine cât mai demnă, îşi îndreptă umerii şi spuse cu calm:

- Cred că e mai bine să plec, zise ea, răsucindu-se pe călcâie.

Atât îi trebui lordului Buckton pentru a vedea roşu în faţa

ochilor. Veni la ea şi o pălmui. Novella se clătină sub lovitură.

- Eşti mulţumită, acum? Ai insultat-o grosolan pe doamna Byesouth.

- Iar tu eşti un neobrăzat şi o fiinţă lipsită de simţire, replică Novella înălţând capul.

încercă să nu izbucnească în plâns, chiar dacă lovitura fusese foarte puternică. Făcu tot ce-i stătea în putere să nu arate cât de tare o durea.

Lordul Buckton coborî vocea şi-i spuse în şoaptă:

- Du-te sus! Mă ocup de tine mai târziu.

Novella începu să se clatine. Era mult mai ameninţător când era calm decât atunci când ţipa la ea.

- Orice numai să nu mai stau prin preajma ta, ripostă ea, întorcând sfidător capul.

Se străduia din răsputeri să nu arate cât de afectată era.

închise uşa de la propriul dormitor şi izbucni în plâns.

Durerea apăsătoare o copleşi, aşa că udă perna cu lacrimi.

- O, mamă! Mi-e deja dor de tine. Parcă nu mai suport să rămân sub acelaşi acoperiş cu acest bărbat. Am oare de ales? Mă simt aşa de singură! Oare cine va avea grijă de mine acum?

Ştia însă că exista cineva care ţinea la ea. Totul era să creadă...

î!i -I' :1;

Peste câteva ore, Novella se trezi. Lily îi lăsase pe masă o tavă cu un sandviş şi un pahar cu lapte.

Numai gândul de a înghiţi ceva îi făcea rău. Despre lapte nici nu putea fi vorba.

- Vreau ceva cu mai puţine grăsimi, zise ea când îşi simţi gâtul uscat. Mă duc să văd ce mai are doamna Armitage în cămară. Vreau să văd şi certificatul de deces pe care l-a lăsat doctorul Jones mai devreme.

Când coborî treptele, constată cu surprindere că nişte bărbaţi intrau în bibliotecă. Se întrebă cine erau.

- Condoleanţele mele, zise un bărbat, ridicând pălăria. A fost o femeie de treabă.

Novella îl privi nedumerită pe străin.

- îmi pare rău, dar ne-am mai întâlnit cumva? Mă înţelegeţi, în starea mea...

- Nu, nu am avut plăcerea, dar casa pe care o aveţi merită

preţul cerut.

Novella îl privi îngrozită.

- Poftim?

Dar bărbatul dispăruse, să-i prindă pe ceilalţi din urmă.

în clipa aceea, apăru doamna Armitage.

- Stăpână, începu ea.

- Doamnă Armitage, cine sunt aceşti oameni ciudaţi? Doar nu au venit la priveghi...

- O, nu, stăpână. Oricum nu ar fi cu putinţă, pentru că trupul neînsufleţit a fost deja luat de antreprenorii de pompe funebre.

- Dar cum aşa? Oamenii din sat nu au apucat să îşi ia rămas-bun de la ea.

- îmi pare rău, stăpână, dar acestea au fost ordinele lordului Buckton. A considerat că e mai bine să se ducă acolo decât să fim deranjaţi aici.

Novella era năucită. Oare dorinţele ei nu contau deloc?

Brusc, simţi nevoia de aer proaspăt. Zidurile casei parcă o sufocau.

îl zări pe Charles, care îşi pusese deja o banderolă neagră la mână.

- Stăpâna e în sfârşit în Ceruri, alături de stăpân, zise el tulburat.

- Aşa e, Charles. Sunt profund emoţionată de suferinţa ta.

- Sunt mulţi ani de când o servesc. Am crescut lucrând pentru ea.

- Ce face Salamander?

- Simte că s-a întâmplat ceva. Animalele sunt fiinţe foarte

sensibile.

-Aş vrea să îl vad. E în grajd?

- Da, stăpână.

- Atunci, să mergem să îl vizităm.

Novella îşi spuse că dacă îi va mângâia coama mătăsoasă, se

va mai linişti. Pasul îi era mai uşor în timp ce se îndrepta spre

grajd. Simţindu-i prezenţa, Salamander scoase un nechezat de recunoaştere.

- Salamander, dragul meu! strigă ea, mângâindu-l şi plângând în acelaşi timp. Am senzaţia că eşti singurul prieten care mi-a mai rămas.

Gândul îi zbură imediat la sir Edward, care-i pusese casa lui la dispoziţie.

Fără să stea prea mult pe gânduri, îl strigă pe Charles.

- Pune imediat şaua pe Salamander.

- Dar nu aveţi costumul de călărie.

- Nu-mi pasă. Pregăteşte-l!

Charles se execută şi Novella dădu imediat pinteni calului.

„Trebuie să plec o vreme de la Hali. Niciodată nu m-am simţit mai stiăină în propria casă". îşi spuse ea în timp ce se îndrepta spie 1 ithehurst, în bătaia soarelui după-amiezii.

***

Când ajunse, plângea, iar părul îi căzuse pe spate. Sir Edward

tocmai voia să urce în trăsură şi o văzu pe Novella venind spre el. Părea răvăşită.

- Novella! strigă el, ce Dumnezeu...

- O, Edward, zise ea printre sughiţur, coborând din şa.

într-o secundă, o conduse înăuntru.

- Mama... a murit! hohoti ea, aruncându-i-se în braţe.

- Vizitiule, du înapoi trăsura. Nu mai plec.

- Da, domnule.

După aceea, o ajută să se aşeze pe canapeaua din salon.

- Acum, trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat, o îndemnă el în timp ce umplea un pahar cu coniac.

Iar Novella îi povesti totul, de la cum o descoperise pe doamna Byesouth în casă şi până la apariţia acelor bărbaţi dubioşi.

- înspăimântător! exclamă el când află că lordul Buckton o pălmuise. E mai rău decât un animal.

- Probabil l-am provocat, dar eram foarte furioasă. Nici nu ajunsese mama să-şi dea duhul, şi el o şi instalase pe femeia aceea în casă şi adusese indivizi ciudaţi care să roiască pe acolo, Dumnezeu ştie în ce scop.

- în seara asta, trebuie să rămâi aici.

Novella îi aruncă o privire plină de recunoştinţă.

- Nu pot exprima în cuvinte cât de mult înseamnă pentru mine.

Privirile li se întâlniră, iar Novella fu cuprinsă brusc de o emoţie ciudată. întoarse ochii, sorbi din băutură şi se înfăşură în cearşaf. Deşi afară era cald, tremura din pricina şocului şi a

epuizării.

- Cine se ocupă de pregătirea înmormântării? întrebă sir Edward după o vreme.

- Presupun că eu, zise ea oftând. Nu cred că tatăl meu vitreg s-ar deranja.

- Trebuie să-mi permiţi să te ajut.

- Ar fi minunat, răspunse ea, cuprinsă de emoţie.

- Şi va trebui să faci o vizită avocaţilor.

- Da, ai dreptate. Dacă tatăl meu vitreg doreşte să vândă Hali, trebuie să mă asigur că nu se va întâmpla una ca asta.

-Ar trebui să încercăm să luăm cât mai repede legătura cu ei. Te simţi în stare să faci drumul astăzi? Mai sunt câteva ore până la închiderea programului.

Novella se uită la starea deplorabilă a rochiei sale.

- Probabil nu ar trebui să spun, dar eşti foarte frumoasă, murmură sir Edward, luând-o de mână şi conducând-o afară.

„Nutreşte oare anumite sentimente pentru mine?" se întrebă ea când urcară în trăsură. „Poate încearcă să mă îmbărbăteze şi nu simte nimic pentru mine."

Până la Stockington nu-i dădu drumul la mână, tulburând-o şi mai mult. Nu prea ştia dacă era din cauza propriilor sentimente sau din alt motiv.

Sir Edward fu alături de ea în momentul când trebui să vadă trupul neînsufleţit al iubitei sale mame şi apoi, odată stabilite detaliile înmormântării, se îndreptară spre birourile Rumbold şi Humbert.

Domnul Humbert senior era la tribunal în ziua aceea, aşa

încât fură întâmpinaţi de domnul Rumbold.

Deschise dosarul pe care îl avea deja pregătit.

- De îndată ce am aflat vestea morţii mamei dumneavoastră, am pregătit toate documentele necesare. După cum cred că v-a spus colegul meu, domnul Humbert senior, moşteniţi totul, în pofida recentei căsătorii a mamei dumneavoastră.

- Nu este împotriva legii? întrebă sir Edward.

- Este un caz cât se poate de neobişnuit, sir Edward, şi foarte interesant pe deasupra. Contele a fost foarte atent când şi-a conceput testamentul şi deşi de obicei o femeie cedează dreptul de proprietate după căsătorie soţului, în cazul de faţă a existat o dispoziţie specială.

- Aşadar, lady Novella va moşteni totul, nu?

- Exact.

- Cred că în clipa de faţă tatăl meu vitreg încearcă să vândă Crownley Hali, zise Novella, îngrijorată.

- Nu are dreptul să vândă, veni replica domnului Rumbold. Pe de altă parte, trebuie să vă spun că - din păcate - am primit o scrisoare de la avocatul domnului Buckton prin care contestă testamentul răposatului dumneavoastră tată.

- Deja! exclamă Novella, alarmată. Dar mama a murit ieri. Probabil s-a pus pe treabă în urmă cu două-trei săptămâni. E scandalos!

- Tind să vă dau dreptate, dar în mulţii ani de când profesez, m-am mai confruntat cu astfel de situaţii. Lăcomia este un catalizator foarte puternic. A încercat şi să obţină acces la contul dumneavoastră bancar. Există şi o scrisoare în acest sens.

- Mâ aşteptam. Domnul Longridge m-a avertizat.

- Spuneţi-mi, dacă sunteţi atât de îngrijorată de ce va face în continuare tatăl dumneavoastră vitreg, aţi căutat în locul secret bijuteriile mamei dumneavoastră?

- Loc secret? repetă Novella, făcând ochii mari.

- Da. Tatăl dumneavoastră era un om înţelept. S-a gândit chiar şi la faptul că mama dumneavoastră era adesea singură noaptea. Era îngrijorat că hoţii ar putea profita de absenţele lui si ar încerca să fure bijuteriile. Prin urmare, a comandat unui meştei să construiască un loc secret în patul ei, pentru a ascunde lucrurile de valoare. Presupun că paturile sunt identice...

- Da, au o mulţime de ornamente, răspunse Novella. îmi plăcea să am un pat ca al lor, mai ales când eram mică. La întoarcerea acasă, am fost uşurată când am văzut că patul meu fusese mutat în noua cameră.

-A, da! Tatăl tău vitreg a pus stăpânire pe camera ta, nu-i aşa?

- De unde ştiţi?

- Bârfele din sat.

Novella era şocată. Era din nou îngrozită la gândul că tatăl ei vitieg ajunsese subiect de discuţie. I se părea stânjenitor ca propriul nume să-i fie asociat cu al lui.

- Ar trebui să căutaţi în ornamentaţiile de deasupra patului. Veţi găsi o ascunzătoare unde sunt depozitate obiectele preţioase ale mamei dumneavoastră.

- Credeam că tatăl meu vitreg le-a vândut pe toate.

- Unele au fost într-adevăr vândute, dar au rămas multe altele.

întrucât se făcuse târziu, Novella îi mulţumi şi se ridică. Sir Edward sări imediat şi o prinse de mână.

- Noroc, lady Novella, şi nu uita că legea e de partea ta.

- O, ce uşurată sunt! zise ea când urcă în trăsură. Ce veste minunată această ascunzătoare.

- Doar nu vrei să te întorci în seara asta la Crownley Hali? o întrebă el, îngrijorat.

- Nu m-am gândit să mai rămân la Tithehurst, zise ea plecând ochii cu modestie.

- Insist. Nu te poţi întoarce acasă astă-seară, să-ţi înfrunţi tatăl vitreg. Novella, ai îndurat atâtea şi trebuie să-ţi revii după o asemenea traumă. Să te întorci acasă în seara asta nu va face decât să -ţi accentueze starea de nefericire. E mai bine s-o faci mâine, după o noapte de odihnă. Sunt sigur că Jeanu Charles va pregăti o cină delicioasă. Evident, dacă ţi-e foame...

- Deşi nu m-am sculat devreme, să ştii că sunt lihnită de foame, zise ea.

îl privi, iar tandreţea din ochii lui aproape o lăsă fără respiraţie.

în seara aceea, Novella a fost tratată ca oaspete de onoare.

Sir Edward o aştepta în sala de mese. Petrecură o seară agreabilă, în faţa unor bucate alese.

- Mâncarea a fost delicioasă. Jeanu Charles e un foarte bun bucătar, zise Novella cu un oftat. Sunt de-a dreptul invidioasă.

- Recunosc că sunt foarte norocos, zise sir Edward. Să ne

retragem acum în salon pentru cafea.

O luă de braţ şi trecură în camera alăturată. Atmosfera era

calmă, foarte diferită de cea de la Crownley Hali.

Pentiu Novella, era tot mai puţin acasă, atâta vreme cât acolo locuia lordul Buckton.

Majordomul lui sir Edward aduse coniacul şi se aşezară amândoi lângă foc.

- Ce vei face, Novella? şti bine-venită oricând la Tithehurst, dar în cele din urmă va trebui să mergi acasă.

- Nu ştiu, Edward, spuse ea, abia reuşind să-şi reţină lacrimile. în clipa de faţă, Hali nu mai reprezintă pentru mine un cămin, dar sunt legată de locul acela prin multe amintiri. Principala problemă este să scap de lordul Buckton.

Nu se mai putea stăpâni. O asemenea povară i se părea insuportabilă, aşa că lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- Draga mea Novella, exclamă el, îngenunchind în faţa ei. Nu-ţi mai face sânge rău.

- îmi pare rău, dar mă simt aşa de singură! Nu ştiu ce se va alege de mine şi de Crownley Hali. E o responsabilitate imensă. Nu ştiu dacă voi face faţă.

- Dar nu eşti singură, Novella. Ai o mulţime de prieteni care ţin foarte mult la tine.

- NU am acest sentiment.

- Atunci, piiveşte-mă în ochi. O, Novella! Nu-mi mai pot ascunde simţămintele.

îi luă mâna şi începu să i-o sărute cu tandreţe.

- îmi dau seama că nu e cel mai potrivit moment pentru a discuta asemenea lucruri, dar trebuie să ştii că există cineva care

şi-ar jertfi viaţa pentru tine.

Novellei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Inima îi bătea atât

de repede încât abia mai respira.

- Da, Novella, te iubesc din clipa când te-am văzut prima

dată.

- O, Edward! exclamă ea.

- E adevărat. Vorbesc din adâncul sufletului. Dumnezeu rni-e martor. Nu suport să te văd într-o asemenea stare şi, deşi nu e cel mai potrivit moment, trebuie să ştii că nu eşti singură. Te iubesc! Te iubesc şi vreau să ştii.

- Edward! murmură ea, extaziată.

Sir Edward începu să-i sărute părul, apoi ochii şi în cele din

urmă buzele.

- Sunt aşa de fericită!

- Draga mea, nu trebuie să te mai temi, pentru că voi fi întotdeauna alături de tine. Stânca ta, forţa ta. Nu-ţi mai face griji cu privire la lordul Buckton, întrucât îl vom învinge, iar Crownley Hali va fi al tău şi numai al tău. Te iubesc şi vreau să

mă căsătoresc cu tine.

Lumea parcă se oprise în loc, iar ea se cuibări la pieptul lui.

- Dragul meu Edward, şopti ea.

- Novella, draga mea, accepţi ca, după ce trece perioada de doliu, să-mi fii soţie?

Sir Edward se uită în ochii ei şi aşteptă răspunsul.

Novella se uită la Edward. Capul îi vâjâia de la vorbele pe care le auzise. Voia cu disperare să îi răspundă, dar era incapabilă să deschidă gura.

Cu atâtea emoţii amestecate, nu prea ştia ce să răspundă.

- Nu aştept să-mi răspunzi acum, zise sir Edward. Am fost cam pripit. înţeleg.

Novella simţi brusc că îl va pierde şi odată cu el tot ce era frumos şi dătător de speranţă în viaţa ei. îl prinse de umeri şi-l privi cu iubire şi cu sinceritate.

- Nu! Nu! strigă ea, simţind că fericirea îi scăpa printre degete. Şi eu te iubesc. Voi deveni soţia ta. Indiferent ce se va întâmpla, îţi făgăduiesc.

Aproape sări în sus de bucurie când simţi că el o trage mai aproape şi o sărută pe buze.

- Draga mea, ce vei face acum? o întrebă sir Edward, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi în saţa focului.

- Aş vrea să rămân aici în această seară, dar mâine dimineaţă mi-e teamă că va trebui să mă întorc la Hali. NU am deloc încredere în tatăl meu vitreg.

- Te voi însoţi.

- Nu. Trebuie să mă descurc singură. Voi trimite după tine, dacă va fi cazul. Sunt chestiuni de familie care trebuie rezolvate. NU ar fi corect să fii părtaş la aşa ceva.

- Draga mea Novella, te înţeleg, dar în acelaşi timp trebuie să ştii că sunt alături de tine.

- îţi mulţumesc pentru asta, dragul meu Edward. Tatăl meu vitreg e iute la mânie şi nu vreau să fii implicat.

- Problemele tale sunt şi ale mele, insistă el.

- Edward, voiam de mult să-ţi spun că te iubesc, zise ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

- Nu puteam să-mi dau seama la ce te gândeşti, zise el. Uneori, păreai aşa de distantă. în plus, eşti foarte tânără. Lordul Buckton e un om tenace.

Mă mir că nu ţi-a găsit un bărbat...

- Nu, pentru că valorez mai mult necăsătorită, constată tânăra cu tristeţe. Crede că va pune mâna pe toţi banii rămaşi de la mama. Nu vrea să intre în scenă un rival.

- Novella, mai e ceva ce trebuie să îţi spun.

- Despre ce e vorba, dragul meu?

- Ştii că nu mă interesează bunurile tale, nu-i aşa? Am o avere personală considerabilă, lăsată prin testament şi nu ţintesc să devin stăpân la Crownley Hali.

- Ştiu, dragul meu! zise Novella.

- Cred că a sosit timpul să te retragi. Arăţi cam obosită. Ai avut o zi foarte obositoare.

- Da, ai dreptate.

- Camera e deja pregătită. Odihneşte-te! Ne vedem mâine dimineaţă.

O sărută din nou şi o sună pe slujnică, s-o conducă sus.

- Noapte bună, draga mea! Pe mâine! Odihneşte-te!

- Şi tu, murmură Novella.

- Nu uita: nu mai eşti singură. Mă ai alături de tine, iar tatăl tău vitreg va trebui să lupte şi cu mine.

Novell a schiţă un zâmbet, nevenindu-i să creadă că e aşa de norocoasă.

„Mania şi tata l-ar fi adorat. Sper că se uită la noi şi ne binecuvântează."

Gândul acesta îi dădu o stare de linişte binefăcătoare.

Capitolul 10

Chiar dacă era entuziasmată, Novella adormi imediat. Timpul trecu pe nesimţite, iar înainte să-şi dea seama, slujnica intră şi trase jaluzelele, ca să pătrundă soarele.

în timp ce se freca la ochi, se întrebă dacă cele petrecute seara trecută erau adevărate. După atâtea necazuri, i se părea incredibil că poate fi aşa de norocoasă.

Când intră în sala de mese şi-l văzu pe sir Edward, înţelese că nu visase.

- Draga mea, cum ai dormit?

- Am adormit imediat ce am pus capul pe pernă, zise ea. Iar acum, mi-e o foame de lup.

- Jeanu Charles a pregătit deja masa. Să ne aşezăm! Ce vei face în această dimineaţă? o întrebă el, îngrijorat.

- După ce voi fi terminat masa, trebuie neapărat să mă întorc la Hali. Trebuie să caut locul secret despre care mi-a vorbit

domnul Rumbold. Sunt sigură că lordul Buckton a scotocit peste tot în dorinţa de a găsit tot ce a rămas de la mama.

- Dar eşti sigură că vrei să te întorci singură?

Novella stătea ca pe ghimpi. Oferta lui de a o însoţi era foarte generoasă, dar ştia că trebuie să -l înfrunte singură pe tatăl vitreg.

- Da. E singura modalitate.

- îţi stau oricând la dispoziţie, dacă ai nevoie de mine.

Novella ar fi vrut să strige: „Da! Vino cu mine!”

Ştia însă că prezenţa lui ar fi înrăutăţit situaţia. Nu voia să atiagă atenţia în încercarea ei de a descoperi locul ascuns.

- Va trebui să păstrăm secretă logodna noastră până după înmormântare, conştientă că asemenea veste va face vâlvă.

Ei însă nu-i păsa de convenţii şi după înmormântarea mamei sale, nu va avea nicio reţinere să facă anunţul.

- Sunt de acord, zise sir Edward, ridicându-se de la masă. Mă duc să pregătesc trăsura.

Novella îşi strânse lucrurile şi coborî.

Trăsura era deja pregătită.

- Cred că e mai bine ca Salamander să rămână la mine până va putea să se întoarcă în siguranţă, zise sir Edward, îmbrăţişând-o încă o dată. Să trimiţi după mine imediat ce ai nevoie. Trimite îl pe Ned, pe Bluebell. Aleargă ca o iapă tânără.

Novella zâmbi. Edward iubea caii la fel de mult ca ea. Din acest motiv îl iubea şi mai mult.

Se aşeză în trăsură destul de speriată. Nu ştia ce o aşteaptă. Ar fi vrut să rămână cu sir Edward, dar trebuia să facă descoperiri importante.

- 11 voi ţine pe Salamander departe de ochii neaveniţilor. în felul acesta, lordul Buckton nu poate veni să îl ia, o linişti el.

- Mulţumesc foarte mult, dragul meu. Dacă îl pierd şi pe Salamander din nou, după ce am pierdut-o şi pe mama, nu ştiu cum m-aş descurca. Numai voi doi mă ajutaţi să merg mai departe.

'1* •!' 'k

Astfel, Novella se întoarse la Crownley Hali.

Era aşa de nervoasă, încât în clipa când pătrunse pe poartă îi era rău. Răsuflă uşurată şi oarecum surprinsă că tatăl ei vitreg nu era acasă.

Plimbându-se prin casă, observă că o mulţime de lucruri dispăruseră.

Propria cameră i se părea ciudată şi goală.

Tocmai voia să se urce în pat în căutarea locului ascuns când, fără să bată la uşă, intră doamna Armitage.

- La naiba! exclamă ea coborând imediat.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să trezească bănuieli doamnei Armitage.

-A, stăpână! în sfârşit, v-aţi întors! Mă bucur să vă văd teafără şi nevătămată.

- Am stat la un prieten. Aveam nevoie să fiu puţin timp departe de Hali.

- Aţi făcut pregătirile de înmormântare, nu?

- A întrebat cumva tatăl meu vitreg?

- Nu, stăpână. E la Londra, cu afaceri. Dar au venit o mulţime de oameni să întrebe.

- Voi trimite invitaţii, zise Novellacu un oftat. Cred că au mai rămas nişte invitaţii pe negru de la înmormântarea tatei. Nu mai e timp să facem altele.

- Să curăţ şi să calc hainele negre?

Novella îi aruncă o privire piezişă. Oare de unde ştia că le are? Probabil îi scotocise în dulap.

- Mulţumesc, doamnă Armitage. Aş mai avea nevoie şi de un văl nou. Poţi trimite pe cineva să-mi aducă unul de la Peter Robinson, din Londra?

- Da, stăpână. Asta e tot?

- Da, mulţumesc.

Dar doamna Armitage zăbovi cu privirea asupra patului, să vadă dacă poate sesiza ce pune la cale Novella.

- Mulţumesc, doamnă Armitage, repetă Novella.

Voia ca menajera să plece cât mai repede, încât să-şi poată continua cercetările.

în zilele următoare fu ocupată până peste cap, încât găsirea locului ascuns trecu în plan secund.

Avea. atâtea de organizat. Să scrie invitaţiile, să anunţe ziua şi ora înmormântării contesei. Apoi, drumuri nesfârşite la antreprenorii de pompe funebre, la bijutier, să-i facă lănţişorul.

Cât eta ziua de lungă singura ei preocupare era pregătirea înmormântării.

în sat se vorbea despre absenţa îndelungată a lordului Buckton, dar nimeni nu era cu adevărat şocat.

în timp ce sorta lucrurile mamei, o podideau adesea lacrimile. Hainele mamei sale miroseau în continuare a parfumul pe care obişnuia să îl folosească.

Durerea fu imensă în clipa când descoperi rochia de nuntă a mamei sale.

- O, mamă! Ce mult mi-aş dori să fii aici! Tot ce pot spera este ca de acolo de sus, din Ceruri, să mă vezi şi să ştii că am aflat ce înseamnă dragostea adevărată.

într-un fel, se bucura de absenţa tatălui vitreg. Mai bine să stea la Londra. Măcar avea timp suficient să facă toate cele necesare.

Era evident că lordul Buckton scotocise prin lucrurile mamei sale. Multe sertare fuseseră forţate.

Novella nu avu răgaz să cerceteze patul, întrucât, la fiecare tentativă apărea ca prin farmec doamna Armitage.

Se comporta de parcă i s-ar fi dat instrucţiuni precise s-o supravegheze atent.

Până la urmă, Novella decise că e mai bine să aştepte până după înmormântare. Cu atâtea veniri şi plecări, nu avea timp pentru cercetări aprofundate.

Iar ziua înmormântării veni.

Sir Edward apăru încă de dimineaţă, iar Novella nu putea să nu-I admire şi să constate cât de bine îi stătea în costumul negru.

La ora unsprezece, sosi dricul în care se afla coşciugul mamei sale. Deşi până atunci reuşise să se stăpânească, în clipa când

văzu trupul neînsufleţit al mamei sale începu să verse lacrimi

amare.

Cu chiu cu vai, se sui în trăsură, şi cortegiul se Îndreptă încet

-spre biserica din sat. Constată cu uimire că la înmormântare venise tot satul.

- Habar nu aveam că mama era aşa de iubită, îi mărturisi ea lui sir Edward.

Mai târziu, oamenii începură să murmure când remarcară absenta lordului Buckton. Deşi absenţa lui era scandaloasă, în adancui sufletului Novella se bucura.

Nu şi-ar fi dorit să-i stea alături în timpul serviciului religios.

hra mai bine cu sir Edward care făcea tot ce-i stătea în putere s-o îmbărbăteze.

-Adio, mama, zise ea în timp ce arunca un pumn de pământ

peste coşciug. Odihneşte-te alături de tata! într-o bună zi ne vom regăsi.

Când se îndreptară spre trăsură, sir Edward o întrebă:

- Vrei să vin cu tine la Hali?

- Nu. Vreau să fiu singură şi să mă odihnesc, răspunse ea simţindu-se istovită.

Povara a tot ce făcuse apăsa foarte greu pe umerii ei.

- Atunci, trebuie să iei trăsura mea. Eu voi merge în aceea a domnului Longridge.

Acesta venise într-adevâr la slujbă şi avea ochii plini de lacrimi. De fapt, Novella nu credea să existe vreun prieten de familie sau negustor care să fi făcut afaceri cu familia şi care să lipsească de la înmormântare.

- Draga mea, aş dori să-ţi acopăr mâna cu sărutări, dar nu se cuvine. Ai grijă de tine şi trimite după mine îndată ce ai nevoie.

- Aşa voi face, iubire, răspunse ea recunoscătoare când trăsura se urni din loc.

Când se apropie de Hali, inima i se făcuse cât un purice. Observă că tatăl ei vitreg se întorsese şi că era însoţit de un bărbat cu trăsături aspre.

- A, Novella! strigă el când o zări. îmi pare râu că nu am ajuns la înmormântarea mamei tale. Abia acum m-am întors de la Londra.

După un tuşit nervos, lordul Buckton zise:

- Să intrăm înăuntru, draga mea, zise el cu blândeţe. Vreau să-I cunoşti pe domnul Preston. Te aşteaptă. Arde de nerăbdare să te cunoască.

Novella fu cuprinsă de panică, Bărbatul cu care vorbea tatăl ei vitreg la poartă semăna cu un constructor.

- Ce doreşte să discute cu mine? întrebă ea cu răceală.

- Cred că e mai bine să intrăm, insistă lordul Buckton, care dădea deja semne de iritare.

- Prea bine.

Lordul Buckton o conduse în bibliotecă. Inima Novellei bătea nebuneşte. Trecuse deja printr-o experienţă îngrozitoare şi după

câte se părea, trebuia să înfrunte alta.

- Ia loc, draga mea.

In timp ce se aşeza, observă că înăuntru se mai afla cineva. Un

bărbat îmbrăcat foarte elegant. înţelese imediat că plănuiseră ceva.

Novella îi aruncă o privire plină de reproş bărbatului care păi ea ca un intrus. Bărbatul se răsuci pe scaun, dând semne că se simte stânjenit.

- Draga mea, dumnealui este domnul Preston. El şi cu colegul său au venit să vadă ce mai trebuie făcut la Crownley Hali. Acum, după moartea mamei tale, mă gândesc să vând moşia. Fii bună şi semnează acest document. Astfel, afacerea e încheiată, iar domnul Preston poate să plece.

Novella era aşa de furioasă, încât simţi că se sufocă.

„Cum îndrăzneşte? Nu poate să vândă", ar fi vrut să strige.

- Domnul Preston mi-a făcut o ofertă foarte generoasă. Am decis s-o accept.

- Ajunge! strigă Novella. Chiar trebuie să-ţi amintesc că nu ai niciun drept să vinzi? Crownley Hali îmi aparţine acum. Cunoşti testamentul tatălui meu. Ştii că moştenesc totul după moartea mamei. Eu, nu tu!

- Trebuie s-o înţelegeţi pe lady Novella, i se adresă el de sus domnului Preston. Şi-a îngropat mama în această dimineaţă.

- Cum îndrăzneşti să încerci să vinzi Crownley Hali peste capul meu? Mama de-abia a murit.

Domnul Preston se înroşi la faţă şi privi în podea.

- îmi pare rău, doamnă, dar cred că la mijloc e o

neînţelegere. Mi s-a dat de înţeles că e proprietatea lordului Buckton şi că vrea s-o vândă. Dacă nu e aşa, desigur... nu vreau să fiu implicat în certuri de familie.

Se ridică să plece, luându-şi pălăria.

- Şi habar nu am avut că astăzi aţi înmormântat-o pe mama dumneavoastră, pentru că nu aş fi pus piciorul în această casă. Vă rog să mă iertaţi pentru intruziune. Lord Buckton, îmi pare rău, dar înţelegerea noastră a căzut.

Făcu o plecăciune uşoară şi plecă.

După ce uşa se închise, Novella se întoarse spre tatăl ei vitreg, să îl înfrunte. Văzu că îşi ieşise din pepeni, era roşu la faţă şi respira cu mare greutate.

- Vei plăti... pentru asta.

Fără şovăială, o trase de rochie şi o târî în camera ei.

- Vei sta aici până voi binevoi să te eliberez, zise el satisfăcut, scoţând cheia din uşă. Vei rămâne încuiată până te vei calma. Atunci, vom relua discuţia. Voi vinde Crownley Hali. E al meu de drept.

Spunând acestea, ieşi şi încuie uşa în urma lui.

„De ce nu am ascuns cheia?" se întrebă ea, izbucnind în lacrimi.

Dar fusese aşa de prinsă cu pregătirile pentru înmormântarea mamei, încât uitase. Iar acum, era din nou întemniţată.

„Ce să fac? Ce să fac?" se întreba ea.

Niciodată nu se simţise aşa de neajutorată.

„De parcă nu ar fi fost suficient că azi am îngropat-o pe mama, sunt acum prizonieră în propria casă."

Cu ochii in tavan, Novella încerca sâ găsească o soluţie. Charles era cu siguranţă în sat, bând cu tovarăşii săi în memoria mamei sale. Iar fără el nu avea cum sâ trimită după sir Edward.

- O, de ce l-am trimis acasă? strigă ea, lovind cu pumnii în pat. Am mai mult ca oricând nevoie de el. Ce proastă am fost!

NU avea ce face şi era pe deplin conştientă de acest adevăr. Privi cu atenţie fiecare colţişor al odăii până când ochii îi poposiiă asupra încrusaţiilor de pe marginea patului.

„Locul ascuns", îşi aminti ca brusc. „Dacă exista unul în patul mamei şi toate paturile au fost făcute în acelaşi timp, probabil există şi în al meu unul."

Se ridica in vârful picioarelor şi începu să tragă de diversele ornamente.

- O, Doamne! exclamă ea, strâmbându-se de durere. Poate totuşi nu au fost construite Ia fel.

Dar chiar în clipa aceea, descoperi un fel de ascunzătoare sub una dintre frunzele ornamentale. Ţinându-şi respiraţia, o împinse într-o parte şi, spre uimirea ei, se deschise o uşiţă.

- Acum, de-aş reuşi să ajung înăuntru, zise ea, apăsând cu putere.

Mana ei se apropie apoi de ceva rece, metalic. Trase încet obiectul şi scoase la iveală o cheie.

- Seamană cu cea de la uşa mea! strigă ea, alergând s-o încerce. •

Se potrivea.

- Nu trebuie să mai pierd vremea. Trebuie să alerg în camera mamei.

Inima îi bătea at6t de tare, încât avea senzaţia că zgomotul se aude până jos.

Bucuroasă că tatăl ei vitreg plecase, încuie uşa de la dormitor şi ascunse cheia la sân.

A

In camera mamei sale era rece şi întuneric. închise uşa cu atenţie şi scoase cheia, astfel încât să nu fie încuiată dacă va fi surprinsă de cineva.

In acelaşi loc, descoperi o ascunzătoare şi la patul mamei sale. Vârî mâna înăuntru şi scoase un lănţişor, un şirag de smaralde.

- E al bunicii! strigă ea. Nu-mi vine să cred că lordul Buckton nu a pus stăpânire pe el. Mă întreb ce mai e înăuntru.

Novella îşi ţinu respiraţia şi vârî din nou mâna. Peste câteva secunde, scoase o diademă cu diamante şi o pereche de cercei

De bucurie, începu să plângă.

- Mama! O, ce inteligentă a fost mama. Acestea sunt bijuteriile cele mai valoroase. Bijuteriile pe care tatăl meu vitreg le-a luat nu sunt cele mai bune din colecţie. O, mamă! Ce bucuroasă sunt.

Hotărî să mai facă o tentativă, iar de data aceasta degetele se loviră de ceva rece şi aspru.

- Ce-o fi? încă o cheie?

Scoase din ascunzătoare o cheie şi o fundă albastră. Ce se înfăţişă ochilor ei o îngrozi.

- Un pistol! Ce făcea mama cu el? Probabil că e cheia dormitorului ei.

Scoase pistolul din fundă şi-şi aminti că mama ei îi mărturisise

cândva că tatăl ei îi lăsa întotdeauna un pistol sub pernă, când era plecat.

- Sigur că da. Tata s-a temut mereu că hoţii ar putea pătrunde în casă, aşa că s-a asigurat că mama se poate proteja. Iar ea l-a ascuns aici.

Auzi voci jos, în hol, aşa că strânse repede totul.

,, Irebuie să mă întorc cât mai repede la mine în cameră", îşi spuse ea.

Chiat în clipa aceea tatăl ei vitreg se năpusti în cameră, urmat de un ofiţer.

- Exact cum m-am gândit, urlă el. După cum vedeţi, domnule ofiţet, fiica mea vitregă nu numai că păcăleşte, dar mă şi privează de drepturile legale. Şi colac peste pupăză, e o hoaţă. Uitaţi, fuge cu bijuteriile mamei sale.

Novellei i se făcu rău. Nu numai pentru că avea bijuteriile mamei sale în cutiuţă, ci şi pentru că va petrece noaptea închisă la ea nT cameră.

„Aş vi ca să mă înghită pământul ", cugetă ea în tăcerea apăsătoare care urmă.

In cele din urmă, ofiţerul vorbi.

- îmi pare rău, domnule, dar nu o pot aresta pe doamna pentru că a luat bijuteriile mamei sale. Mi-aţi spus că v-a fost furat unul din cai. Din acest motiv am venit la Hali să investighez.

Novella era stupefiată.

- Ce înseamnă asta?

- Priviţi! Dovada cea mai limpede că e o hoaţă, zise tatăl ei vitreg într-o agitaţie de nedescris, o agitaţie care îl făcu pe bietul

ofiţer să-şi arate uimirea.

- Domnule, e clar că avem de-a face cu o chestiune de familie. Lady Novella are tot dreptul să ia un cal din herghelie de câte ori doreşte. NU aţi îngropat-o pe contesă chiar astăzi?

Lordul Buckton îl privi îngrozit.

- Da, însă nu văd... începu el.

- îmi pare rău că v-am deranjat tocmai astăzi, doamnă, zise ofiţerul, jenat.

Lordul Buckton zări pistolul de pe pat. îl luă, iar pe chip i se întipări triumful.

- Ce ziceţi de faptul că posedă o armă de foc? Nu e o încălcare a legii?

Ridică arma şi o îndreptă spre faţa uimită a ofiţerului.

Fără să ştie ce face, Novella se aruncă asupra tatălui vitreg în încercarea de a-i lua arma.

- Dă-mi-o! E a mamei! strigă ea.

Dar lordul Buckton era mai puternic şi o prinse de mână, îndreptând pistolul spre ea.

- Voi scăpa de tine o dată pentru totdeauna! urlă el.

- Nu! Nu! strigă Novella când îl văzu că vrea să apese pe trăgaci.

Profitând de faptul că el slăbise strânsoarea, Novella încercă să scape. Se eliberă şi se ascunse în spatele ofiţerului uluit.

- Dă-mi pistolul, domnule, zise ofiţerul, clar lordul Buckton nu-i acordă nicio atenţie.

Furia acestuia era nemărginită.

- Piei din calea mea! O voi împuşca pe vrăjitoarea asta mică

şi voi rezolva astfel toate problemele. Ofiţerul se îndreptă spre el, iar lordul Buckton îl împuşcă în picior.

Ofiţerul se prăbuşi la podea.

- Ajutor! Ajutot! strigă Novella, simţind că e în bătaia pistolului. Când începu să strige mai tare, uşa se deschise şi înăuntru năvăli sir Edward, urmat de o echipă de poliţie.

- O, Doamne! exclamă el când îl văzu pe ofiţer prăbuşit la podea.

Lordul Buckton fu imediat înconjurat de poliţişti.

Doi îi ajutară pe rănit să se ridice.

- Vă aşteptăm jos, sir Edward, zise unul care părea şeful.

- Peste câteva minute. Vreau să mă asigur că Iady Novella e teafără.

- Prea bine, domnule, zise bărbatul, părăsind încăperea.

După plecarea acestuia, Novella se întoarse spre sir Edward.

- Edward, nu înţeleg cum ţi-ai dat seama că mă aflu în primejdie.

- După tot ce mi-ai spus, am înţeles că absenţa tatălui tău vitieg e de rău augur. I-am alertat pe poliţişti, să vadă ce se petrece. Habar nu aveam că eşti într-un pericol aşa de mare. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi ajuns la timp.

- Dar cum de au venit atâţia poliţişti?

- L-am convins pe conetabilul-şef că lordul Buckton pune ceva tău la cale. Era deja căutat de poliţie pentru o mulţime de fraude comise la Londra. Era în cârdăşie cu o actriţă.

- Doamna Byesouth, zise Novella, cu respiraţia tăiată.

- Tot ce se poate. Cei doi au escrocat mai mulţi membri ai aristocraţiei în nişte afaceri cu pământ. Nu cred că vom mai avea de-a face cu el de acum înainte.

- Uite ce am găsit, zise Novella, arătându-i bijuteriile. Sunt cele mai preţioase pe care le avea. Am crezut că le-a vândut.

- Minunate veşti, Novella. Acum, trebuie să dăm totul uitării şi să ne gândim la viitorul nostru la Crownley Hali. E tot ce contează.

- Vrei să spui că mă vei ajuta să îl restaurez?

- Aşa cum şi-ar fi dorit tatăl tău, răspunse el. Cuibărindu-se la pieptul lui, Novella nu fusese niciodată mai fericită.

- Să mergem jos! Vreau să mă asigur că lordul Buckton nu scapă.

Acesta era deja închis în trăsură, iar doamna Armitage plângea. Ştia că nu va mai fi multă vreme dorită la Crownley Hali.

- Vino, draga mea, să ne plimbăm prin grădină. De ce plângi?

- De fericire, răspunse ea. Desigur, mă mâhneşte faptul că mama şi cu tata nu sunt de faţă să fie martori la fericirea mea, dar ştiu că veghează asupra mea de sus, din Ceruri.

- Viitorul este al nostru, draga mea, zise sir Edward. Dumnezeu va fi alături de noi!

- Şi vom fi pentru totdeauna împreună, oftă ea fericită.

- Până când moartea ne va despărţi.

Sfârşit.